colecţia

ALCRIS

201

ROZ

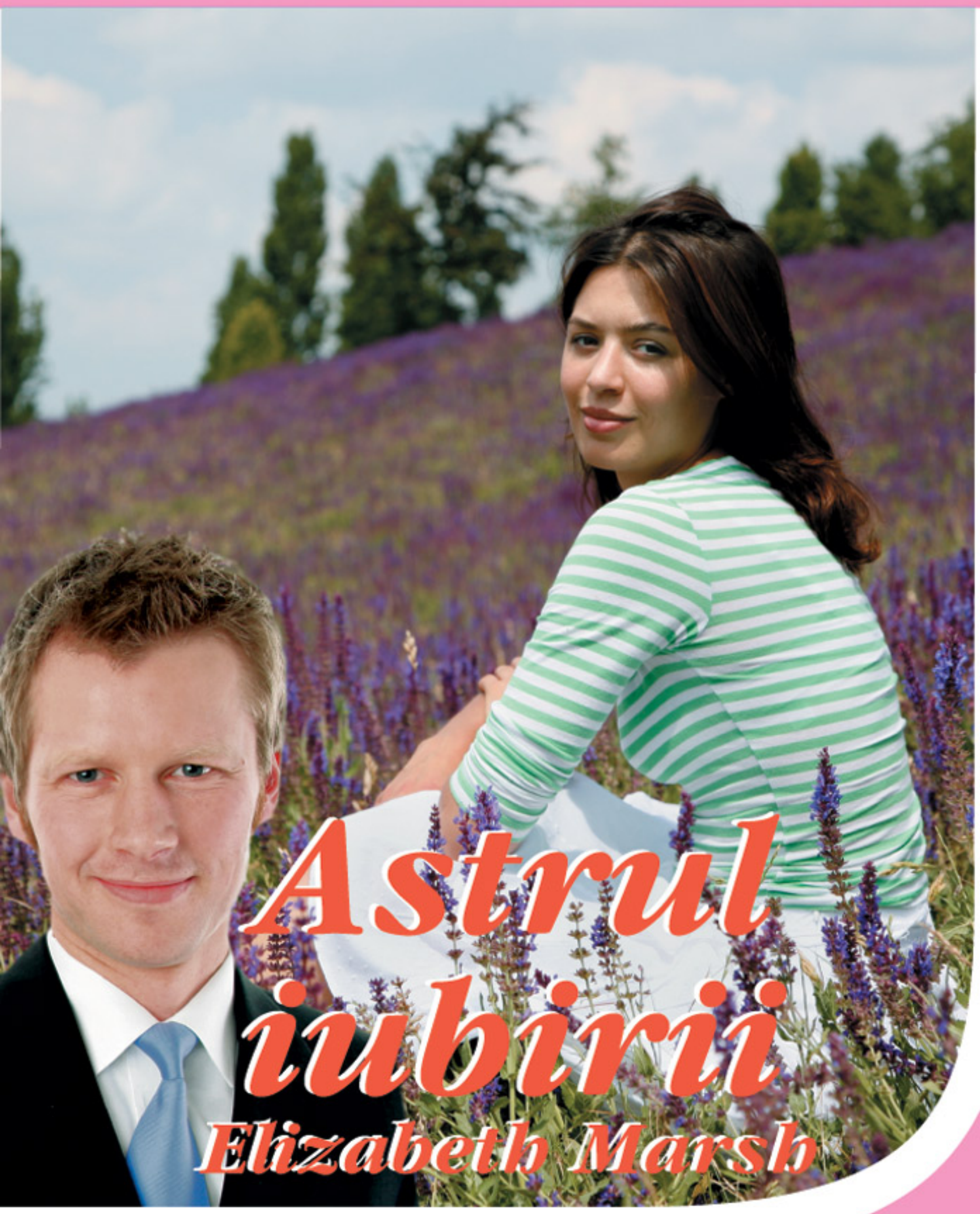

Astrul iubirii

Elizabeth Marsh

ELIZABETH MARSH

Astrul iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

Vechile superstiții își au rostul – gândea Anya – o nenorocire nu vine niciodată singură. Cu o zi în urmă, nenorocul o lovise de trei ori. Apăsă pedala de accelerație și micul ei Volkswagen prinse viteză până când ajunse la cincizeci de kilometri la oră.

Mai întâi primise o scrisoare de la principalul ei client, avertizând-o că, datorită regresului economic, aveau să închidă o serie de magazine; ceea ce însemna mai puține spații de desfacere pentru ea. Privind în zare la pajiștile verzi ce șerpuiau undeva departe, se încruntă. În acea dimineață, avea de gând să găsească soluții de înlocuire a acelor spații; și totuși ar fi ieșit în pierdere, acum când nu-și permitea acest lucru.

Apoi, când îl luase pe Oliver de la școală, învățătoarea îi povestise că băiatul, deși nu-i stătea în fire, intrase într-un conflict violent cu un alt băiat, dar nu se știa din ce motiv.

Și în al treilea rând, în seara cu ședința lunară care se ținea la hotelul din oraș, Roger Adlam o condusese acasă, o așteptă să

coboare, pentru ca apoi să-și strecoare cu nerușinare un braț în jurul taliei ei și s-o sărute. Anya se strâmbă. Refuzase orice altă relație decât de prietenie între ei, dar oare tânărul fermier cu păr slinos nu va mai încerca și a doua oară? Spera că nu; spera că nu va insista în acest sens.

Însă deocamdată nu prea găsea ea timp să se preocupe de un posibil pretendent. Acum trebuia să se concentreze asupra întrevederilor din acea dimineață și asupra argumentelor pe care le va aduce patronilor de magazine să-i păstreze produsele. Aruncă în treacăt o ocheadă la costumația ei – o bluziță crem și pantaloni de piele mulați. Machiajul făcut cu multă grijă, alături de ținuta vestimetară pe care ea o numea "cu lipici", avea să aducă un plus de credibilitate și de înțelegere față de produsele ei din flori uscate – cel puțin așa spera.

Dădu colțul și rămase puțin bulversată. La câțiva metri, un fazan bălțat venea agale direct spre ea:

– Dă-te la o parte! îi strigă, însă cum el nu schiță niciun gest, ea se văzu nevoită să tragă de volan și ieși de pe carosabil. Ajutor! țipă, când mașina o luă pe câmp și în jos, pe o pantă plină de buruieni.

În spate, fazanul își continua plimbarea pe șosea, nederanjat.

Strângând volanul, Anya călcă frâna. Mașina mai făcu o întoarcere bruscă în scrâșnet de roți, ocoli un pietroi, apoi altul pentru ca apoi să se poticnească. În fața ei se deschidea un curs de apă. Anya opri motorul și-și trase răsuflarea. Întreaga scenă durase câteva secunde, dar îi luă mai bine de un minut să-și revină și să-și desfacă centura de siguranță.

Cu o strângere de inimă, privi bancheta din spate. Aranjase

acolo cutii de ghirlande, suporturi de lumânări, semne de carte și alte asemenea, dar din fericire, pachetul pe care-l lipise cu atâta băgare de seamă, rezistase șocului. Doar florile din portbagaj se crăpaseră puțin, dar asta se putea aranja. Dar mașina în sine?

Coborî, tremurând ca varga, și verifică partea din față. O cuprinse dezolarea – aripa îi era complet sfâșiată, iar farurile sparte. Astfel că toate cheltuielile o vor duce destul de mult.

– O, nu…!

Preț de o clipă, simți tentația de a se ghemui și a se smiorcăi, dar imediat își aminti că n-are timp de prostii. Deocamdată, prioritatea era să repare micile stricăciuni ale produselor. Dar cu ce? Începu să caute primprejur. Apa clipocea sclipitoare, dezmierdată de razele soarelui. Se afla într-un luminiș liniștit. Arbori bogați își plecau crengile deasupra apei, malurile fiind împânzite de tufe mari de trestie.

Anya merse până aproape de mal, strângând câteva tulpini uscate. Zărise un smoc de culoarea mierii, ceva mai încolo, așa că înaintă cu băgare de seamă, chircindu-se. Tocmai când și le alegea pe cele mai potrivite, o piatră îi șuieră pe la ureche, pentru a ateriza în lac. Primi astfel și un duș rece în plină față.

Se ridică imediat. Tot părul îi venise în ochi, pe obraji îi curgeau șiroaie, pe haine avea acum pete maronii de noroi. Dacă înainte o tentase să plângă, acum îi venea să urle, să gesticuleze, să calce orice în picioare. Din plin. Își dădu părul din ochi. Dacă fazanul scăpase basma-curată, cel care aruncase, cu siguranță nu mai avea aceeași soartă.

Mîji ochii. De cealaltă parte, stufăriș, era un bărbat înalt, brunet,

în costum închis la culoare. Lat în umeri, bine făcut, avea pomeți proeminenți, un nas drept aproape perfect și o gură senzuală. Tânăra se încruntă – se aștepta la cine știe ce copil neastâmpărat, nu la un om de afaceri atât de chipeș, la vreo treizeci și ceva de ani.

Cu un smoc de trestie în mână, ieși din stufăriș. Pășea trufaș, până când simți un gâdilat în vârful nasului și se văzu nevoită să se șteargă cu mâneca; apoi simți că o iau nădușelile și din nou trebui să se șteargă. Pe măsură ce se apropia, observă cu stupoare că bărbatul, în loc să-și arate regretele, mai degrabă abia-și înfrâna amuzamentul. Ochii-i sclipeau jucăuși, iar buzele-i fremătau, gata să izbucnească în râs.

Anyei i se ridică tot sângele în față. Cum îndrăznea? În altă zi, într-o altă stare emoțională, poate că și ea ar fi văzut latura amuzantă a situației, dar după ce ocolise un afurisit de fazan ca să-și avarieze mașina, nu i se părea deloc distractiv. Ba chiar o impertinență din partea lui.

– Îmi pare foarte rău, se scuză el pe când ea ajunse aproape.

– Normal! Nu e amuzant deloc!

– Da, așa e, deveni el serios dintr-o dată și se înclină. Vă rog să mă scuzați.

Gestul o miră și mai mult. Cu toată mina lui severă, tonul încă mai păstra o urmă de bună dispoziție. Deci, se scuza pentru că o stropise, sau pentru că nu se putea abține să nu râdă?

– Nu v-ați gândit niciodată că a arunca pietre în apă când sunt și alți oameni prin preajmă e un gest stupid, periculos și infantil? Sau nu vă pasă?

– Ba da, răspunse el, serios de data asta. Dar credeam că sunt

singur, la care ea mormăi nemulțumită.

Pe cine încerca să păcălească?

– Trebuie să mă fi auzit când am apărut, și-i indică locul în care se zărea capota albastră a mașinii ei printre ferigi. Am lovit o groază de bolovani, destul de puternic, explică nervoasă. Deci, cum naiba de nu m-ați auzit?

– Pentru că vorbeam la telefon.

– La telefon?

– La mobil. Am unul în mașină, și-i arătă și el direcția unde parcase o mașină sport, de un negru-strălucitor.

Anya făcu ochii mari și îngheță.

– Puteați să mă loviți mortal cu piatra aia…

– Oricât de mult îmi displace să contrazic o doamnă, cred că vă înșelați. Deși a sărit cu stropi mulți, n-a fost decât o pietricică. Am un prosop în mașină; dacă vreți, vi-l aduc.

El se depărtă, dar ochii ei scăpărau în continuare. N-o impresionaseră nici răspunsurile superficiale, și nici aroganța lui. Se aștepta să primească, de fapt merita să primească cele mai umile, mai sincere și mai grăitoare scuze. Privi spatele lui bine conturat. Nu părea genul de om care să sape o groapă, indiferent ce crimă ar fi comis. Oare cine era? Bărbatul deschise portbagajul, de unde scoase o geantă de piele și o desfăcu. După ani de zile locuiți în Lidden Magnor, Anya cunoștea majoritatea oamenilor care treceau sau aveau legături cu lumea micului oraș. Însă niciodată nu dăduse peste acest individ.

Îl cercetă. Costumul închis la culoare, cambrat pe talie avea o croială perfectă; cămașa părea una scumpă, iar cravata trebuia să fie

de mătase. Alura elegantă, dublată de trăsăturile lui distinse și foarte relaxate, inspirau siguranță de sine – poate prea multă!– și apartenență la o anumită categorie de oameni avuți, probabil trăgându-se din vechile familii burgheze care trăiseră în vilele de pe dealurile Dorset?

Și totuși, omul avea o energie care nu-l recomanda drept un tip ținut numai în puf sau hrănit cu linguri de argint; mai degrabă arăta ca un om care se descurcase în viață prin propriile-i mijloace. Fetei i se scurgea privirea după mașină și probabil o făcea cu destul de mult interes. Cu ochii lui de un albastru-închis, cu gene lungi și negre, tipul afișa o imagine destul de apetisantă pentru multe fete ușor de impresionat, gândi Anya. Apoi se strâmbă. Ea nu făcea parte din această categorie, absolut deloc. Deși, dacă l-ar fi văzut altă dată, cu siguranță că acum l-ar fi recunoscut.

– Mulțumesc, zise ea când el se întoarse cu prosopul.

Anya puse jos smocul de trestie pentru a-și șterge părul. Tunsă mediu, de obicei purtând coadă, de data asta își lăsase pletele libere. Voia să arate precum o vedetă de cinema. Acum, avea ocazia!

– Sunteți în vacanță? încercă ea curioasă, trecând peste postura de ființă rece acuzatoare.

– Aș vrea eu, răspunse el surâzător, cu mâinile în buzunare. Nu, am o întâlnire cu cineva, și am venit de la Heathrow.

– Ați ajuns azi-dimineață cu avionul?

– Da, a aterizat la șapte. Vin din Indonezia și stau în Anglia vreo două zile, cu afaceri.

Ea îl cercetă mai atentă. Hainele arătau perfect după o călătorie așa de lungă, deși, cu singuranță zburase la clasa întâi, și se găsise

vreo însoțitoare de zbor care să aibă grijă ca sacoul să nu i se șifoneze; acum că-l vedea mai clar, observă cearcănele din jurul ochilor – orele îndelungate își spuseseră cuvântul.

– Un zbor obositor, aprecie ea încă uscându-se, urmate de…două ore de mers cu mașina?

– Cam una și jumătate, și privi mașina. E un Maserati. Nu dorm niciodată în avion, așa că am tras pe dreapta ca să închid un ochi; dar mi-am amintit de o treabă pentru care am vrut s-o sun urgent pe secretara mea și…

– Și după ce-ați vorbit, ați vrut să aruncați niște pietre în apă, îl acuză ea din nou, trecând la uscarea pantalonilor.

– Când eram copil, știam să le arunc artistic și am vrut să văd dacă mai știu și acum.

– Dar n-ați reușit.

– Nu prea; dar a fost o primă încercare.

– Una dezastruoasă, și-și privi mâneca bluzei. Cum apa era maronie, rămăseseră pete gălbui pe materialul fin, crem.

– Aveam o întâlnire importantă în această dimineață și speram să fac o impresie excelentă, dar cu o asemenea imagine…

– Dimpotrivă, ridică el din sprâncene. Dacă aveți clienți de sex masculin și apăreți așa, vă asigur că vor fi mai mult decât încântați.

– Sigur că da! protestă Anya și-i urmări privirea.

Îi ardeau obrajii. Toată dimineața fusese pe fugă – cu micul dejun, apoi să-l ducă pe Oliver la școală, să-și facă bagajele; în mașină fusese cald. Acum însă se iscase o ușoară briză de primăvară; bluza i se lipise de trup, conturându-i pieptul, sânii cu sfârcurile încordate din cauza aerului răcoros. Iar el o punea într-o

situație atât de jenantă. Deși își dorea să-l fi învățat o lecție printr-o replică inteligentă, Anya își pierduse tot avântul.

– O să-i faceți fericiți. Plătesc eu o bluză nouă, și duse mâna la buzunarul sacoului de unde scoase un portofel, fără a ezita câtuși de puțin. O sută de lire ajung?

Deși era mult prea mult, Anya nu era genul care să profite.

– O să iasă la spălat.

– Sigur? și ea încuviință.

– Atunci, o să-mi iau revanșa, și-i dădu o bancnotă de douăzeci de lire pe care ea o refuză de asemenea; însă el insistă. Suntem chit acum? zâmbi el fermecător.

Anya era pe punctul de a accepta târgul cu oarecare rețineri – fiindcă, deși se arătase dispus să plătească, tipului tot îi venea să râdă – când se uită la ceas.

– Nu, pentru că dacă mă duc acasă să mă schimb…o să întârzii.

– Puteți lua o cămașă de-a mea.

– Poftim?

– Le-am spălat la Jakarta, așa că sunt curate. Poftiți, și o conduse spre Maserati-ul său.

Scoase din bagaj trei cămăși, aranjate frumos. Una lămâie, alta albastră și alta roz dungată.

– Dacă suflecați mânecile și o băgați în pantaloni, nici nu se vede. Conștientă că timpul trecea în defavoarea ei, și mai ales fiindcă punea mare preț pe punctualitate, Anya se încruntă. Nu obișnuia să poarte haine străine, și o ducea cu gândul la o relație foarte intimă. Și totuși, el avea dreptate. Calitatea cămășilor, deși cu câteva numere mai mari, ar fi dat foarte bine. Ba chiar, dacă se mai

și pieptăna la loc, va arăta impecabil.

– Bine….Mulțumesc.

– Pe care?

– Cea în dungi. Bărbatul o scoase din folia protectoare, aruncând întăriturile cu mișcări iuți și sigure.

– Cred că vă pricepeți de minune în funcții de conducere, remarcă ea.

– Am și eu momentele mele. Scoateți-vă bluza, ordonă.

Anya lăsă imediat prosopul jos și începu să-și descheie nasturii. Se imaginase stând pe bancheta din spate să se schimbe, dar tonul lui nu lăsa loc niciunui comentariu, și orice formă de protest i s-ar fi părut copilărească. Așa că….cine pleca?

– Nu sunt un violator în serie din cartierul vostru, zise el, realizând încurcătura.

Ea surâse palid. Trăsăturile lui fine și felul în care se prezenta erau o dovadă că niciodată nu se va impune cu violență asupra unei femei. Și probabil că o mare parte din timpul liber și-o omora cu avansurile nedorite.

– Nici nu vă vedeam în această postură.

– Și oricum, purtați sutien. Iar dacă nu aveați…vă asigur că nu mă impresiona nimic, fiindcă am mai văzut o femeie goală.

– Mai mult de una, presupun.

– Un număr cu două cifre…deși, ați fi surprinsă, la ce viață conservatoare am dus.

Tipul scutură camașa ca s-o desfacă, iar Anya dezbrăcă bluza. Refuza să dea bir cu fugiții, pentru a arăta că este o femeie modernă, adaptată stilului urban, care se vrea a fi importantă. În

plus, chiar dacă sutienul i se muiase, și chiar dacă sfârcurile încă îi stăteau încordate și deci vizibile, purta exact atât cât ar fi purtat și pe o plajă; poate chiar mai mult, gândi ea.

Deși bărbatul jurase a nu fi impresionat de nimic în timpul schimbului, Anya observă că ochii o măsoară rapid, iar pentru o clipă chiar îi păru fascinat de pielea fină și de forma sânilor ei. Gestul îi acceleră pulsul, crescându-i adrenalina. Interesul pe care el îl manifesta îi surâdea și…o intriga în același timp. Se încruntă. De obicei nu răspundea astfel la reacțiile străinilor, fie ei chipeși sau nu. Deci, cum de reacționase acum?

– Stați, o opri el pe când ea se căznea să prindă mâneca. Sunteți udă, și imediat luă prosopul, stergând-o.

Anya îngheță toată. Era aproape, atât de aproape. Își spunea că mișcarea lui e una mecanică, lipsită de orice valoare, dar apoi observă că privirea lui coboară, iar mișcările îi devin tot mai tandre.

– Mulțumesc, zise ea, fericită atunci când bărbatul termină.

Se îmbrăcă și se încheie, apoi suflecă mânecile până la cot și înfundă marginile în pantaloni, fără a-i desface – căci astfel dădea impresia de prea multă modernitate.

– Pe dumneavoastră arată mai bine decât pe mine, se strâmbă el. Înseamnă că am gură de aur.

– Deși folosește clișee, zâmbi fata.

– Sunt vinovat, dar, ca să mă apăr, aș zice că sunt rapid.

– Accept ipoteza.

– Mulțumesc.

– Dacă-mi dați un nume și o adresă, vă trimit cămașa înapoi imediat ce am ocazia.

– Nu e nicio grabă, după care scoase din portofel o carte de vizită.

Anya citi pe un cartonaș alb, cu borduri aurite, numele de Garson Deverill, care locuia în Chelsea. Poate că soarta făcuse ca ei doi să se întâlnească taman pe dealurile din Dorset în acea dimineață de aprilie, dar și stilul lui de trai în extravaganta Londră trebuia să fie mult mai apetisant decât al ei.

– Ce faceți cu alea? arătă el spre smocul de trestie pe care Anya îl ridică de jos, odată cu bluza murdară.

– Fac aranjamente florale. Vând și duc mostre la diferite magazine. Dar în șocul de azi, mi s-au rupt câteva.

– Și v-ați avariat și mașina, o cercetă el, mergând alături de ea până la locul cu pricina. Ce naiba s-a întâmplat?

– Am virat ca să evit un fazan, am pierdut controlul mașinii și…

– Un fazan?

– Am venit din curbă și m-am pomenit cu el exact în față.

– Sunteți vreo reprezentantă fanatică a organizațiilor pentru protecția animalelor?

– Nu.

– Și atunci, ați salvat pasărea cu riscul de a vă avaria mașina?

– Și ce trebuia să fac – să dau peste ea?

– Dacă n-a avut reacție de moment ca să zboare de-acolo – da!

– Nu puteam, se înfioră ea.

– Dacă nu știați, fazanii nu sunt specii ocrotite de lege…ba chiar sunt omorâți oriunde în țară și serviți la cină, împănați, cu sos sau cu garnitură de legume.

– Poate, dar diferența e că acolo sunt împușcați, nu striviți sub

roțile unei mașini, răspunse ea amuzată. Fazanii se pot vâna doar din octombrie până-n februarie; or acum e aprilie, ceea ce înseamnă că am ieșit din sezon.

– Deci, ați virat…Ca nu cumva să încălcați regulile.

– Nu, oftă ea, am virat pentru că mă gândeam la alte lucruri; și a fost ceva din instinct. Credeți că o să pornească? se alarmă ea dintr-o dată. Garson începu să dea un ocol mașinii, mai întâi examinând avariile vizibile, cercetând cu degetul peste tot; apoi se uită la caroserie și în cele din urmă la motor.

– Merge. Nu e nicio problemă mecanică.

– Ce bine…

– Și ce bine că nu venea nimeni din direcția opusă, o fixă cu ochii lui albaștri.

– Ca dumneavoastră, de exemplu?

– Poate… și privi spre mașina lui.

Anya îl urmări. Avea un Maserati superb, exact tipul de vehicul pe care bărbații îl îngrijeau ca pe ochii din cap. Și fără îndoială că tipul, dacă avea reacții de moment și pricepere, îl putea conduce foarte bine.

– Sunt sigură că ați fi reușit să vă feriți, zise ea, altfel, compania de asigurări v-ar fi plătit reparațiile.

– Așa e, dar nu asta e problema. Ci timpul pe care l-aș fi pierdut cu toate treburile astea, și care m-ar fi exasperat.

Anya se încruntă ușor. N-o deranjau atât teoriile, cât superficialitatea lui Garson în ce priveau banii. Se știa că multe persoane, inclusiv ea, o duceau rău în acea perioadă. De ce nu se încadra și el în aceeași categorie? Cum de nu stătea treaz nopțile,

cu gândul la cum s-o scoată la capăt? I se părea cu totul nedrept, ca un afront asupra ei însăși.

– Probabil că nu vă preocupau banii, zise ea, dar eu va trebui să plătesc o sută de lire din polița mea de asigurare care înseamnă… – o luau durerile de cap numai când se gândea – că planul meu pentru un cuptor cu microunde se duce de râpă, și am tras mult ca să pun bani deoparte.

– Deci, îmbunătățirile în bucătăria de vis vor trebui să mai aștepte puțin. Păcat.

Anya deschise portiera și se lungi până pe scaunul din spate, unde avea bagajele. Deși părea că o compătimește, parcă și insinuase că, indiferent de ce spunea, nu credea în dificultățile ei financiare. Anya începu să-și rearanjeze florile cu gândul la impresia pe care o făcea în public – deși aduceau o notă de eleganță, hainele ei aveau cel puțin șase ani și le păstra pentru ocazii speciale. Iar în ce privește "îmbunătățirile" pentru bucătăria ei de vis…măcar de ar fi știut realitatea! Și totuși, cum de asociase rabla ei de Volkswagen cu o imagine pozitivă? se întreba ea, îndreptând și ultimul fir. Probabil că o considera pretențioasă și perfecționistă.

Se ridică, ieșind din mașină.

– Gulerul e puțin cam aiurea, observă el. Dacă vă ridicați părul, vi-l aranjez.

Anya îl ascultă și-și ridică pletele bogate. El îi îndreptă colțurile și pe măsură ce lucra, degetele sale îi atinseră gâtul. Simțindu-i pielea fină, plecă ochii spre ai ei și cei doi rămaseră astfel încătușați. Tensiunea dintre ei se accentuă – o presiune fizică din ce în ce mai

mare.

– Știi… zise el, sunteți una din puținele femei care ar trebui să poarte pantaloni de piele.

Fata ridică din sprâncene. Zâmbetul poznaș îl făcea să pară și mai atrăgător pe Garson Deverill – cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în ultimii ani – iar complimentele lui o făceau să se simtă dorită, atrăgătoare și disponibilă flirturilor.

– Cu gură de aur…E neplăcut.

– Scuze, râse el, dar ăsta e adevărul. Serios.

– Vreți să mă fermecați, observă ea, ochii sclipindu-i.

Garson încă ținea degetele pe guler, și ea nu-și dorea s-o elibereze. Ca-ntr-un gând nebunesc, Anya își dori ca el să-și înfigă degetele în părul ei, s-o tragă aproape și s-o sărute.

– Deci, funcționează? M-ați iertat că v-am stropit?

– Păi… – făcu ea o pauză provocatoare – mda.

– Adică, putem s-o luăm de la capăt. Nu mi-ați spus cum vă numiți.

– Anya Prescott.

Instantaneu, el își retrase mâinile și făcu un pas înapoi.

– Prescott?

Probabil că nu auzise numele clar, dar tonul lui uimit lăsa a se înțelege că recunoaște acest nume. Că avea o oarecare însemnătate pentru el. Ea îi confirmă, iar privirea lui cercetă pe de-a-ntregul părul castaniu și bogat, chipul bine conturat cu buzele puțin cam mari, coborând spre talia subțire, șoldurile frumoase și, în fine, spre picioarele lungi mascate de cizmele negre. Deși n-o studia la fel de curios cum inspectase mașina, examinarea lui echivala cu o

atenție deosebită pentru obiectul admirat.

Anya deveni impacientată. Fiind o apariție plăcută, se confrunta adesea cu priviri indiscrete din partea bărbaților care o dezbrăcau practic din priviri, însă Garson părea că merge dincolo de trupul ei fizic – și mai rău. Mult mai rău. Și nu doar o admira. Cu o clipă înainte se arătase prietenos, interesat, acum însă ea sesiză ceva în neregulă, aproape ostil, ca și cum părerea lui se schimbase radical, iar acum o disprețuia.

– Stau la marginea orașului Lidden Magnor, continuă ea. Cam la trei kilometri mai jos.

– Știu, murmură el fără a o scăpa din ochi.

Așteptând ca el să-i dea explicații mai departe, și mai ales cum de cineva care venise pentru două zile în Anglia se oprise tocmai pe dealurile din Dorset, Anya îl privi curioasă. Însă el nu zise nimic mai mult. Oare unde avea întâlnirile? Firmele cu profil industrial din zonă erau mici, or el dădea impresia unui om prea important pentru a se încurca în astfel de nimicuri.

– Trebuie să plec, și Anya se urcă în mașină.

– Vă ajut să ieșiți la șosea, zise el neutru.

– La revedere.

– La revedere.

Ea se depărtă, însă parcă ceva o ardea în spate. Se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu că o urmărește. Mări viteza, până se pregăti să iasă de pe drumul de țară. El nu se mișcase din locul respectiv, rămăsese acolo, cu mâinile pe piept, cu ochii săi albaștri țintuind-o.

Capitolul 2

Acasă, Anya schimbă cămașa dungată și pantalonii de piele cu ceva mai comod. Credea că ghinionul ce-o urmărise cu o zi înainte avea să-i facă zile fripte în continuare. Iar după accidentul de dimineață, și după ce eșuase pentru a doua oară în a-și găsi o nouă locuință, se părea că intuise bine. Oare urma și o a treia zi? Ce accidente o mai păsteau? O inundație, o foamete, o invazie de lăcuste? Un faliment bugetar?

Își strânse părul într-o coadă bogată. Dacă venitul actual nu-i era suficient pentru ea și Oliver, avea destui bani în bancă pentru a supraviețui alte șase luni, și în acest timp presupunea că situația avea să se îmbunătățească…Nu?

Da, cu siguranță. Oricum, patronii magazinelor de desfacere motivau prin piața falimentară refuzul lor de a mai cere stoc, dar o și felicitaseră pentru produsele ei bine lucrate, mai ales că aveau prețuri foarte accesibile și-i promiseseră că o vor contacta imediat ce apele se linișteau. Spera doar că magazinele vor apela cât mai

repede la serviciile ei. Trebuia. A doua zi avea să iasă pe piață o nouă ofertă de apartamente și ea pornea din nou în căutare.

Cămașa roz cu dungi albe era aruncată în fața ei.

Întreaga dimineață trăise acut senzația că acea cămașă fusese cândva lipită de trupul lui Garson Deverill, iar acum de-al ei; materialul mângâiase pielea lui bronzată, pentru ca azi s-o dezmierde pe a ei, mult mai albă. O marca senzualitatea acestor gânduri.

Își plimbă degetele pe obiectul fin. Între ei doi se conturase ceva, până ca ea să-și dezvăluie numele. De ce își schimbase atitudinea? O măcinase această idee toată ziua; poate că ea confunda nesiguranța și ostilitatea lui cu o simplă curiozitate. Posibil. Accidentul putea să-i fi cauzat tulburări și nu-l citise bine. Și probabil așa se explica și dorința ei stupidă ca el s-o îmbrățișeze și s-o sărute.

Atunci, de unde curiozitatea lui? Oare numele ei avea o semnificație pentru el? Care?

Aruncă deoparte cămașa și merse în dormitorul micuț al lui Oliver. Încercarea de a explica atitudinea unui tip pe care nu-l văzuse niciodată și pe care n-avea să-l mai vadă îi părea o pierdere de timp. Va spăla cămașa și i-o va trimite a doua zi, iar astfel Garson Deverill va ieși complet din viața ei.

Făcu puțin curat în camera băiatului – aranjă cuvertura, animalele de pluș, adună creioanele lăsate pe jos. Se încruntă dintr-o dată. Oliver insistase cu o zi înainte că nu știe motivul de la care începuse cearta la școală. Să fi fost oare problema tatălui – de fapt, lipsa unuia? Probabil că celălalt copil îl tachinase pe acest subiect.

O durea sufletul doar la gândul că băiatul ar suferi și mai mult dacă s-ar afla că ea este doar mătușa lui, nu mama, așa cum se presupunea.

Se prăbuși pe marginea patului. Mic fiind, Anya îi inoculase fără să vrea ideea că e părintele lui, deși nu avea un iubit pe-atunci. Dar cu un an în urmă, considerându-l destul de mare ca să afle adevărul, se așezase cu el pe canapea, cu albumul de poze în față, și-i vorbise despre mama lui naturală, Jennie, sora ei.

– Dar seamănă cu tine, zise copilul.

– Pentru că am fost gemene identice. O iubeam foarte mult pe Jennie așa că, înainte să moară, când tu aveai o săptămână, m-a rugat să am grijă de tine și am acceptat. Chiar dacă pe atunci nu aveai deloc păr, și erai roșu la față ca un rac.

– Dar mă iubești foarte mult, râsese băiatul.

– Da, foarte mult, îl îmbrățișase ea. Dar vreau să-mi spui mătușă și să le spui prietenilor tăi despre…

– Nu vreau. Îmi pare rău că prima mea mamă a murit, dar acum tu ești mama mea.

Deși amintea constant numele surorii ei, pentru a se asigura că Jennie rămâne în mintea lui, băiatul nu părea deranjat de ideea a "două mame" realiză ea, strângând un colț al păturii între degete. Cam în aceeași perioadă, Oliver aflase și despre despărțirea părinților lui înainte de naștere, însă în ultima săptămână, dintr-o dată, începuse să-i pună diverse întrebări. Unde locuia tatăl lui? Cu ce se ocupa? De ce nu venea să-l vadă?

Ochii tinerei rătăciră undeva în zare, pe fereastră. Aberând, îi spusese că tatăl trăia în Londra, că era cântăreț, dar sărise în mod

deliberat peste a treia întrebare. Cum să-i spună unui copil de cinci ani că părintele său nu se interesa deloc de soarta lui? Nu putea, așa că motivă spunând că era foarte ocupat. Însă fiind un copil deștept, nu-l putea duce cu zăhărelul prea multă vreme.

Se încruntă din nou. Să-i scrie iarăși nesuferitului de Lucan Cesari? Poate n-avea niciun rost; știa că nu-i va răspunde.

Încercă să-și scoată aceste gânduri din minte cu ochii pe geamul dublu. Închiriase o casă cu două etaje, proprietatea unui bibliotecar pensionat și a soției lui, soții Bob și Mavis Wright, care locuiau la Grange. Vizavi, dincolo de curtea pietruită, lângă o șură de cărămidă, se ridica o casă în stil victorian. Anya zâmbi amar. Deși de la distanță casa părea atrăgătoare, atât Grange, cât și dependințele se cereau reparate cât mai grabnic, având un aspect demodat, de clădiri abandonate. Și totuși proprietarii aveau atâtea posibilități materiale.

Privirea îi alunecă spre pancarta pe care scria "De vânzare". Acestă situație dura de doi ani de zile, dar nimeni nu fusese interesat.

– Ce bine, murmură Anya, ridicându-se în picioare.

Soții Wright se aflau în Australia, în vizită la fiica lor măritată acolo, care, în calitate de moștenitoare, ar fi trebuit să se arate interesată.

Auzi telefonul chiar când cobora scările. Îi sări inima din loc. Poate era vreun client care se răzgândise. Se rugă repede pentru noroc, dar în receptor îl auzi pe William Price, agentul imobiliar care se ocupa de vânzarea proprietății Grange.

– Scuze că te deranjez, draga mea, zise el.

Deși căsătorit și în vârstă, tipul tot făcea ochi dulci fetelor drăguțe, iar pentru Anya avea o slăbiciune.

– Vreau să-mi faci o favoare. A venit un tip care vrea să vadă proprietatea și…

– Eu n-am văzut pe nimeni pe-aici.

– A, nu, mai întâi a venit la Easter când tu și Oliver nu erați acasă, apoi la unchiul tău din Yorkshire. Cred că a trecut pe-acolo, a văzut placa și a vrut să încerce. Nu s-a arătat impresioant și n-a mai dat niciun semn de viață, cum mă așteptam. Dar, mai știi…M-a sunat pe neașteptate ca să fixez o altă întrevedere în dimineața asta. Și a venit în lipsa ta.

– Dar ia-ți spus că… se alarmă ea.

– Nu te panica. I-am explicat. Dar cum căsuțele sunt incluse în prețul întregii proprietăți, vrea să le vadă și pe acestea pe dinăuntru, în după -amiaza asta. Din păcate, eu sunt prins cu un alt client și voiam să-i spui tu domnului Cox că o să vină cineva, să facă și el un tur de orientare. Tipul n-a fost impresionat de casa mare nici a doua oară, deci poate că nu facem nimic. Deci?

– Da, sigur, dar…

– Știam că ești fată bună. Mulțumesc, draga mea. Tipul apare pe la două jumătate.

Și închise. Anya strâmbă din nas, nemulțumită. Din grabă, William uitase să-i dea numele clientului, dar indiferent cine-ar fi fost, spera să apară la timp, fiindcă ea trebuia să-l ia pe Oliver de la școală la trei. Deși plimbarea până acolo nu lua mult…

Ieși pe cărarea micuță din grădină, străjuită de straturi de flori roșii, parfumate. Dădu în cărarea principală, surâzând. Faptul că-l

anunța pe vecin că venea un client, nu-l va ajuta să-și curețe locuința, ci doar avea să creeze un deranj în plus.

Acest Bert Cox era un văduv de vreo șaizeci de ani, care îngrijea în fiecare dimineață grădina soților Wright. Bătrânul își petrecea după-amiezile la televizor, comentând evenimentele politice la barul din oraș, în fiecare seară. Nu agreea să fie întrerupt din rutina lui zilnică, de străini care "își făceau de lucru".

Dintr-o dată, auzi huruit de motor în spate; se uită înapoi. Zări o mașină apropiindu-se de-a lungul pajiștilor vălurite, pentru a parca în curtea casei mari. Anya rămase cu gura căscată în fața unui Maserati negru, din care coborî tocmai Garson Deverill. Pulsul tinerei se acceleră. Îi spusese că trăia în Lidden Magor, dar nu menționase exact unde, deci poate că-i luase urma.

– O vreți mai repede? se apropie de el.

Deși aparent inocentă, atitudinea ei se dovedea destul de nonșalantă. Nu voia să pară prea mulțumită că-l revede. Cu toate că o luase un fior plăcut, îi era greu să nu zâmbească amabil. Nu voia nici să-l lase să creadă că știe motivul venirii lui – să-și explice privirile neprietenoase de mai devreme. Dar schimbarea ei în haine mai confortabile, probabil că-i va face o impresie neplăcută.

– Poftim? zise el.

– Cămașa dumneavoastră. Voiam s-o spăl în după-masa asta, dar dacă o vreți acum…

– N-o vreau.

– Nu? se miră ea. Atunci, de ce ați venit?

– Am ajuns mai devreme, dar William Price a zis că o să-mi arătați căsuțele.

– Deci… făcu ea ochii mari, dumneavoastră ați văzut-o azi-dimineață?

– Da, își dădu el părul din ochi.

Mintea îi vâjâia. Deci, n-o urmărise; și nici nu venise a-și cere scuze.

– De asta îmi știați numele?

– La prima mea vizită, domnul Price a menționat că stați aici cu fiul.

Nu spuse nimic cu privire la adevăratele raporturi dintre ea și Oliver. Ca toată lumea, și agentul îi luase drept mamă și fiu, iar ea n-avea de gând să-l corecteze. Doar prietenii apropiați știau adevărul; sau doar în cazuri absolut necesare îl dezăvluia, și doar confidențial.

– Presupun că domnul Price v-a spus că aceste căsuțe sunt închiriate, cum a semnat cu mine un contract pe un an și că aș vrea să rămân mai departe? Adică să stau aici permanent?

Trebuia să-i aducă la cunoștință problema spinoasă care o preocupa încă de când domnul Wright se hotărâse a vinde. Iar grijile în acest sens o bântuiau zi și noapte.

– Da, mi-a spus.

Ea se încruntă. Deci nu se înșelase când atitudinea lui îi păruse ostilă, pentru că persista și acum. Tonul tăios, răceala privirii lui albastre îi dovedeau acest lucru. Simțea că nu e genul de om care să-și ascundă nemulțumirile; dar de ce să-l nemulțumească ea?

Brusc, realiză că la cumpărarea proprietății, el putea foarte bine să-i arunce în stradă pe ea și pe Oliver, să anuleze contractele cu ea și cu Bert, și, din cauza sentimentului de culpabilitate, să pună

totul pe seama ei. De unde și atitudinea ostilă. Ea era chiriașul care-i făcea dificultăți prin dorința de a rămâne. Îl înfrunta, subminându-i autoritatea. Deci, era dușmanul lui. Iar dacă plănuia să-i dea afară, și el îi devenea dușman.

Anya își îndepărtă o șuviță de păr din ochi. Oare ideile ei erau credibile sau înnebunise de tot? Oricum, William nu-i dădea mari șanse.

Scârțâitul unei uși vechi, neunse, îi întrerupse gândurile. Era vecinul de-alături. Își lăsase sticla de lapte la poartă, iar acum ieșise, în papuci și cămașă cu mânecă scurtă, s-o ia. Anya zâmbi. Înalt, slab, cu doar câteva fire de păr în cap, bătrânul îi amintea de un personaj simpatic.

– Dânsul e domnul Deverill, îl prezentă tânăra. E interesat în cumpărarea casei mari și ar vrea să vadă și căsuțele. E în regulă dacă vine și la dumneavoastră?

Ușa fiind scundă, Garson trebui să se aplece pentru a intra.

– Ești un ditamai flăcăul, comentă bătrânul, acru.

– Asta vi s-a spus…

Fie din cauza spațiului mic, fie a mobilierului bătrânesc, învechit, Garson îi apărea Anyei foarte înalt, solid, impunător. Îl privea timid pe sub gene. Dacă deveneau dușmani, nu trebuia să-i ignore prezența.

– Veniți de la Londra? se interesă Bert, vorbind tare ca să acopere televizorul pe care nu voia să-l închidă.

– Am un apartament acolo, zise el.

– O grămadă de orășeni vor să se înstăpânească aici, pufni bătrânul, ca să aibă o casă la aer curat; nu-i așa Aya?

– Unii da, încuviință ea, cu gândul la atitudinea lui schimbătoare.

Cu ceva ani în urmă, Bert o încadrase și pe ea în aceeași categorie, dar pe măsură ce se oferise să-i facă unele cumpărături, să-i ofere din când în când câte o mâncare caldă, trecuse peste atitudinea ostilă și-i acceptase ca unii din partea locului.

– Hai, cercetați; sus, jos. Anya, du-te cu el.

Ea îi arătă scara, conducându-l.

– Pe lângă faptul că sunt un instrus și un băgăcios, oi fi și un cleptoman care vrea să-și înfunde buzunarele cu ce-i pică în mână? întrebă el laconic, când ajunseră la etaj.

– Niciodată nu poți să știi, zâmbi ea slab.

Deși turul nu dură mult, tânăra observă că lui Garson nu-i scapă niciun detaliu. După cum examinase și Volkswagenul ei, de dimineață, se vedea clar că e atent și un bun cunoscător.

– Văd că sunteți interesat de cai, îi zise bătrânului când se întoarseră și-i arătă o carte de pe masă. Mergeți des la curse?

– Nu așa cum mi-aș dori. N-am mașină și e greu să găsesc pe cineva care să mă ducă. Ați terminat?

– Da. Mulțumesc pentru găzduirea scurtă, zâmbi.

– Nicio problemă, răsună autoritar glasul lui Bert, care se ridicase.

Cei doi își dădură mâna sub privirile mirate ale Anyei. Deși Garson zâmbea împăcat, nu știa dacă Bert îi împărtășea atitudinea. Nu se poate; doar știa pericolul pe care-l reprezenta un posibil cumpărător. În douăsprezece luni, șederea lui acolo putea fi pusă la îndoială. Cu toate acestea, strângerea de mână părea una foarte

amicală.

După ce se salutară, Anya și bărbatul se întoarseră la casa ei. La portița albă, ea se opri.

– Chiriile pot fi o sursă substanțială de venit, zise, dar dacă vă gândiți să luați și căsuțele și să măriți chiria, o să fie prea scump și n-ar avea rost. Ar lua ani de zile să vă refaceți investiția.

– Corect; dar le pot vinde.

Ea se încruntă. Oricât de naivă era nu-și închipuise că un alt proprietar ar putea distruge ansamblul de case.

– Da, așa e. Deși căsuțele au aparținut întotdeauna acestei proprietăți, și asta ar însemna să treceți peste o tradiție de ani de zile. Cel puțin, eu așa cred, chiar dacă aveți o altă părere…

I-o luă înainte pe cărare. Ajunseră la ușa ei, de asemenea mică.

– Nu cred, se trezi el.

Deși de dimensiuni asemănătoare, casa Anyei era de două ori mai luminoasă, dând impresia de spațiu mare, datorită aranjamentelor și a atenției acordate interiorului. Pereții fuseseră proaspăt spoiți, la ferestre atârnau perdele din material indian, iar colțurile întunecate erau înveselite de decorațiuni deschise la culoare. Podelele curate erau acoperite de covoare moi. Mobila, deși ieftină, nu aglomera spațiul. Și oricum, nu-și permitea să mai cumpere altceva.

– Totul e refăcut, îl informă ea. La domnul Cox, lemnul e mâncat de vreme, țevăria este veche, și are apă în casă la fiecare ploaie mai mare.

– Și totuși, sunt impresionat.

– Mulțumesc…Deși am făcut totul din puținul pe care l-am

avut.

O intriga faptul că apreciază comentariul lui, deși se aflau pe poziții adverse.

– Ați studiat decorațiunile interioare?

– Nu, am studii filologice – franceza. Sunt profesoară.

– Ați urmat cursuri universitare? se miră el.

– Nu mă credeați în stare? râse ea.

– Nu pun la îndoială capacitatea dumnevoastră intelectuală. Și cum ați pus în valoare studiile?

– După absolvire, am lucrat ca traducător la Ministerul de Externe dar…m-am lăsat de meserie. În plus, mama a fost profesoară de desen și i-am moștenit pasiunea pentru desen, culoare și alte asemenea.

– Deci, și mama dumneavoastră… a fost profesoară?

– A murit acum șase ani.

– Și tatăl?

– Tot atunci. Amândoi au pierit într-un accident de mașină.

Se simțea nelalocul ei printre atâtea întrebări personale. Și totuși, nu știa ce o determina să-i răspundă. Mergând prin spatele casei, arătă cu degetul.

– Aceasta e boomlacka – adică bucătăria visurilor mele.

Deschise ușa spre o încăpere puțin mai mare decât o baie obișnuită. Într-adevăr, avea o fereastră care dădea spre livada proprietății mari, dar era exact atât cât să încapă în ea o chiuvetă cu legătură la apa rece, un cuptor vechi și un frigider la fel de ruginit.

– M-am înșelat…

– Amarnic, îl înțepă ea.

– Dar n-a fost o jignire, indiferent cum ați luat-o, și intră ca se se uite mai îndeaproape. Nu este loc pentru un cuptor cu microunde.

– Nu, dar intenționam să-l pun în șură. Soții Wright mi-au dat-o ca s-o folosesc ca atelier pentru lucrările mele.

– Asta mi-a zis și William Price, și spunea că nu plătiți chirie pe asta.

Anya ezită, neștiind dacă s-o ia ca pe o amenințare. Asta însemna că dacă el cumpăra, situația se va schimba?

– Nu, dar nimeni n-a folosit spațiul acela de ani de zile și înainte să intru eu, a trebuit să arunc lucruri nefolosite, să-l curăț și să revopsesc. Mi-au spus că le-am făcut o favoare. Și le mai fac, când mai am grijă de casa lor când sunt plecați.

– Și nu văd rolul cuptorului în toată povestea.

– Ca să-mi usuce florile. Mi-ar economisi timp și aș mări producția. Nu orice plantă merge pusă la uscat astfel, dar trandafirii, crizantemele, margaretele, sunt ideale. Sau plantele cu frunze late…, și se opri, devenind conștientă de entuziasmul ei exagerat. Pot să mă folosesc de florile din grădină.

– Și dacă se schimbă proprietarul, ați vrea să continuați?

– Da; iar Bert vrea să fie grădinar în continuare. Dacă ați observat, face o treabă bună. Aș accepta să plătesc chirie pe șură, dar nu foarte mult…

– Dar plătiți puțin și pentru casă.

Nesigură dacă era doar o remarcă sau o altă amenințare, Anya dădu din cap. O enerva la culme faptul că trebuia să-și ridice ochii pentru a-l vedea ca lumea, din cauză că era mică de înălțime.

– Aș plăti puțin, având în vedere starea în care e.

– Chiria mică e motivul pentru care a-ți plecat acum patru ani de la unchiul dumneavoastră și ați venit aici?

– Da, îngheță ea. De unde știți?

– L-am întrebat pe William Price. M-am interesat și de fiul dumneavoastră. Dacă vrei să te ai bine cu vecinii, trebuie să faci și astfel de lucruri, zise el, indicând scara îngustă. Vă rog, după dumneavoastră.

Anya urcă, neliniștită. O deranjau întrebările prea îndrăznețe, mai ales că încă nu manifestase o dorință sigură de a cumpăra.

– Asta e baia; camera lui Oliver și a mea, deschise ea repede toate ușile.

După primele două încăperi, Garson intră în dormitorul ei. Pereții de culoarea lămâii se potriveau cu decorațiile albe și galben-pal.

– Este opera dumneavoastră? arătă el spre un coșuleț cu flori uscate.

Ea dădu din cap și-i arătă și petalele parfumate.

– Tot eu am făcut și potpuriul.

Garson cercetă atent camera, apoi se întoarse brusc spre ea.

– Aveți un iubit?

Nu-l mulțumeau detaliile pe care le știa deja despre viața ei personală? Își încleștă pumnii. Cât tupeu! Cu siguranță, aflase că nu are soț și că probabil e încă o mamă necăsătorită.

– Poftim? sări ea.

– Ai prieten? repetă el, făcând-o să fiarbă de furie.

Privirea lui albastră căută mai întâi modelul floral de pe

cuvertură, pentru ca apoi s-o fixeze pe ea. Nu doar bănuia implicațiile din această întrebare, dar era și singură în dormitor cu el. Erau singuri în toată casa, de fapt. Își mușcă buzele. Poate că totul se datora faptului că el îi violase intimitatea, spațiul unde își făcea toaleta, unde dormea, unde visa. Dar conștientizarea masculinității și forței sale fizice, pe lângă formele ei plăpânde și feminine, o alarmau.

– Sunt sigură că l-ați interogat pe William Price dacă împart casa cu altcineva, răspunse ea acid.

– Așa e, iar el mi-a răspunse negativ.

– Dar vă temeți că aș avea o mulțime de admiratori care vin aici în toiul nopții sau la orice oră din zi? Ei bine, nu am. Și nici nu aprind lumina ca să mă postez pe terasă în amurg, îmbrăcată sumar!

– Asta numesc eu o idee ademenitoare, și colțurile gurii sale tresăriră ușor. Deși dacă ați purta pantalonii de azi-dimineață, ați atrage mai multe persoane. Picioarele lungi cu posteriorul din piele neagră….mmm…mă mânca în palmă!

Tânăra rămase fără cuvinte. Și pe ea o mânca în palmă, acum! Voia să-l pleznească peste mutra aia îngâmfată. Pe de altă parte, undeva în mintea ei, avea măcar satisfacția că îl atrăgea din punct de vedere fizic, în ciuda adversității fățișe.

– Aveți un fetiș în legătură cu pielea neagră? se interesă ea pe un ton neutru.

– Depinde cine o poartă, și-i căzu privirea spre pieptul ei. Dacă e o femeie subțire, cu sâni…

– Ca să vă răspund la întrebare, nu există niciun bărbat în viața

mea, și ieși în grabă pe ușă, coborând în fugă.

Trebuia să scape. În primul rând, să se salveze de o dezvoltare mai amănunțită a idealului său de femeie și-n al doilea, fiindcă de data asta, ochii lui Garson o dezbrăcaseră practic din priviri – ceea ce o incitase. Întreg trupul ei fusese străbătut de un fior cald de plăcere.

Pentru Dumnezeu, el nu observase nimic, nu? Probabil, căci acei ochi de un albastru pătrunzător nu omiteau niciun detaliu. Însă numai ideea de a fi excitată de o simplă privire însemna ceva nou pentru ea. Se întunecă – nici măcar Dirk, cel pe care-l considerase o dată cel mai de preț cadou din lume, nu reușise așa ceva.

– Presupun că aveți un set de chei de la Grange, zise el, coborând scările o clipă mai târziu. Se poate s-o văd și eu?

Anya simți cum se chircește pe dinlăuntru. Își dorea cu disperare să-l vadă plecat, s-o lase în amarul ei, și mai ales, nu voia să devină foarte interesat de locul acela.

– Ați văzut-o deja de două ori.

– Aș vrea s-o văd și a treia oară. Vă rog.

Preț de o secundă, tinerei îi veni în minte să mintă că nu le avea, dar le luă imediat de pe pervaz.

– Să mergem, și ieși. Dacă o cumpărați, țineți casa doar pentru weekenduri, sau ca reședință permanentă?

– Doar pentru sfârșiturile de săptămână, deși, cum mai mult de jumătate din acestea le petrec prin țară, o să fiu absent mai tot timpul.

– Dacă tot călătoriți așa de mult, n-ar fi mai cuminte să luați ceva

mai aproape de aeroporturi? sugeră ea.

– Poate, dar… dădu din umeri.

Tânăra deschise și intrară în holul tapetat în galben, mobilat în culori închise și cu podea zgâriată. Încăperea avea aerul unei neglijențe generale, aproape nobile.

– Soția dumneavoastră ce părere are despre o astfel de achiziție? se interesă ea.

Deși Garson nu dădea niciun indiciu că ar fi căstorit, totuși Anya simțea nevoia să încerce.

– Nu sunt însurat, și o fixă.

– Atunci, iubita…

– Nu am.

– Nu?

El tresări. Dacă tot făcuse cercetări despre persoana ei, i se părea îndreptățit ca și ea să-l interogheze acum, cu toate că-i displăcea.

– Nu există nimeni special în viața mea.

– Atunci, sunețiun burlac înrăit? sugeră ea suav.

– Dacă e cumva vreo aluzie la preferințele mele, sunt cât se poate de normal.

– Și un adevărat cuceritor, murmură ea în bărbie, măsurându-l din priviri, așa cum o făcuse și el mai înainte, fără însă a și-l imagina dezbrăcat. Trebuie să fiți o adevărată pradă pentru femei, continuă, fericită că-și poate lua revanșa.

– Cum sunt mai tot timpul pe drumuri, mi-e greu să stabilesc anumite relații, nemaivorbind de a le întreține, se răsti el și păși spre o cameră folosită drept atelier de cusut de către doamna

Wright. Ce ați face dumneavoastră ca să aduceți locul ăsta pe linia de plutire?

– Eu?

– Da.

De multe ori, în timp ce făcea curățenie acasă, Any își imaginase cum ar redecora totul, și avea clar în minte toate planurile. Acum însă, știa că întrebarea venise ca o portiță de salvare, fiindcă Garson Deverill se dovedea destul de sensibil în ce privește viața lui personală.

– Jos, aș adăuga o seră lângă salonaș, și aș redefini spațiul bucătăriei și cămara.

– Adică?

– Pentru început, aici – și arătă spre chicineta construită în 1940, aș face alte două încăperi, și unindu-le, ați obține o bucătărie spațioasă.

– Cu un cuptor cu microunde?

– Și acela, zâmbi ea, plus aragaz, frigider și altele asemenea. La cele două dormitoare aș adăugă câte o baie proprie, zise când ajunseră la etajul întâi, iar baia comună aș moderniza-o complet. Apoi aș pune încălzire centrală, geamuri duble, plus decorațiuni interioare.

Se opri, ca să-l urmărească.

– Dar toate astea ar dura luni de zile, și ar lua destul până când v-ați putea muta. Și costă zeci de mii de lire, care la suma de cumpărare, n-ar merita – doar pentru o casă de vacanță.

– Așa considerați dumneavoastră.

– Mda. Dacă sunteți interesat de viața de noapte sau în locații

de lux, nu este locul potrivit.

– Am zis eu așa ceva?

– Nu, dar poate că sunteți. A, încă ceva…

– Nu pot să cred, ridică el ochii spre cer.

– Ar trebui să fiți prezent la lucrări. Muncitorii locali sunt buni , dar întotdeauna sunt de luat decizii de moment.

După ce vizitară toate încăperile, se întoarseră la primul etaj, pe terasă.

– Aș vrea să știu, începu el, nu sunteți puțin contra?

– Contra?

– Din câte am înțeles, soții Wright ar vrea să încheie tranzacția, iar William Price e desigur interesat, dar niciunul nu v-ar fi recunoscători pentru piedicile pe care le puneți.

Ea se îmbujoră. Tipul avea dreptate. Probabil că se gândea doar la persoana ei, dar ideea de a-l avea ca vecin pe Garson Deverill, chiar numai la sfârșit de săptămână, o neliniștea.

– Nu pun piedici, doar vă avertizez asupra neajunsurilor. Azi-dimineață mi-ați spus cât de neplăcut e să așteptați să ți se repare mașina, or renovarea unei case ar lua mult mai mult.

El își vârî mâinile în buzunare, încât materialul pantalonilor se mulă pe coapsele lui puternice.

– Așa e.

– Un astfel de loc ar însemna o mare bătaie de cap și pentru un localnic, darămite pentru cineva care e în permanență pe drumuri.

De n-ar fi stat în acea poziție! Rezemat de balustradă, cu fața la ea și cu mâinile în buzunare, își scotea întreg abdomenul în evidență.

– Posibil…

Avea dubii. Într-adevăr, modul ei de prezentare nu-i avantaja pe soții Wright, și va trăi cu asta pe conștiință; dar oare îl va îndepărta? Oare o va lăsa în pace? De-ar da Domnul!

– Am înțeles că o să vă luați fiul de la școală, zise el, îndreptându-se de spate.

– Cum? A, da, în fiecare zi. Nici nu mi-am dat seama că e așa de târziu, se uită ea la ceas. Trebuia să-l iau acum cinci minute, și o luă la fugă pe scări. Scuze, dar Oliver mă așteaptă de cinci minute.

– Vă duc cu mașina, o urmă el, așteptând-o să încuie.

– O iau pe-a mea. Trebuie doar să-mi iau cheile.

– Eu am parcat aici și o să ajungeți mai repede.

– Dar…

Repezindu-se, el îi deschise portiera.

– Urcați, ordonă el.

– Antrenați câini?

– E o idee, râse el, dacă dau de timpuri grele. Hai fetițo, și pocni din degetele sale lungi.

– Dacă ascult, mă bați pe spate și-mi dai un biscuit? zise ea fără a mișca.

– Dacă refuzi, îți dau una la poponețul ăla delicios!

Temându-se să nu-și pună ideile în aplicare, Anya urcă. Nu voia să accepte acest serviciu, dar era adevărat că o ducea mai repede, și acum doar Oliver conta.

– Școala e lângă zona verde a orașului.

– Am văzut-o.

– Sper că Oliver e în regulă, se agită ea. Tot mai multe lucruri

necurate se întâmplă cu copiii care sunt lăsați singuri.

– Nu cred că s-a întâmplat nimic.

– Are doar cinci ani, și cu toate că orașul pare unul liniștit, i-am spus să nu discute cu străinii care…

– Calmează-te, zise el atingându-i genunchiul stâng.

Anya înghiți în sec. Doar cu o clipă mai înainte era îngrijorată din cauza micuțului, acum însă căldura palmei mari cu degete lungi, o emoționase. Numai asupra acestei atingeri se putea concentra. Simțea că explodează; un val de căldură clocotea înlăuntrul ei. Ce fel de forță interioară poseda Garson Deverill de stârnea asemenea dezastre?

– Sunt calmă, se lăsă ea pe spătar și el – ce ușurare – își retrase mâna.

Mașina luă curba pe lângă biserica din secolul cincisprezece, și Anya se uită în zare. Zări clădirea de cărămidă a școlii, un pâlc de copii care plecau, apoi doi copii în pulovere gri și pantaloni albaștri, așteptând cuminți pe gard.

– E Oliver, răsuflă ea ușurată.

– Cel din stânga, zise el.

Anya îi aruncă o privire alarmată. De unde știa? Poate că odată cu celelalte informații, William Price i-l descrisese și pe Oliver. Cu părul lui negru bogat, sprâncenele groase și buzele arcuite – moștenite de la tată – semăna mai degrabă cu un înger decăzut. Cravata îi era strâmbă, o șosetă mai jos, alta trasă până la genunchi.

Garson studia copilul cu foarte mare atenție. Mașina parcă alături, Oliver realiză că Anya e înăuntru, și făcu ochii mari.

– Dânsul e domnul Deverill, coborî tânăra îmbrățișându-l ca de obicei. A văzut casa mare și m-a adus până aici.

– Bună, Oliver, zâmbi Garson.

– Salut.

– Te superi dacă-l duci și pe colegul lui acasă? Stă în drum.

– Cum? întrebă bărbatul distrat, urmărindu-l în permanență pe Oliver. A, sigur că da.

– La naiba! strigă celălalt, care admirase tot timpul mașina, ca la un salon. A venit mama…

Fericit, Oliver urcă în spate, lăfăindu-se pe scaunele moi.

– Să ne punem centurile, zise Garson, și se răsuci pentru a-l ajuta pe copilul care era tot un zâmbet.

– Cum a fost la școală? întrebă Anya.

– Super! Cum se numește mașina? se aplecă el în față.

– Maserati Shamal. E din Italia.

– E frumoasă. Când mă fac mare, din asta o să-mi iau.

– Asta voiam și eu la vârsta ta, și uite că s-a împlinit. În ce clasă ești?

– În a doamnei Malcom.

– Și-ți place de ea?

– Da. În afară de când ne pune să ne legăm la șireturi.

– E greu?

– Nu e foarte ușor!

– Dar să citiți? râse Garson

– Și aia e ușor. Adică, la cartea la care suntem acum. Iar la socoteli e…

Bărbatul continua să pună întrebări la care copilul răspundea

foarte amabil. Anya îi urmărea surprinsă. Întotdeauna Oliver stătea cuminte în prezența cunoscuților, dar cu străinii se retrăgea. Astăzi însă, era vorbăreț.

Să fi fost din cauza mașinii superbe în care urcase? Sau a farmecului personal degajat de Garson? Care, într-adevăr era un tip foarte șarmant. Ea îi căzuse deja victimă în acea dimineață, până când își rostise numele, și deveniseră dușmani. Apoi venise rândul lui Bert, acum Oliver.

– Mulțumesc că ne-ați adus, zise ea când el opri în fața curții.

Garson corobî și el, desfăcu centura copilului și-l scoase din mașină în brațe.

– Te mai duc și altă dată, îi spuse.

– Promiți? se lumină el.

– Pe cuvânt de onoare.

– Mami, pot să mă duc la domnul Bert să-i spun cum am venit acasă cu un Mas…Maserati?

– Mai întâi să te uiți pe geam ca să nu doarmă.

– Bine, și o zbughi spre căsuța vecină.

– Chiar o să-l mai duci?

– Da…Am decis să cumpăr The Grange.

– Da? și simți cum i se strânge tot stomacul.

– Să ne ferească Dumnezeu… murmură el și urcă la volan. Au revoir, îi făcu apoi cu mâna și plecă.

De data asta, Anya era cea care-l urmărea. Se întreba dacă o paște o a treia zi de ghinioane. Chiar dacă sfârșitul lumii nu era chiar așa de aproape, ei așa îi părea.

Capitolul 3

Cu mare atenție, Anya aplica punctulețe de lipici cu o scobitoare pe o panseluță, lipind-o în forma desenată pe foaia albă.

– Asta e!

Experimenta noi proiecte, de data asta felicitări; mai făcuse alte cinci, care erau pregătite într-o cutie.

– Eu aș cumpăra așa ceva, zise Kirsten, care o urmărea de pe cealaltă parte a mesei.

– Tu și mai cine?

– O grămadă de oameni.

– Iar alții o să rămână pe dinafară dacă nu găsesc spațiu de desfășurare.

Era după-amiază; Kirsten își lăsase soțul în fața televizorului, cu cei trei copii, care se presupunea că dorm. Venise la vecina ei pentru o bârfă. Rotunjoară și blondă, femeia avea cam treizeci și ceva de ani, și se împrietenise cu Anya încă de la început; o sprijinise întotdeauna. De multe ori Kirsten avusese grijă de Oliver,

sau îi cumpărase acestuia medicamente dacă era bolnav, sau îl trimisese pe soțul ei, Derek, ori de câte ori tânăra avusese probleme mai serioase prin casă.

– Dacă produc mai mult, zise Anya, n-o să mai pot folosi șura. N-o să mai am spațiu să…

– Nu-ți mai face gânduri rele. Nimeni n-are nimic împotrivă că lucrezi aici și chiar dacă soții Wright se mută, mai sunt trei săptămâni până se încheie definitiv tranzacția și…cine știe? Poate că noul proprietar o să se răzgândească și pică toată afacerea.

Nori amenințători se adunaseră pe cer, iar Anya nu-i vedea cu ochi buni.

– Nu cred că Garson Deverill e tipul care să aibă remușcări o dată ce s-a hotărât.

– Garson Deverill cumpără? sări cealaltă. Dar ai zis că este un cumpărător din Londra. O fi acel Garson Deverill – înalt, chipeș, priceput la toate?

– Cred că da.

– Nici nu pot fi două persoane cu aceeași descriere!

– Îl cunoști?

– Normal! Bine, nu personal, dar am auzit de el, și sigur îl știi și tu. Întotdeauna apar în ziare ultimele noutăți în materie de afaceri, iar săptămâna trecută am citit despre el că este unul din tinerii magnați.

– N-am văzut și nici n-am citit. Fac economii.

– Deci, Garson Deverill conduce o serie de companii care se ocupă de materiale de prelucrare a petrolului. Se pare că a început ca ucenic într-o firmă mică în domeniu și a preluat-o după

retragerea patronului. Avea pe-atunci douăzeci și patru de ani, dar cu planurile lui, firma s-a extins peste așteptări. De-atunci, a cumpărat alte firme, iar acum are o întreagă afacere. I se recunosc meritele în această branșă și e foarte respectat.

– Bravo lui…

Deci, avusese dreptate când apreciase inteligența și succesul lui în afaceri.

– Și arată al naibii de bine. Cred că și tu te-ai gândit la asta când l-ai văzut.

Anya dădu din cap, amintindu-și întrevederea de-acum o lună, ale cărei scene le revizuise întruna. Mai lipi o panseluță pe o altă foaie. Chipeșul Garson Deverill era un adevărat magnet. Un magnet care o lipsise oarecum de…obiectul de interes.

– Mă surprinde faptul că un asemenea bărbat n-are o iubită, remarcă Anya.

– O fi acum singur, dar a fost căsătorit, o infirmă cealaltă, mare amatoare de bârfe. O știi pe Isobel Dewing, prezentatoarea de televiziune? A început cu programe pentru copii, iar acum are o emisiune de știri mondene. E o tipă înaltă, subțire, blondă, cu un zâmbet fin. Derek zice că e ultimul răcnet în materie de extravaganță.

Deși n-avea televizor, și mai privea o știre, două, pe la alte case, Anya își amintea de blonda superbă îmbrăcată într-un costum roșu-aprins, cu un șal alb pe umeri. Dacă ea însăși ar fi adoptat o asemenea ținută, șalul s-ar fi mototolit în doar câteva minute.

– Știu de cine vorbești. A fost căsătorit cu ea?

– Da, și erau considerați un cuplu perfect până când s-au

despărțit, acum vreo trei-patru ani. Se pare că nu-i place să dea amănunte despre viața lui privată, așa că nu s-au spus multe despre mariaj și nici despre divorț, dar se pere că ruptura s-a produs din cauza carierelor lor.

Anya își aminti de tonul lui răstit atunci când îl întrebase despre o pereche, precum și dificultatea de a păstra o relație.

– E mereu pe drumuri, deci e posibil ca Isobel Dewing să se fi plictisit de absența lui permanentă, sugeră ea.

– Poate. Mă întreb de ce ar fi Garson Deverill interesat de Grange, când își permite desigur ceva mai mare, mai bun și într-o zonă mai populată?

– Nici eu nu înțeleg. Și totuși…

– Totuși, ce?

– Nimic…

Voise a spună că decizia lui avea de-a face cu ea și cu Oliver, ceea ce ar fi fost desigur ridicol. Cu toate că o interogase amănunțit, nu sesizase prezența lor înainte să vină la Lidden Magnor, deci să fi avut o doză de influență?

Lipi fire de ferigă pe petalele panseluțelor, apoi împodobi desenele cu o bandă adezivă. Cu tot ridicolul, ideea o măcinase de-a lungul săptămânilor care trecuseră de-atunci, și încă o mai sâcâia.

– Numai timpul va scoate la iveală adevăratele motive, declară Kirsten. Apropo de timp, cred că Derek mă așteaptă cu cina, așa că mă duc. Îți mai face curte "darul lui Dumnezeu"?

Se referea la Roger Adlam, la care Anya mormăi.

– Da, din nefericire. L-am refuzat de fiecare dată, dar tot mai

aștept să apară de nicăieri cu cine-știe-ce cadou – ceva brânză, sau smântână, sau numai așa, ca să vorbim. Cel puțin așa mi-a spus.

– Roger tot mai crede că-l placi?

– Da, și având în vedere cât a tras de timp, tot mai e în căutare de o parteneră de pat. De fiecare dată când apare, crede că m-am răzgândit, că-mi voi da seama de ce pierd!

– O fi el îngâmfat, dar arată bine, așa ca un tip mai dur.

– Doar nu-mi sugerezi să ies cu el? se îngrozi Anya.

– Păi, n-ai mai ieșit cu nimeni de când cu Dirk, adică de doi ani. Sună antifeminist, dar dacă trimite întărituri…Bărbații și femeile au fost create cu o singură intenție – ca să stea împreună. Ai douăzeci și opt de ani, deci a cam venit vremea să-ți găsești și tu perechea.

Cu aceste cuvinte, Kirten plecă. Anya puse ultima felicitare în cutie, își împachetă lucrurile, cam dezamăgită. Dirk Benson fusese veterinarul orașului. Se întâlniseră la o sărbătoare locală și se simțiseră atrași unul de celălalt. Blând, amuzant, tânărul părea partenerul ideal, până când se dovedi că nu-i păsa de Oliver.

Nici Roger nu se lăsase impresionat de copil. De fapt, cu un copil, nici nu era de mirare că-i luase atâta timp să ajungă a-i face avansuri. Deja era prea mult. Cu doar câteva zile înainte, tipul se strecurase pe la spatele ei în grădină și ar fi luat-o pe sus dacă nu-i zărea umbra.

Brusc, gândurile ei săriră de la un lucru la altul. Casa Grange. Când plecaseră, soții Wright îi lăsaseră un set de chei, cu rugămintea să deschidă geamurile zilnic.

– Ca să fie aer curat, motivase domnul Wright, însă Anya bănuia

că din cauza mirosului de mucegai care se impregnase parcă și mai mult în ziduri o dată cu golirea casei

În dimineața respectivă deschisese geamurile, însă uitase a le mai închide.

– La naiba, murmură.

Nu-i plăcea să-l lase pe Oliver singur în casă, oricât de scurt ar fi fost timpul, dar se anunța ploaie, deci trebuia să meargă. Îl va ruga pe Bert să arunce un ochi. Mai era o jumătate de oră până când pleca la bar, deci mai avea timp.

Mai întâi se asigură că băiatul doarme. Surâse – degetul mare îi căzuse din guriță, iar genele lungi și negre îi erau închise peste obrajii îmbujorați. Simți un nod în gât. Îl iubea enorm. La moartea lui Jennie, îi jurase acesteia că va face tot ce-i stă în putință ca să-l protejeze, să-i asigure cele necesare ca să fie fericit. Reușise; până acum.

– Vise plăcute, scumpule, șopti și-l sărută ușor pe frunte.

Bert veni la ea bine dispus. Anya îl asigură că nu stă mult, și plecă dincolo. Pe la jumătatea drumului se opri. Când se mutaseră, soții Wright tăiaseră și curentul, deci poate era mai bine să ia o lanternă. Sau nu, căci luna, printre nori, mai dădea câte o rază destul de luminoasă.

Închise ferestrele de jos, apoi urcă, mai întâi la dormitoarele din față, apoi la cele din spate. La ultima cameră, tresări brusc. Auzise un scârțâit, ca și cum cineva călcase greșit pe podeaua din bucătărie. Cum ușa de la intrare era deschisă, Roger putea să se fi strecurat pentru o altă vizită– surpriză. Se aprinse, căci nu-i plăcea să fie luată prin surprindere.

Înfundându-și cămașa în pantaloni, fugi pe scări în jos. În hol nu era nimeni. Luna intră în nori lăsând totul în semiobscuritate, încât ea începu să bâjbâie. Unde să fi fost urmăritorul? Încă un scârțâit, de data asta în salon.

– Gata, omule, hai să terminăm cu joaca! bolborosi ea.

Săltându-se silențios, Anya dădu buzna peste ușa de la salon și – poc! – se ciocni cu o formă înaltă, care tocmai ieșise de undeva. S-ar fi prăbușit dacă două mâini puternice n-ar fi prins-o, ținând-o de talie. Anya înțepeni. Nu dorea să fie atinsă de tânărul fermier, indiferent de motive. Poate din cauza refuzurilor ei, acum tipul voia să se răzbune. Oricum, era mai rapid decât ea.

– Gata, Roger, îl avertiză și ridică amenințător o mână.

Nu-i stătea în fire, dar dacă intenționa s-o sărute, îl pocnea.

– Nu, sări posibila victimă și o prinse de încheietură.

Anya încercă să se elibereze, zbătându-se în brațele lui. Îl putea lovi cu cealaltă mână dacă el nu i-ar fi anticipat mișcarea, încleștând-o.

– Lasă-mă! se căzni ea.

– Să mă învinețești? Sau să-mi dai la fund? aduăgă el, evitând o lovitură de picior. Ce mă crezi, un masochist?

Ea încetă a se mai zbate. Recunoscuse vocea, care nu era a admiratorului. Din contră. Inspiră adânc.

– Domnule…Deverilll.

– N-am vrut să te sperii, dar e casa mea, și ești un intrus.

Luna ieși dintre nori, iar ea îndrăzni să arunce o privire spre cel care o imobilizase cu atâta ușurință. Cum de-l confundase? Deși lupta durase doar câteva secunde și totul se petrecuse pe întuneric.

Garson Deverill era oricum mai înalt, mai lat în umeri, și mai bine îmbrăcat.

– E casa dumneavoastră? protestă ea.

Timp de o clipă, el păru fascinat de ridicarea ritmică a pieptului ei.

– Am accelerat formalitățile ca să mă încadrez în timp, zise el, rearanjându-și cravata smulsă. Ce cauți aici?

– Soții Wright m-au rugat să deschid geamurile, iar acum le închideam…Cred că vine ploaie, deși nu sunt sigură.

– Așa e. Am auzit la știri. Cine e Roger?

Ea își frecă încheieturile. N-o rănise, dar strânsoarea lui puternică îi lăsase urme adânci, în carne vie parcă.

– A, un fermier de pe-aici…Mă place.

– Și l-ai ademenit aici ca să vă distrați?

Anya se încruntă la auzul acestor cuvinte; de ce concluzionase asta? De ce gândea ce e mai rău despre ea?

– Normal că nu.

– Nu pari prea sigură.

– Ba da! Ți-am spus că nu există nimeni în viața mea deocamdată.

– Dar n-ai menționat că nu dorești acest lucru, observă el rece. Acest Roger, are ferma lui?

– Da, una de lactate, undeva mai încolo.

– Deci, ar fi o partidă bună.

Tânăra încremeni din nou. Abia acum realiza unde bătea Garson – insinua că ea vânează averea altora.

– Iar eu ar trebui să-l atrag aici, ca să-i întind o capcană? întrebă

ea, arțăgoasă.

– Fetele mai puțin înstărite care caută băieți avuți, nu-s o noutate.

– Dar e o insultă! Și dacă tot umblam după el, crezi că-l mai loveam?

– Puteai s-o faci pe femeia dură.

– Aiurea!

– Doar n-ai lăsat ușa de la intrare degeaba deschisă și n-ai venit aici descheiată la cămașă ca să…

– Descheiată? sări ea și se uită în jos.

Spre groaza ei, observă că primii trei nasturi de sus i se desfăcuseră, lăsând sutienul alb și pielea albă a sânilor să se vadă în toată splendoarea lor. Nu era de mirare că o admirase atât!

– Cred că s-au desfăcut când m-ai asaltat! protestă ea.

– Adică, nu aveai de gând să-l ademenești pe acest Roger?

– Nu! și se încheie repede.

– Dar m-ai incitat pe mine…

Aceste vorbe o făcură să tresară. Undeva în adâncul sufletului ei se petrecu ceva inexplicabil. Tipul vorbea foarte serios...sau își bătea joc de ea? Trecuseră printr-un întreg joc al insinuărilor și-al aluzilor, dar acum nu mai știa ce să creadă. Îl înfruntă mândră.

– Mă îndoiesc, zise.

– Vrei o dovadă? și veni mai aproape.

Părea că-i era din ce în ce mai greu să respire. Apropierea lui aducea un miros plăcut de parfum, precum și căldura emanată de trupul lui.

– Nu, mulțumesc.

– Nu, mulțumesc, o îngână el, pinzând-o de umeri, și aplecându-se.

O sărută, însă nu numai atât. Buzele lui practic se jucau, o chinuiau, o puneau pe jar. Când se desprinse de ea, Anya nu făcu nicio mișcare. Nu putea, ca și cum se blocase în acea poziție.

– Domnule Deverill…

– Garson, și se plecă din nou.

De data asta, sărutul veni cu un val de căldură prin tot trupul ei. Acesta era un sărut adevărat, iar ea se deschise pentru a-l primi, agățându-se neputincioasă de haina lui. Pe măsură ce mișcările se intensificau, degetele ei se strângeau tot mai mult pe materialul moale, sorbind buzele lui, dulcea dezmierdare a acestora, gustul lui proaspăt. Se strânse lângă el, lipindu-se cu pieptul și cu șoldurile de corpul său.

– Ești convinsă? zise el într-un final.

Anya sări ca arsă.

– N-am…Nu voiam…Niciodată n-am vrut să… se bâlbâi ea, rușinată și tulburată în același timp.

Ce făcuse? Era nebună? De ce naiba îl lăsase pe Garson Deverill, care o disprețuia, care o insultase și care-i putea deveni dușman, să o sărute?

– Am vrut …

– Să verifici că nu mint?

– Nu!

– Atunci să-mi testezi virilitatea?

– Mda… roși ea, înfuriată, amintindu-și poziția provocatoare a corpului său.

Încă nu aflase motivul gesturilor ei necugetate, dar și mai interesant de înțeles erau acțiunile lui. O cuprinse o neliniște abia perceptibilă. Probabil că prin acel sărut dorise a-i testa superficialitatea și disponibilitatea, adică exact tipul de femeie care-i atâța pe bărbați. Și aparent îi răspunsese – greșit, din păcate!

– Cred că și pe tine te-a…marcat, observă el.

Ea înlemni. Privirea lui coborâtă la nivelul pieptului era o dovadă clară a dorințelor negrăite pe care le stârnise într-însa. Se aprinse toată la față. Nu-i păsa câtuși de puțin de excitarea lui, însă ea una se simțea dezvăluită, umilită, trădată în cel mai rușinos mod.

– De mult n-am mai fost sărutată….atât de apăsat, se scuză ea.

Cu o lună în urmă, îl împiedicase pe Roger de la un asemenea gest.

– Trebuie să plec, zise ea pornind spre ieșire. Bert stă cu Oliver, dar e ora lui de ieșire la cârciumă.

– Și eu plec, și o conduse afară.

– Astea sunt ale tale, spuse Anya după ce încuie.

– Mulțumesc; n-am nevoie. Ia-le tu, în caz că mă blochez vreodată pe-acolo.

Anya ezită. Indiferent ce simțea față de el, sau ce trăiri îi inspira ea, aveau să fie vecini. Cerința lui dovedea o resemnare, deci și ea trebuia să coopereze.

– Bine…Garson.

– Mulțumesc, Anya, și se înclină formal.

– Cum de-ai trecut pe-aici? îl întrebă când ieșiră pe cărare.

Bătăile inimii ei începuseră a se mai liniști, la fel și valul amenințător de adrenalină din sânge. Acum își dorea cu ardoare

să-i uite sărutul – și iresponsabilitatea ei totodată – și cel mai bun mod era printr-o discuție neutră.

– Mergeam spre hotel și am văzut că ușa din față e deschisă. Mi se părea că intrase cineva străin, și am vrut să verific. Apoi ne-am ciocnit pe întuneric și ai dat să mă snopești în bătaie.

– Stai undeva pe-aproape?

– La The King's Head; două nopți.

Era de fapt singurul hotel din Lidden Magnor, o clădire în stil englezesc, vopsită în alb, care adăpostea și barul la care mergea Bert.

– Sâmbătă, adică mâine, am o zi liberă înainte să plec în State, și m-am decis să mai arunc o privire asupra noii achiziții. Am venit direct de la aeroport, și-și trecu o mână peste fața obosită.

– De unde vii acum?

– De la Tokyo.

– Încă o destinație îndepărtată.

– Mult prea îndepărtată. Tot ce vreau acum e să mă trântesc într-un fotoliu, să beau o ceașcă de cafea în liniște, și să mă culc.

– Te pot servi cu o cafea. Chiar intenționam să-mi fac și eu una.

– Încerci să mă impresionezi, îi aruncă el o privire piezișă.

– Ai ghicit…

Deși încă nu era sigură ce să ghicească după atitudinea lui – ce-avea să facă sau să zică – nu putea rămâne pe poziție adversă, mai ales că în calitate de proprietar, era stăpân pe soarta ei. Bine ar fi fost, deci, să-i intre în grații.

– Poate vrei și o bucată de plăcintă… zâmbi ea.

– Tentant.

– De casă.

– Cum pot să refuz așa ceva? gesticulă el amplu.

Trecură de Volkswagenul ei și Garson se opri, cercetându-l. Pe locul unde-l lovise, Anya pictase cuvintele "trosc!", "poc!" și "au!".

– Îmi plac operele de artă, râse Garson. E permanent?

Ea negă.

– Dacă tot merge bine, mi-am zis că un cuptor cu microunde rămâne prioritatea mea, în loc să repar aripa. Deși nu țineam neapărat să-mi cumpăr unul, totuși sunt mulțumită de decizie. Astfel, o să-mi măresc producția, dar ca să scot profit, trebuie și să-mi găsesc mai multe spații de desfacere…dar nu se arată nimic. Sau nu destule. Luna trecută, doar un magazin s-a arătat interesat…

Brusc, se opri. De ce-i spunea toate astea? De obicei, nu-și expunea grijile cu atâta pasiune, mai ales în fața unuia care o trecuse pe lista neagră.

– Te plictisesc…

– Deloc. Și eu conduc o firmă…

– De utilaje de prelucrare a petrolului, știu.

– De unde?

– Mi-a povestit o prietenă, mai devreme.

– Aha. Oricum, ca un om care și-a construit propria afacere, sunt interesat de alții ca mine. Înseamnă că merge greu?

– Al naibii de greu.

Se opri din nou, căci ajunseseră în fața ușii ei. Când văzu cine este însoțitorul, Bert se arătă deosebit de încântat și imediat îi veni cheful de vorbă. Dar se uită la ceas și realiză că e ora de plecare.

După ce închise ușa în urma lui, Anya îl pofti pe musafir să ia loc pe canapeaua în dungi alb-verzi și aprinse focul. Deși era luna mai, seara încă se răcorea.

– De cât timp îți faci singură produsele? întrebă el, lungindu-și picioarele.

– De când Oliver a început școala, după Crăciun. Am vrut să fiu cu el în primii cinci ani, ca să-l îndrum cât mai bine la început.

– Erai tânără, ca să-ți ratezi cariera pentru a sta acasă. Nu te-ai simțit lipsită de libertate sau să te fi plictisit?

– Amândouă, câteodată, dar mă bucur că am revenit și că am reușit să-mi lărgesc perspectivele. Pe de altă parte, am învățat să gătesc, să cos și…nu prea mă interesa persoana mea.

– Te interesa mai mult să afli cum să devii o mamă perfectă, murmură el, ca pentru sine. Ai avut noroc că ți-ai permis să rămâi acasă.

– Așa e, însă doar datorită banilor moșteniți de la părinții mei.

– Pot să mă uit puțin la lucrările tale? întrebă Garson după o clipă de tăcere.

În loc să pregătească băutura fierbinte, Anya îi deschise o cutie de felicitări.

– Sunt frumoase; bine făcute, și chiar interesante.

– Mulțumesc, și se așează de partea cealaltă a canapelei.

Putea la fel de bine să se așeze pe o cutie făcută de ea, însă nu i se părea o idee bună să stea la picioarele lui. Chiar dacă deocamdată musafirul se arăta afabil, putea dintr-o dată să recurgă la un atac-fulger, deci prefera să fie la același nivel.

– Cât Oliver era copil, perspectivele de a-mi câștiga singură

traiul păreau atât de îndepărate, încât nu mi-au dat mari bătăi de cap. Probabil că sunt o optimistă, fiindcă întotdeauna am crezut că șansele au să pice din cer. Apoi mi-a venit ideea să fac tot felul de lucruri…

– De ce?

– Îmi făcusem un aranjament de flori uscate pe care o prietenă de-a mea, Kirsten, îl admira foarte mult. Am făcut încă unul pentru altcineva, și, peste noapte, am început să primesc comenzi de la mari distanțe. Apoi am încercat alte obiecte, pe aceeași linie, care au avut succes. Deci totul venise de la sine, dar de îndată ce am pornit-o mai serios, s-a prăbușit totul.

– Durează până ajungi să-ți construiești o afacere.

– Mi-am dat seama, dar nu prea am acest timp. Însă faptul că vând astfel de produse îmi permite să am timp de Oliver, și nu vreau ca el să fie nevoit a lucra de mic. Și ce fac dacă eșuez? întrebă ea retoric, neliniștită din pricina acestui gând. În Dorset nu se caută traducători din franceză.

– Ai o educație aleasă, deci ai să răzbești, și-i atinse brațul.

Atingerea o liniștea și o tenta foarte mult să se apropie, să-și lase capul pe umărul lui. Forța fizică pe care trupul lui Garson îi inspiră dorința de a depinde și de altcineva, nu doar de ea însăși. Apoi, dintr-o dată, ca și cum realizând gestul său intim, el își retrase palma.

– Cafeaua, îi aminti.

– Imediat, sări ea.

Se întoarse cu o tavă, două căni aburinde și o farfurie de plăcintă. Musafirul își dezbrăcase sacoul și stătea cu un braț sprijinit

de spătarul canapelei. Dădea impresia unui bărbat extrem de echilibrat, reflectă ea. Nu doar că atingea orice obiect după care întindea mâna – chiar dacă după aceea regreta – dar acum afișa o atitudine atât de familiară cu spațiul, ca și cum era la el acasă. Era tras la față după câte vedea Anya, care lăsă tava jos.

– Cât stai în America?

– Trei săptămâni, e o călătorie pe fugă, și-i enumeră toate orașele în care avea să aterizeze.

– Teribil.

– Câteodată îmi spun că mă agit prea mult, zise el, mâncând din plăcintă. E delicioasă.

Ea surâse și sorbi din cafea. Nu doar că dorea să-i intre în grații, dar era și curioasă să afle niște amănunte, dar acum ezita. Voia să-l întrebe dacă e de acord ca ea să folosească în continuare șura, dacă-i va cere chirie și, cel mai grav, care erau planurile lui pe termen lung în ce privește căsuțele.

Îl privi pe sub gene. O privire pe care Kirsten i-o criticase, catalogând-o drept aducătoare de necazuri, deci mai bine nu forța nota. Dacă mai întâi înviora atmosfera…

– Când ai făcut dragoste ultima oară?

Anya era cât pe ce să-și verse cafeaua, trezită brusc la realitate.

– Întotdeauna ești așa de direct?

– Mi se pare mai practic să vorbim la subiect. Mai ales după răspunsul tău de mai devereme, cu sărutul, îmi pare că a trecut de asemenea destulă vreme.

– Acum…doi ani, se bâlbâi ea.

– Ai avut o aventură? o cercetă el atent.

– Am avut o relație de durată, care am crezut că o să fie una permanentă, răspunse ea, refuzând a fi catalogată drept o flușturatică, fiindcă așa păruse după tonul lui.

– Și s-a dovedit că te-ai înșelat?

– Nu. Dirk… și se opri, înnegurată.

– Dirk te-a rănit.

– Dirk m-a distrus, dar am trecut peste asta. Acum știi de ce m-a stârnit gestul tău. Sunt oarecum…înfometată după dragoste.

Garson o privi șăgalnic.

– În cazul ăsta, poate vrei să fac pe misionarul și să-ți ofer ceea ce-ți lipsește. Dacă-mi amintesc bine, am menționat și un pat, după cafea.

Tânăra rămase fără glas. Capul începu să-i vâjâie. Probabil că mai devereme lăsase o impresie greșită cu privire la disponibiliatea ei, însă invitația la cafea nu fusese una cu aluzie. Doar nu credea că vrea să-i intre în grații chiar așa de intim?

– Iar eu n-am răspuns! țâșni ea. Nu știu drept cine mă iei, dar nu-mi fac de cap. Nu sunt o femeie ușoară! Iar…incitarea mea a fost una instinctuală pentru că….m-ai luat prin surprindere, și nu m-am controlat.

– Deci, de fapt, nu eu te-am incitat? zâmbi el enigmatic.

– Deloc, minți ea.

Chiar senzualitatea lui, atingerile, gustul său o aprinseseră.

– Povestește-mi despre tatăl lui Oliver, reveni el după o pauză.

Degetele ei se încleștară pe cana fierbinte. De ce-i răspunsese la acel sărut cu atâta candoare? De ce-l menționase pe Dirk? De ce-i expusese îngrijorările ei financiare? Cu o lună în urmă, astfel de

întrebări ar fi dezgustat-o, pentru ca acum să-i dea apă la moară!

Sorbi încet din cafea. Să-i dezvăluie că nu e mama copilului? Atunci, ar fi fost nevoită să-i explice și circumstanțele aventurii pe care sora ei o avusese cu un cântăreț. Se încruntă – deși adevărul nu era chiar așa de picant, dacă ar fi cunoscut-o îndeaproape pe Jennie, amănuntele aveau o doză de picanterie mondenă, și prefera să nu facă un caz din asta, mai ales în fața unui tip care o considera pe ea însăși destul de vulgară.

– Nu sunt prea multe de spus. Oliver este rezultatul unei povești de iubire.

– Tatăl nu s-a arătat interesat de căsătorie?

Anya își aminti de scena în care Jennie îl anunțase pe Lucan Cesari de paternitatea copilului și cum acesta refuzase orice responsabilitate. Un refuz care o lăsase pe Jennie răvășită, abandonată, disperată.

– Nu.

Doar bușteni care sfârâiau în sobă umplură golul care urmă.

– Ultima oară când am fost aici, mi-ai expus planurile tale de renovare a casei mari, schimbă el subiectul . Ai menționat și redecorare, și aș vrea să aflu ce anume.

– Mda, zise ea, fericită de întorsătura lucrurilor.

Îi povesti despre sticla pe care ar aplica-o mobilierului din lemn, culorile posibile, poate chiar tapetul pe care-l avea în vedere în diferite camere.

– Îmi poți sugera niște firme care să se ocupe de asta? De fapt, de toată treaba.

– Când căutam magazine pentru florile mele, am dat peste

diverse case la care se aduceau îmbunătățiri și…

Își curmă spusele căci el începuse a se scărpina, ridicându-și pantalonii, dând la iveală o parte a gambei sale bronzate.

– Și?

Anya clipi des, conștientă că se uita insistent. Și totuși, i se părea infantil, ridicol să rămâi fixată pe gamba unui bărbat. Reacționase precum o școlăriță, nu ca o femeie destul de matură.

– Și îți pot recomanda zidari, electricieni și alții asemenea, care lucrează bine și sunt recunoscuți prin zonă.

Continuară discuția despre reparații o altă jumătate de oră, până când Garson începu să se întindă și să caște.

– Mulțumesc pentru cafea și pentru idei, se ridică. Dacă nu plec acum, cred că o să pic de somn pe canapeaua ta.

Inima ei se opri pe dată. O tenta doar gândul de a-l vedea întins acolo. Să rămână cu un tip sexy, viril, în casă era ceva extraordinar de incitant. Sări și ea în picioare; trebuia să-și schimbe gândurile.

– Am auzit că hotelul e destul de confortabil, în stil rustic, și-i deschise ușa. Nu se compară cu cele prin care ai mai stat.

– Ce bine! Mă săturasem de clădirile alea sticloase, cu marmură și gresie care să-mi ajungă pentru toată viața.

O privi intens, și ochii căzură pe buzele ei. Pulsul tinerei se acceleră. O va săruta? gândi ea amețită. Și oare-i va rezista?

– Noapte bună…

– Noapte bună îi răspunse el, aplecându-se la intrare, dispărând în noapte.

Terminând de șters vasele în care mâncaseră de dimineață, Anya privi pe geam. Toată noaptea plouase, iar acum ieșise soarele.

Se uită la ceas. Ora nouă. Garson urma să mai arunce o privire la casa mare, dar din cauza oboselii cu siguranță că va ajunge cu întârziere, și deci nu-i va rămâne mult timp de zăbavă. După un somn neliniștit, dorea să-l evite pe noul proprietar. Se dovedise mult prea vulnerabilă față de sărutul lui și prefera să nu riște a doua oară. Cu timpul, își va putea controla emoțiile, dar până atunci, cu cât îl vedea mai rar, cu atât mai bine.

Urcă la etaj pentru a lua prosoapele și costumele de baie. Voia să-l ducă pe Oliver la Lulworth Cove. Rar aveau parte de o zi pe coastă – pentru că era costisitor – dar chiar și ei îi prindea bine o schimbare de decor, ca să-și mai liniștească tulburarea interioară. Completă echipamentul cu pălării de soare. Mai era de adus copilul, care se juca în gărdina mare, să-l spele și puteau pleca.

Trecu de șură și încetini. Auzea glasuri – cel pițigăiat al lui Oliver și al unui bărbat. Aruncă o privire pe furiș spre vizuina pe care băiatul și-o construise printre tufe. Zări figura unui tip în cămașă deschisă, care se apleca. Fata simți că se sufocă. Probabil venise Roger. Spera ca bărbatul să n– o prindă iarăși pe la spate în prezența copilului, dar îl auzi pe acesta din urmă cu glas tare.

– Am un unchi David, care e căsătorit cu mătușa Jane, și sunt în Brazilia, dar majoritatea colegilor mei au unchi adevărați. Henry Collins are o grămadă. Unul dintre ei tocmai a venit să stea cu mama lui Henry, și-i cumpără pizza și jocuri video. Și unchiul lui Henry și mama lui… începu el să râdă, fac baie împreună!

Anya chicoti și ea. "Unchii" lui Henry deveniseră deja bârfa satului. Tatăl băiatului se mutase cu un an în urmă, iar ultimul tip apăruse cu două luni înainte. Abia acum își aduse aminte că Henry

era băiatul cu care Oliver se încăierase.

De dincolo se auzi un murmur, apoi din nou vocea micuțului.

– N-ai vrea să fii unchiul meu?

Anya tresări; doar nu-l ruga Oliver pe Roger să-i fie unchi. Ar fi fost un adevărat coșmar!

– Hai să mergem, sări ea din tufe. Trebuie să-ți iei găleata, lopata și…

Bărbatul care stătuse ghemuit până atunci se ridică, amuțind-o.

– A, tu erai…credeam că e Roger. E devreme și…n-ai venit cu mașina, arătă ea într-o direcție.

– E frumos afară, așa că am făcut o plimbare, și se apropie de ea.

Ce mult făcea o noapte de somn! Toate ridurile de pe chip îi dispăruseră, și era plin de energie. Cămașa în carouri, blugii și cizmele de piele îl făceau să pară mai tânăr, mai atletic și mai vânjos. Precum un animal feroce și grațios, își zicea tânăra, remarcându-i mersul elastic. Un animal care o intriga la modul cel mai curios!

– Unde-ți sunt jucăriile? îl întrebă pe copil, care venea bucuros odată cu bărbatul.

– În cutie.

– Adu-le.

– Salut, zise Oliver spre Garson.

– Aș prefera să nu-i pui copilului întrebări despre rudele lui, zise Anya cu răceală. Nu te privește trecutul lui.

– Nu-l interogam. El a adus asta în discuție.

– Da?

– Am venit cu o propunere, începu el cu mâinile în buzunare. Să vii cu mine în casa mare, să-mi detaliezi planurile tale de renovare. După care, dacă ești de acord, să iei legătura cu firmele respective și să te ocupi de lucrări.

– Ai încredere în mine? se miră ea.

– N-ar trebui?

– Ba da, dar…Nu cred că ideile mele sunt de mare ajutor.

– De ce nu?

– Sunt destul de conservatoare și poate vrei să-ți pui un bar sau un jacuzzi, sau să vii cu o piscină…

– Plus candelabre, tapet aurit și tavane de sticlă?

Anya coborâse ochii spre deschizătura cămășii lui, întrebându-se dacă are păr pe piept. Normal că da. Fire negre, cârlionțate se întrezăreau prin materialul aspru.

– Da…și alea, se înroși ea.

– Uită totul. Deși conduc o mașină scumpă, sunt un tip foarte normal.

– Da?

– Da. Bineînțeles că te voi plăti, și propuse o sumă. Ce zici?

– Pare generoasă, remarcă ea, fiindcă-i oferea de trei ori mai mult decât ar fi câștigat din vânzarea florilor uscate. Dar m-aș descurca mai bine dacă nu m-ai supraveghea.

– Adică?

– Ieri-seară ți-am spus că afacerea îmi merge încet…

– Și crezi că-ți sugerez treaba asta din asemenea motive? Crezi că fac acte de caritate? Draga mea, de fapt vreau să te las pe tine să te ocupi de o muncă ce pe mine mă plictisește de moarte.

Proasto! își zise Anya. Normal că tipul nu-i oferea niciun ajutor. Trebuia să-și dea seama că în loc s-o ajute pe ea, se preocupa de propria-i persoană.

– Ce fericită sunt, mimă ea.

El își stăpâni un zâmbet, după care tânăra realiză că indiferent pe ce poziții se aflau, Garson nu reușea să nu fie amuzat.

– Deci, care e răspunsul?

– Nu sunt pregătită să-mi abandonez lucrările, deci nu pot sta în casă toată ziua, sau cu telefonul în mână ca să-ți explic totul.

– Nici nu vreau asta. Doar dacă sunt probleme, vreau să fii acolo ca să te ocupi de ele.

– Bine, acceptă ea după o pauză de gândire. O fac.

Capitolul 4

Închizând un pliant gros de mostre textile, Anya începu un altul. Deja alesese trei posibile modele de perdele pentru fiecare din cele patru dormitoare de la Grange și pentru salon, iar acum căuta pentru sufragerie. Cum încăperea avea lambriuri de stejar, cei doi se hotărâseră pentru un model tradițional, în culori calde, deci probabil că un auriu cu flori de nu-mă-uita se potrivea perfect. Făcu o steluță în dreptul pozei.

De regulă, trimitea aceste modele prin poștă – la fel cum făcuse și cu cele pentru podea, pentru sticlărie sau pentru lambriuri – secretarei lui Garson la Londra, care, la rândul ei, le arăta șefului. Acesta își exprima dorința, pe care ea o primea tot prin poștă. De data asta însă, Garson venise personal la Dorset pentru un weekend, deci puteau lua deciziile pe loc.

– Aș vrea să iau astea, îl anunță ea pe patronul magazinului, care venise a se interesa de progresul lucrărilor. Vi le returnez luni.

– Toate sunt modele sofisticate. O să-i placă domnului Deverill.

– Cu siguranță.

Era incredibil cum de se potriveau la gusturi, gândi ea ieșind din parcarea magazinului din centru. O singură dată Garson se împotrivise părerii ei – ceruse să i se trimită modele de gresie crem pentru baie, în loc de cea albă, iar la final, Anya recunoscuse că intuise bine.

Era surprinzător și cât de pașnic evoluase relația lor, și tocmai din acest motiv, lucrările erau aproape de final. Garson o rugase pe Anya să se ocupe și de alegerea covoarelor, a draperiilor, a storurilor pentru seră, și alte asemenea detalii.

Mașina Anyei făcu dreapta la indicatorul care arăta direcția spre Lidden Magnor. În ultimele două luni, și atitudinea lui Garson față de ea însăși se schimbase. Trecuse de la ostilitate la amabilitate; însă mai plana încă o senzație ciudată de nesiguranță, semn că numele ei tot îi mai stârnea anumite neplăceri, deși mai cuminți.

Și totuși, tânăra nu înțelegea de ce o pusese pe lista neagră, în primul rând? Teoria cum că avea s-o dea afară din casă, după care să aibă remușcări, nu se putea aplica; dar nu găsea alte explicații. Oricum, dacă Garson avea ceva împotriva ei, asta este. Dar părerea ei? Îi era într-adevăr recunoscătoare pentru ajutorul dat, și dacă totuși era doar o capcană?

În cele trei scurte vizite de până atunci, Garson se ținuse la distanță. Nu mai încercase nimic, din fericire. Însă fiecare întâlnire, deși fără gesturi tandre și nici chiar atingeri, parcă avea o derulare fizică, materială. Întotdeauna îi conștientiza prezența, trupul lui robust, extrem de apetisant. Munca ei la Grange avea să se termine curând, astfel că raporturile dintre ei se vor rări, se consola singură

Anya. Iar Garson nu-i va mai tulbura somnul…Și nici nu va mai primi suma de bani pe care el i-o oferea săptămânal.

Din cauza soarelui puternic, Anya își coborî apărătoarea. Spre norocul ei, sezonul de vară și afluxul de vizitatori în zonă crescuseră vânzările la tot mai puținele puncte de vânzare cu care colabora. Așa că în toamnă problema banilor avea să revină și mai acut. "Nu dispera, își zise. Ai supraviețuit până acum, ai să mai supraviețuiești în continuare."

Aruncă o privire la ceas. Fiindcă Oliver fusese invitat la o petrecere direct de la școală, toată ziua umblase încolo și-ncoace cu mașina până la șase. De la Yeovil la Dorchester, apoi la Sherbone; ca să cumpere mânere, lămpi, cuierul pentru un hol nou amenajat în locul camerei de lucru a doamnei Wright; îi mai rămăsese exact atâta timp cât să-l ia pe copil și să se întoarcă acasă.

– Crezi că domnul Deverill o să vină înainte ca eu să mă culc să ne spună că a sosit? întrebă băiatul câteva ore mai târziu.

– Așa a anunțat, răspunse ea deranjată, căci numai asta întrebase micuțul de ceva timp.

Cei doi se aflau în grădina mare. Copilul se distra cu un balon pe care și-l adusese de la petrecere, în timp ce ea tăia flori pentru aranjamente. O seară plăcută. Deasupra capetelor lor se auzi fâlfâit de aripi și un stol de rațe sălbatice își luă zborul; în depărtare mugea o vacă.

– Pot să rămân până vine?

– Da…

Garson anunțase că avionul aterizează la opt, deci nu mai era mult.

– Asta dacă nu cumva are întârziere și ajunge prea târziu, adăugă ea.

– Dacă întârzia ne-ar fi trimis un fax, decretă Oliver, după care își reluă jocul.

Anya continuă să taie tulpinile, îngrijorată. Când acceptase a lucra pentru el, Garson insistase a-i instala și un aparat de trimis faxuri pentru a facilita transmiterea informației, a datelor sau a răspunsurilor. Oliver învățase repede mecanismul și se ruga de multe ori să fie lăsat să trimită el mesajul. După un timp, Garson ceruse ca băiatul să-i trimită ocazional mesaje sau desene, la care el răspundea, astfel că între ei se stabilise o comunicare destul de intensă.

Anya examină petalele crizantemelor tăiate. Crezuse că în scurt timp Garson își va pierde interesul, mai ales din lipsă de timp, și va renunța la aceste scrisori. Nu dorea ca Oliver să devină prea apropiat de un vecin, mai ales de un vecin atât de problematic. Ce se știa despre Garson Deverill, de fapt? Foarte puțin. Dacă se făcea referire la domeniul său de activitate, nu dăduse informații depre viața lui.

Din impuls, ridică ochii și-l zări pe Garson coborând din mașină; ca de obicei, purta un costum scump. Simți cum o iau fiorii și cum sângele începe a-i pulsa tot mai tare. Înghiți în sec. Astfel de reacții ridicole și inutile o încercau la fiecare vizită a lui.

Garson se apropie și-l ridică pe Oliver în brațe, sub privirea bănuitoare a tinerei. Băiatul vorbea încontinuu de parcă nu mai avea răbdare să-și controleze cuvintele; părea atât de fericit și de relaxat.

– Domnul Deverill stă patru zile, anunță el în gura mare.

Anya simți că o lasă picioarele. Parcă o lovise ceva în moalele capului. Un sfârșit de săptămână era aceptabil, dar de două ori pe-atât era mai mult decât suportabil.

– Nu mi-ai spus.

– Și acum, vrei să mă linșezi?

Ea roși – oare chiar atât de evidentă era?

– Nu…Dar e o surpriză.

– M-am decis în ultima clipă. Și mă gândeam, dacă tot stau, să ne uităm și la ceva mobilă.

– OK, zâmbi ea.

Îi convenea, fiindcă asta însemna un ban în plus. Pe de altă parte, însă, realiză că și relația lor se prelungea, și deja încântarea i se diminuă.

– Ești prea mare ca să fii dus în brațe, îl dojeni pe Oliver, care stătea agățat de gâtul lui Garson. Domnul Deverill are să obosească.

– Am obosit deja, și-l lăsă jos, însă doar ca să-i facă pe plac. Chiar trebuie să-mi spună domnul Deverill? E foarte formal, își dădu el cu părerea, timp în care își slăbi cravata și o trase puțin mai jos, cu un gest care ei i se păru deosebit de incitant.

– Poate, dar nu mi se pare normal să-ți spună pe nume. E prea mic și…

– E prea familiar? interveni.

– Mda… răspunse ea, șocată de tonul oarecum agresiv.

– Aș putea să-ți spun unchiul Garson, sugeră repede copilul.

Deja întrevăzând asocierea pe care o făcea cu "unchii" lui Henry, Anya refuză vehement din cap.

– Ești prea atașat de domnul Deverill. Și dacă tot l-ai văzut, acum te poți duce la culcare.

– Nu… coborî el ochii.

– Ai stat deja o oră în plus și chiar dacă mâine nu mergi la școală…

– Nu mă culc! bătu el cu piciorul în pământ, roșu la față.

– Oliver…

– Nu mă duc!

– Gata, gata! sări Garson, la care băiatul încetă să se mai agite. Fă cum îți spune mama ta. Întotdeauna. Și oricum, și eu plec, și se aplecă spre el. Trebuie să văd dacă mă cazează mai multe zile la hotel. Ne vedem mâine,da?

– Bine… mormăi cel mic.

– Așa că n-o mai face pe copilul cel rău, monstrulețule.

Oliver râse și cei doi își făcură reciproc cu ochiul. Gestul o răvăși complet pe Anya. Pe de o parte îi era datoare lui Garson pentru că intervenise, pe de alta însă, îl disprețuia. Oliver era tot ce-avea mai scump pe lume, era responsabilitatea ei și doar a ei. Garson nu avea niciun drept în acest sens.

– Haide, zise ea și-l luă de mânuță. E timpul să facem baie.

Oliver luă balonul.

– Aș vrea să mă întorc după ce-mi iau camera și mănânc ceva. Vreau să discutăm, îi șopti Garson la ureche.

Anya încuviință, știind că voia să facă planuri pentru mobilarea casei.

Pe tot parcursul îmbăierii, Oliver pălăvrăgi întruna – despre petrecere și despre minunatul său prieten, domnul Deverill! Până

ajunse în pat începuse a-l lua moleșeala, apoi își duse degetul mare în guriță și adormi în două minute, cu ursulețul în brațe.

Jos, Anya agăță balonul de un scaun și strânse resturile de tort pe care băiatul le adusese de la colegul său. Acolo văzuse un clovn și o întrebase dacă poate avea și el unul de ziua lui. Se pare că toată lumea avea câte unul, sau ponei de călărie, sau castele de jucărie în care se hârjoneu copii. Tânăra îi promisese că se va gândi, dar în adâncul sufletului, spera ca Oliver să uite totul. Altminteri, bugetul ei va avea de suferit enorm. Dacă în adolescență lui Oliver îi va trebui o bicicletă, sau un calculator, sau să meargă în vacanțe cu prieteni? Abia atunci va simți cu adevărat lipsurile materiale.

Se auzi un ciocănit în ușă. Ce repede venise Garson! Probabil că la hotel nu mai erau locuri și trebuia să meargă în altă parte. Ce bine că ea nu avea locuri libere. Altfel s-ar fi simțit obligată să-l cazeze, și apropierea lui era mult prea tulburătoare.

Privindu-se puțin în oglindă și ridicându-și părul într-o coadă, deschise. Rămase fără glas – Roger Adlam se afla chiar pe terasa ei.

– Salut, străinule, începu ea. E și Fiona cu tine? Cum merge relația?

În luna mai, el încetase a o mai căuta, iar după o săptămână sau două, Kirsten o anunțase că-l văzuse împreună cu fata unui fermier. Iar prietena ei se lăuda că în sfârșit Roger își aflase marea iubire, iar fata împrăștia peste tot vestea logodnei lor.

– Nu e nicio relație, răspunse el.

– V-ați despărțit? Nu contează; sunt sigură că o să vă împăcați.

– Nici vorbă, râse el aspru. Ideea e că nu ne-am despărțit noi, ci…tu te-ai îndepărtat, și arătă spre pieptul său.

– Cum de?

– A fost frumos, dar plictisitor.

Dacă Anya nu s-ar fi prins de balustrada terasei ca să-i împiedice intrarea, Roger ar fi împins-o în casă. Tânărul se întunecă și tuși, pregătindu-se să vorbească.

– Iartă-mă…

– Pentru?

– Pentru că te-am părăsit. Cred că ai suferit mult, dar nu mai e nevoie să plângi pentru că m-am întors, și se opri, așteptând parcă uralele care întârziau să apară. Ești diferită de alte fete, continuă. Ai ceva aparte. Deci iartă-mă, și o prinse de umeri, îngropându-și fața la pieptul ei, violent.

– Du-te de-aici, strigă ea, înfrigurată de atingerea buzelor lui.

– Poftim?

– Pleacă!

– Anya, știu că…

– Nu știi nimic, de-aia ai idei greșite despre farmecul tău dezgustător. Așa că am să-ți dau o lecție – n-am vărsat nicio lacrimă când n-ai mai apărut, fiindcă eram așa de fericită.

– Dar…

– Ți-am spus să taci! Pe la începutul anului, când am specificat clar că nu vreau să fim mai mult decât prieteni, m-ai tot bătut la cap. N-am de gând să ne certăm, dar nu vreau să mă pisezi din nou. Așa că întoarce-te la…Fiona, care te iubește, și care crede că o iubești.

– Bine, Anya, îngăimă el după ce trecuse prin diferite stări în timpul discursului ei.

Se dădu înapoi, întorcându-se pe călcâie, când dădu cu ochi de

Garson. Acesta din urmă aștepta la colțul casei. Anya îl privi uimită. Se schimbase în blugi și o cămașă cu mânecă scurtă, și avea o pungă de cadouri în mână.

– Cred că într-adevăr te-am bătut la cap, recunoscu celălalt. Îmi pare rău, se adresă el lui Garson, după care urcă în camioneta lui și plecă.

– Bravo, veni Garson la lumină. Ai fost magnifică.

– Presupun că ai auzit?

– N-aveai cum să-ți scape. Am trecut pe la Grange și când am ieșit, erai în plină desfășurare. Dacă făceam o mișcare greșită, puteam să-ți întrerup avântul, zâmbi. Oi fi eu bun de dresor pentru câini, dar tu ești o îmblânzitoare de lei. La un moment dat, am crezu că-i sari la beregată săracului băiat.

– Niciun "săracului băiat". E doar un nesimțit și o mare pacoste.

– Mi-am dat seama, dar după cum l-am văzut cum pleacă, cu coada între picioare, nu cred că o să te mai deranjeze altădată. Și noi ne-am certat, dar Doamne ferește să te răstești și la mine așa.

– Te descurci tu.

– Crezi că nu m-aș teme?

– Niciodată.

Privirile lor se întâlniră, scăpărând scântei de fiecare parte.

– Ai dreptate, zise el.

Intrară, și Garson scoase din pungă o șampanie cu marca hotelului din sat pe ea.

– Voiam să sărbătorim transformarea casei mele, și să-ți mulțumesc pentru contribuție, explică el fiindcă o vedea mirată. Ai tirbușon?

– Da, dar n-am pahare de șampanie. Doar de coniac.

– Nu-i nimic, și câteva momente mai târziu, Garson făcea pe ospătarul, turnând în pahare. Sincere felicitări pentru efortul tău, toastă el.

– A fost distractiv, sorbi ea, râzând. Și la fel de interesant e și acum; nici nu mai știu când am băut ultima oară șampanie.

– Atunci, bucură-te de ea. Sper că-ți dai seama că ești propriul tău dușman.

– Cum adică?

Anya păși până la măsuță pentru a aprinde lampa, fiindcă afară începea să se întunece.

– Mi-ai spus că renovările or să dureze luni de zile – foarte adevărat – dar eficacitatea ta și spiritul de organizare au micșorat considerabil timpul de așteptare, deci cred că nu va mai dura mai mult de două zile.

Anya mai luă o gură de șampanie. Eficacitatea ei fusese motivată și de spiritul întreprinzător și cooperant al lui Garson, deși faptul că-l impresionase conta foarte mult pentru ea.

– Știi cum se spune: dacă tot faci o treabă, s-o faci ca lumea, răspunse ea. În plus, nu intenționez să profit de generozitatea ta.

– Apreciez asta, și ciocniră din nou, după care se așezară pe canapea. Îți datorez niște scuze…Te-am acuzat că-l ademenești pe Roger, că ești imprevizibilă și…superficială. Am înțeles greșit. Teribil de greșit. Abia acum mi-am dat seama.

Ea surâse – aceste cuvinte o mângâiau pe suflet. Să știe că e ștearsă din lista lui neagră, că într-adevăr regretă – mai rar se întâmpla ca un om precum Garson să-și ceară scuze – îndulceau de

mii de ori acea scuză.

– Îngenunchezi, ca să fie scena completă?

– M-aș lungi pe podea dacă asta dorești, râse el.

– Da, te rog.

– Cine m-a pus să spun așa ceva? mormăi el.

– Acum te dezici? râse ea.

– Nu, dar dacă tot mă lungesc pe podea, ar fi interesat să fii și tu cu mine și… – o privi intens – poate m-ar tenta să te am.

Bătăile inimii ei se accelerară alarmant. În lumina amurgului, ochii lui deveniseră pasionali. Precum un test prin care o încerca, însă de data asta vorbise mai mult decât serios.

– Ești o femeie încântătoare și e păcat să dormi singură în fiecare noapte, zise el răgușit, abia șoptit.

– Când crești un copil nu prea există timp pentru relații, îl privi ea scurt. E ca și cum ai călători în permanență.

– Punct ochit, punct lovit, murmură el.

– În plus, zona asta nu e tocmai tărâmul prinților adevărați care să se lege de…Hopa!

În timp ce vorbea, ridicase o mână și dăduse fără să vrea peste un pahar, care se răsturnase. Îl ridică la loc.

– …de o femeie cu un copil, termină.

Apoi își duse degetele lipicioase de șampanie la gură, dar Garson lăsă paharul său și-i luă palma într-a sa.

– Lasă-mă pe mine, și-i duse degetele la buze, sorbind picurii gălbui.

Anya rămase ca trăsnită. Gestul o amuțise de tot, dar oare voia să protesteze?

– Cred că aș face o pasiune pentru asta, zise el, continuând să-i încercuiască degetul arătător cu buzele, atingându-l ușor cu limba.

Ea se pierdu undeva în marea ochilor săi, murmurând de plăcere și înghițind în sec. Își aminti de scena în care se holbase la piciorul său dezvelit și la ridicolul gestului ei de-atunci.

– Și mie-mi place, șopti.

După ce termină, Garson purtă trupul ei moale înapoi pe perne.

– Oare și buzele tale au gust de șampanie? și o sărută delicat.

Realizând că o tachinează, ea râse. Garson se juca, flirta și ea dorea să facă același lucru.

– Nu știu…

– Nu. Cred că mai degrabă au gust de… – și o sărută din nou – căpșuni.

– Căpșuni? se agăță ea de gâtul lui. Nu cred.

– Ai dreptate – încă un sărut. E nectar.

De data asta nu mai avu timp să protesteze, fiindcă buzele lui le încleștară pe-ale ei fără scăpare, mult mai sălbatic. Anya simți că ia foc. Precum adineauri când se jucase cu degetele ei, acum buzele lui o îmbătau de o dorință nehrănită de multă vreme. Când săruturile lui deveniră tot mai ardente, dorința ei crescu asemenea.

– Mai vrei? se opri el la un moment dat.

Anya observă că buzele lui ardeau, probabil ca și ale ei.

– Da.

Valuri de căldură o inundară de plăcere. Garson îți schimbă poziția, încât mâna liberă plecă în explorarea sânilor ei. Anya simțea că înnebunește; degetele lui se mișcară circular, lent, pe

sfârcurile ei deja întărite, până când atinseră vârful.

Ea suspină. Materialul fin al rochiei era aproape inexistent, încât părea că el îi atinge direct pielea... Când reluă mișcarea, Anya deveni nerăbdătoare. Fiorul interior devenise acum o foame nebună, feroce. Dorea s-o dezbrace, să-i apese pielea dezvelită cu buzele lui, să se înfrupte din trupul ei.

– Oare și restul are un gust al fel de bun? și se uită spre sânii ei. Tu – întreagă?

Dorința comună se citea și în privirea lui, se simțea după fierbințeala trupului său, după glasul lui răgușit. Dorința de a face dragoste devenise un imperativ pentru amândoi.

Mai târziu însă, ea avea să se întrebe ce o determinase să renunțe; poate instinctul – fiindcă, la urma urmei, Garson nu era decât o cunoștință, iar relația lor n-avea niciun viitor – sau poate că la fel de mult contase și ideea că, dacă mergeau mai departe, Garson îi va vedea lenjeria destul de spălăcită și de uzată.

– Nu e locul potrivit, zise ea cu mintea tulbure, încercând să se salveze.

– Locul? se miră el.

– N-ar trebui să ne aflăm pe o canapea ponosită, într-o sufragerie normală. Ci între cearșafuri de mătase, într-un pat nupțial, iar eu… – devenea frustrată – îmbrăcată într-un neglijeu diafan, cu lenjerie din dantelă franțuzească.

Încruntându-se, degetele lui se mutară spre umeri, pentru a-i îndepărta șuvițele de păr.

– Și cu părul tău răsfirat pe perna moale?

– Da… zise ea fericită că e dispus să viseze. Deși cred că mi s-a

urcat șampania la cap, fiindcă nu intenționam să am o aventură tocmai acum…

– Nici eu, se ridică el, trecând la fereastră, pierzându-se în noapte. Și pe mine m-a luat valul, bâigui aparte, nemișcat, semn că regreta tot ce se întâmplase.

– Ai vrut să discutăm despre interioare, îi reaminti ea, pe un ton formal.

Deși subjugată de freamătul lăuntric, refuza să se lase condusă de pornirile ei amoroase. Ca și cum dorința de a face dragoste cu el era doar una trecătoare.

– Ce-ai zis când ai trecut pe-acolo și ai văzut pereții gata, și sera? Ți-a plăcut?

– Foarte mult, se întoarse el. Totul e perfect.

– Așa e, se mândri ea. Știam că e un spațiu care trebuie redescoperit, dar niciodată nu m-am gândit că are atât de multe de oferit.

– E mai mult decât mi-am închipuit chiar și eu. Dar n-am pomenit nimic despre Grange mai devreme, și veni mai aproape.

– Nu știu cum să-ți spun…

– Ce anume? ezită el, nefiresc de mult.

– E vorba despre căsuțe…O să le vinzi?

– Nu.

– Sau, acum că ai renovat casa mare, vrei să le renovezi și pe-astea?

– Da, dar…

– Și o să crești chiria, se cutremură ea, parcă bântuită de vechile fantome.

De ce nu insistase să-i afle planurile mai devreme? De ce lăsase totul până-n ultima clipă?

– Va trebui să plec din Lidden Magnor pentru că nimic din ce este aici nu e pentru bugetul meu; și nu vreau să plec. Voiam să rămân pentru totdeauna, murmură fata. Dar…dacă e s-o iau de la capăt, asta e. O să mă descurc și…

– Anya, n-o să măresc chiria chiar dacă renovez.

– Nu?

– Nu. Și nu vreau ca tu sau Bert să plecați.

– Mulțumesc din suflet, sări ea fericită. Și pot să mai folosesc șura?

– Da, și să-ți iei flori din grădină.

– Mulțumesc.

– De ce e satul ăsta atât de special pentru tine? Ai copilărit aici? N-ai accent din zonă; de fapt, n-ai niciun accent.

– Pentru că n-am stat nicăieri mai mult de doi ani, înainte să vin aici. Tatăl meu a lucrat în armată și era detașat în diverse locuri, în țară sau în străinătate. De obicei mama, sora mea și cu mine mergeam cu el, deși era greu cu școala. Niciodată nu apucam să ne facem un cerc de prieteni, prieteni adevărați. Eram o familie unită, dar întotdeuna am simțit că aparțin unui loc, dar niciodată nu mă regăseam în el. Și nici n-am locuit în Lidden Magnor, dar părinții mei au închiriat o casă într-o vară; de-atunci, îmi formasem niște amintiri superbe cu un sat liniștit, veșnic neschimbat. Când Oliver era bebeluș, am locuit cu un unchi și o mătușă, dar nu puteam rămâne acolo de tot, așa că…

– Nu aveați loc?

– Ba da. Aveau o casă cu două etaje, ei nu avea copii, dar erau foarte grijulii cu tot ce ținea de casă. Dacă îl dădăceau pe Oliver cât a fost în leagăn, după ce a început să meargă, să se lipească de mobile, să deschidă dulapurile, nu s-au mai distrat la fel de mult. Tensiunea a crescut și fiecare mișcare de-a lui devenise un subiect spinos. Dar ne-am mutat și fiindcă…

– De ce?

– Deși ei ne chemaseră, întotdeauna i-am simțit distanți față de Oliver.

– Ca și cum lipsa tatălui era problema?

– Cam așa ceva.

– Și nu te-ai gândit să închiriezi undeva mai aproape de ei?

– Ba da, dar unchiul meu lucrează în domeniul hidroelectric, și de multe ori amândoi sunt plecați lungi perioade de timp.

– Cum sunt acum în Brazilia?

– Pentru doi ani. Și m-am decis că decât să rămân în Yorkshire temporar, mai bine vin aici pentru totdeauna. Oliver nu prea știe ce înseamnă o familie, dar am încercat să umplu acest gol cu prieteni precum Bert sau Kirsten sau Derek. Iar când rudele mele se întorc, întotdeauna îl duc acolo în vacanțe sau de Crăciun, și zâmbi vag. Deși e pentru o scurtă perioadă de timp, lui i se pare o enormitate.

– Și ai venit aici ca să te stabilești?

– Da, și vreau ca și băiatul să prindă gustul unui spațiu al său. Vreau să-l văd că merge pe stradă și că-și salută cunoscuții, și că este salutat. Iar când va fi bărbat și se va muta, probabil, vreau să se întoarcă în sat și să simtă că aici e casa lui. Vreau ca el să aparțină unui loc, și asta se întâmplă acum.

Treminând, Anya ridică paharul.

– Pentru generozitatea ta.

– Pentru tine și pentru fiul tău, răspunse el.

Anya căzu pe gânduri, sorbind din șampanie. Să-i spună oare că Oliver e nepotul ei? Așa s-ar cădea, după apropierea care se stabilise între ei. Și pe bună dreptate, noua situație o îndreptățea să facă acest lucru. Tocmai voia să deschidă gura când Garson i-o luă înainte:

– Venisem să discutăm despre Oliver, zise el tăios. Ai refuzat să-l lași să-mi spună unchi, și înțeleg că unul din prietenii lui are niște unchi dubioși. Dar, așa ar fi corect.

– Corect? ezită ea. Adică un unchi adevărat? Nu înțeleg.

– Sunt fratele lui Lucan Cesari.

Capitolul 5

– Fratele? și izbucni într-un hohot de râs. Nu se poate. Lucan Cesari nu are frate, ci două surori mai tinere…care-l întreține, îl hrănesc și-i fac morală ori de câte ori ajunge acasă, răspunse ea, amintindu-și ce-i povestise Jennie.

– Deși i-ar fi plăcut să fie așa, e fals.

Apoi bărbatul ezită, văzând-o că vrea să-l corecteze încă o dată.

– Am fost doar eu și Luke.

– Nu-i semeni, obiectă ea.

Nu-l cunoscuse personal, dar îl știa de la televizor. Deșirat, cu plete negre cârlionțate până după umeri, cu ochi negri scăpărători și o figură destul de aspră, deși un romantic din fire.

– Trăsăturile tale sunt mai pronunțate și ai o construcție mai solidă.

– L-am moștenit pe tata, el pe mama.

– Credeam că Lucan e italian…

– Mama e pe jumătate italiancă. Adevăratul său nume era Luke,

continuă Garson, dar cum n-a vrut să folosească numele adevărat, a ales Lucan fiindcă i-a plăcut, și Cesari fiindcă era numele bunicii noastre.

– Și de ce ar fi pretins că are surori? se interesă ea, ca să-și dea timp de gândire.

Dacă în urmă cu o clipă era gata să-i dezvăluie adevărul despre Oliver, acum totul îi era potrivnic. Avusese o senzație de obligativitate, i se păruse totul în regulă însă…dintr-o dată, viața ei și a copilului erau puse sub amenințare.

Se panică. Parcă sabia lui Damocles îi stătea deasupra capului și deci trrbuia să acționeze cu mare băgare de seamă. Garson nu trebuia să afle încă adevărul, deci și ea trebuia să se comporte precum mama lui Oliver, adică să joace rolul lui Jennie. Și dacă el n-o confundase cu sora ei?

– Pe de o parte pentru că asta își dorea, iar pe de alta, fiindcă un trecut fals îl ajuta să se distanțeze de familie. Nu știu cât de bine l-ai cunoscut pe Luke…

– Nu foarte bine, se repezi ea.

– …dar trebuie să-ți fi dat seama că simțea nevoia să fie mereu în centrul atenției.

– Îhm…

– Și asta sub numele de Lucan Cesari, și nimic mai mult. Deși tata s-a retras de mult timp din politică, Luke n-ar fi suportat să fie recunoscut drept "fiul lui Edwin Deverill, fost membru al Parlamentului", sau ca frate al meu. Ar fi crezut că-i diminuează faima.

Garson se ridică și aduse punga de cadouri.

– Uite-ne pe noi doi împreună, și scoase o poză. A fost făcută la o reuniune de familie, acum vreun an.

Cei doi bărbați se aflau într-o grădină însorită, veseli, ținându-se după umeri. Deși nu semănau, fizic vorbind – Garson mult mai impunător, Lucan, fragil – de aproape se întrezăreau mici detalii similare precum linia feței, părul bogat. Deci relația de rudenie era una reală. Panica Anyei spori – ce consecință avea să aibă acest lucru asupra ei și a lui Oliver?

– Lucan te-a trimis?

Ani de-a rândul sperase în sufletul ei că celuilalt i se va face milă de copil și va lua legătura cu el, însă acum o cuprindea o teamă nebună.

– Acum că Oliver a trecut de vârsta critică, și-a adus aminte de el? E prea târziu. Și dacă vrea să obțină custodia și să-l ia, își pierde vremea. Nu are niciun drept! Absolut niciunul! șuieră ea, cu toate că știa prea bine că tatăl avea drepturile lui.

Dar ea?

– Nu el m-a trimis, se întunecă Garson. Și nici nu vrea custodia.

– Dar ai venit la Lidden Magnor după mine?

– După tine și Oliver.

Tânăra își duse o palmă la frunte. Capul îi vâjâia și gândurile i se împrăștiaseră incoerente prin abisul memoriei.

– Când m-ai întrebat de tatăl lui Oliver, știai deja cine e?

– Da.

– Dar când ne-am întâlnit, nu ți-ai dat seama cine sunt? Adică, dacă sunt Jennie.

– Luke nu pomenea de tine. Și nici de Oliver.

Oare chiar așa de neînsemnați să fi fost cei doi pentru Lucan Cesari?

– Și atunci, cum de știai de existența noastră? Dacă nu vorbea de noi, de ce ai venit?

– Anya, am zis că nu vorbea – la trecut. Și de el am vorbit tot la trecut…Îmi pare rău că-ți spun, dar Luke a murit.

– A murit?

Preț de câteva momente, nu reuși să rostească niciun cuvânt. Bietul Oliver; nu-și văzuse tatăl, iar acum nu mai avea ocazia.

– Groaznic, și-și șterse lacrimile.

– Era în vacanță cu niște prieteni în Caraibe, iar barca în care erau s-a răstunat. Luke a suferit o fractură care i-a fost fatală; a murit în doar câteva secunde, deci n-a suferit, explică Garson, pacă dorind a-i alina durerea.

– Când s-a întâmplat?

– În februarie. Abia acum mi-am dat seama că nu știi și mi-a fost deosebit de greu să-ți spun…

– Presupun că și să-mi dezvălui identitatea ta a fost dificil? Era mai ușor să te joci cu mine, să dai speranțe false? zise ea, dezgustată.

Motiva tăcerea ei ca fiind pentru siguranța băiatului, dar Garson o mințise calculat, cu sânge– rece.

– Dacă Lucan n-a menționat numele nostru niciodată, de unde mi-ai recunoscut prenumele…când ne-am întâlnit prima oară?

– Mi-a spus un coleg de trupă de-al lui. Mi-a povestit că intrai în culise cu numele de Vashti…

– A, da…

Într-adevăr, se insistase ca sora ei să intre acolo sub un nume exotic.

– Nu-ți mai știam numele mic, doar pe cel de familie.

– Deci Oliver și cu mine suntem motivul pentru care te-ai arătat brusc interesat de Grange, nu? se lumină ea.

– Când am venit în Easter…

– Când noi eram plecați…

– …am văzut că proprietatea e de vânzare; m-am dat drept cumpărător ca să aflu ceva despre voi, după care am revenit. Chiar dacă asta a însemnat să întrerup demersurile din cauza programului.

– Și când ai zis că trebuie să-ți cunoști vecinii, era cu subînțeles!

– Aveam nevoie de date, zise el aspru, calm.

– Și când ai venit a doua oară și ai cerut o vizionare după-masa…voiai să mă vezi pe mine și să afli mai multe despre viața mea sentimentală! îl fulgeră ea. Ai insistat să mă duci la școală ca să-l vezi pe Oliver, tună ea, și ne-ai adus acasă din aceeași cauză. Deși nu cred că te hotărâseși să cumperi până, să-l vezi.

– Trebuia să mă asigur că e copilul lui Luke.

– Deci nu-mi ceri să-i fac un test de paternitate sau de ADN? Slavă Cerului! exclamă ea cu ironie în glas.

– Chiar trebuie să fii așa de agresivă?

– Chiar trebuie să te comporți ca un mișel?

Îi reveneau în minte toate scenele prin care o sedusese la început – sau voia de fapt s-o seducă pe sora ei, deși ar fi fost cam același lucru. Apropierea dintre ele două n-avea să se șteargă pe veci. Jennie era o parte din ea și viceversa.

– Presupun că atunci când mi-ai sugerat patul, după cafea, mă testai?

– Parțial…

– Parțial? Adică nu făceai dragoste cu mine dacă eram dispusă?

– Nu știu, o cercetă el. Dar ești foarte atrăgătoare.

Anya ignoră remarca și fiorul de plăcere pe care i-l provocase. Refuza să se abată de la subiectul discuției.

– Mă surprinde că în loc să angajezi o firmă de detectivi particulari ca să facă toată treaba asta murdară, ai ales să te zbați chiar tu. Felicitări oricum, ai făcu o treabă excelentă. Ba chiar mai mult, ai reușit să-i intri în grațiile lui Oliver și…să mă dezgusti!

– Te dezgust?

– Da, fiindcă te-ai arătat implicat, m-ai plătit atât de bine, m-ai ademenit mai devreme. Credeam că vrei să mergi mai departe… și râse ușor, dar pur și simplu voiai să mă pregătești pentru o bombă.

– Doar nu crezi toate astea? protestă el.

– Nu?

Nici ea nu mai știa ce să creadă; se simțea doar folosită, înșelată. La cheremul unui bărbat pe care începuse să-l placă, chiar foarte mult. Al unui bărbat care i se păruse a avea ceva aparte. Al unui bărbat căruia aproape i se dăruise din proprie voință, pe neașteptate.

– Tu singur ai zis că-ți place să fii direct – de-aia ai dat târcoale până să-ți dai pe față adevăratele intenții?

– N-am avut de ales, rosti el aspru.

– Ai ales în schimb să mă folosești!

Anya simțea nevoia să se răstească, să-l biciuiască, pentru a nu

izbucni în lacrimi. Dar odată ce se punea pe plâns, îi era greu să se mai oprească.

– Nu-ți puteam spune cine sunt fiindcă nu știam ce fel de persoană ești, zise Garson grav.

– Dar te-ai așteptat la ce era mai rău. M-ai catalogat de la început drept o prostituată.

– Și mi-am cerut scuze, își pierdu el răbdarea.

– Dar pentru decepția provocată n-ai pic de remușcări, nu? Măcar un pic de rușine? Atunci, fii atent…

– Nu, tu să fii atentă, o întrerupse. Am să-ți spun povestea întreagă și-atunci ai să înțelegi.

– Oare?

– Da!

Ea cu gura ei declarase că el se va descurca în fața furiei ei dezlănțuite, iar acum exact asta făcea, ochii lui albaștri înnegurându-se, vorba înăsprindu-i-se. Dacă Roger plecase ca un câine nevinovat, Garson acționa precum un alt soi de animal, mult mai feroce.

– Te rog, surâse ea rece.

– Mulțumesc, apoi făcu o pauză ca pentru a se reculege, după care reîncepu pe același ton grav. Din cauza vârstei înaintate, părinții mei au fost foarte afectați de moartea lui Luke, așa că eu m-am ocupat de organizarea înmormântării și apoi de golirea apartamentului său.

– Tot mai locuia în apartamentul care dădea spre râu? se interesă ea pe același ton.

Oricât de nedreptățită era, conștientiza nu doar faptul că

trebuie să-l asculte pe Garson, ci mai ales avea nevoie să afle totul. Să știe de ce-i căutase. Pesemne că venise cu un anumit scop și asta o neliniștea la culme. Inteligentul domn Deverill plănuia ceva.

– Da, răspunse Garson. Chiria se mărise peste putințele lui, dar tata plătea restul. Chiar dacă Luke n-a fost întreținut de două surori…a fost întreținut de părinți.

– Înseamnă că între voi doi era o diferență considerabilă ca ani.

– Zece.

– A apărut din greșeală?

– Nu, zâmbi amar Garson, a fost un dar ceresc. Eu am venit pe lume de îndată ce ai mei s-au căsătorit, dar când să facă un al doilea copil, mama a rămas însărcinată abia după doi sau trei ani de încercări. Și a pierdut sarcina. Au mai așteptat încă pe-atât, și încă o pierdere. Disperați fiind, doctorii le-au zis că probabil din cauza vârstei mamei, și asta le-a picat foarte greu.

Garson deveni sumbru, ca și cum îi compătimea.

– S-au gândit la adopție, dar aveau deja peste patruzeci de ani și nu îndeplineau cerințele agențiilor de specialitate. Apoi, după vreo doi ani, mama a rămas însărcinată ca printr-o minune și așa a apărut Luke.

– Ce ai crezut când ai văzut un alt frate, după ce fuseseși singur la părinți? se interesă ea, pasionată de astfel de povești despre familii.

– Eram fericit. Mama adoră copiii, iar eu, la zece ani, începeam să mă cam plictisesc de afecțiunea ei. Voiam libertate, iar Luke a fost cel care mi-a redat-o. Mama era peste tot cu el, iar tata s-a dovedit la fel de încântat. Pe mine mă țînuseră din scurt, dar

bucuria de al avea pe Luke i-a făcut să-l răsfețe, surâse Garson. Dar a și fost un copil vioi, curios, inteligent, ca Oliver. Și în adolescență și-a păstrat farmecul personal.

– Dar? ezită Anya.

– Există și un "dar", din păcate. Pentru că primul disc al trupei sale a intrat direct în topuri…

– Da? sări ea.

– Nu știai? Luke vorbea tot timpul despre asta, chiar și după ani de zile.

– Cred că mi-a scăpat…

– Succesul lui peste noapte îl transforma dintr-un copil minune pentru familie, într-o vedetă națională, și nu era destul de matur pentru asta. La naiba; avea doar douăzeci de ani! Până atunci, dacă te deranja prezența lui, îl puteai trimite la plimbare printr-o glumă, dar a căzut în păcatul orgoliului de superstar. A început să-și dea aere, și cu toate că încă-și păstrase farmecul, devenise insuportabil de egoist. Cred că și tu ți-ai dat seama, o scrută în treacăt.

– Da. Știam că poate fi cea mai mare pacoste.

– Oricât de mult îl iubeam, trebuie să recunosc că ai dreptate. Când îi sortam hârtiile, am dat pete poza unui copil, și căută din nou în pungă, iar pe spate e o adresă, și scrie că a fost făcută când fiul lui a împlinit un an.

– Doar o poză ai găsit? se miră ea. I-am trimis câte una cu fiecare ocazie similară, plus scrisori, sute de scrisori.

– Cred că s-au pierdut.

Sau Lucan le aruncase, nedesfăcute chiar, gândi ea.

– Fiindcă multe vedete de muzică primesc declarații de la fane

care pretind că sunt mame ale fiilor lor, la început n-am luat-o prea în serios. Copilul probabil că avea ochii negri ca ai lui, dar asta nu însemna nimic, și nici n-am găsit vreo altă dovadă. Și totuși, ideea m-a marcat într-atâta încât am luat legătura cu Jason Walker…

– Cu cine?

– Jason Walker, chitaristul. Un tip slab, cu păr roșcat strâns în coadă…Sigur îl știi.

– A, da, da, se îmbujoră ea.

– L-am întrebat dacă Luke a fost implicat în vreo relație anume din care să rezulte un copil și mi-a confirmat imediat, adăugând numele Vashti Prescott. Și mi-a spus că dacă mă uit la videoclipul ultimului cântec scos de trupă o s-o văd. Și am folosit o copie foarte uzată a mamei și te-am văzut…într-o bluziță albă, cu fustă scurtă, dând din șolduri undeva în spate. Foarte provocator, își arcui el sprâncenele.

Anya ignoră comentariul, căci se referea la sora ei geamănă.

– Și de ce nu m-ai recunoscut de la început?

– Pentru că în videoclip, aveai părul scurt și blond.

– Așa e… îngăimă ea.

Chiar și ea uitase de schimbarea dramatică de înfățișare prin care trecuse sora ei.

– Arătai complet alta și mi-a fost greu să cred că ești aceeași persoană. Presupun că purtai o perucă?

– Nu.

Garson aruncă o privire fugară șuvițelor șatene care încadrau chipul tinerei, apoi spre coada ei bogată.

– Ai un păr minunat, cum de ți l-ai mutilat în asemenea hal și să

ți-l vopsești?

– A fost ușor…

Sora ei îi povestise cum Lucan îi ceruse să se radă și să se vopsească – pentru a contrasta cu cealaltă dansatoare care era de origine asiatică – iar cum dragostea nu se dă în lături de la nimic, îi făcuse pe plac. Ba chiar se repezise la un salon de coafură chiar în acea zi.

– Și ai crezut și că eu sunt o femeie ușoară, își reluă ea atacul.

– Credeam că ești orice, zise el gânditor.

– Adică?

– Credeam că l-ai șantajat pe Luke.

– Poftim?

– Anya, când Luke a murit, toți banii lui dispăruseră și…

– Nu mai avea succes?

– Trupa s-a destrămat cam cu trei ani în urmă, iar Luke s-a apucat de o carieră solo, dar n-a avut niciodată același succes. N-ai ținut pasul cu ce se întâmpla? se încruntă Garson.

Anya păli. Dacă pretindea că avusese o relație cu Lucan, trebuia să fi arătat mai mult interes; de aceea, rolul pe care voia să-l joace acum se dovedea mai prăpăstios decât crezuse.

– Nu…

– Dacă tot cheltuia cu mare ușurință, reluă Garson, mi-am pus problema că puteai fi una care-l stoarce de bani pretinzând că i-a făcut un copil, și poate vrei să faci totul public pentru a-ți asigura traiul.

– Mersi!

– Se mai întâmplă…

– Poate, rescunoscu ea. Dar ai văzut cum trăiesc, și ți-ai luat adio de la un trai îndestulat.

– Da, deși probabil că deja cheltuiseși toți banii.

– Pe ce?

– Poate pe vacanțe luxoase cu iubitul.

– Și dacă n-ai găsit nici urmă de iubit, ți-ai zis că vreau să-l atrag pe Roger să-i iau banii...la fel cum poate făcusem și cu Lucan, îl înfruntă Anya. Dacă o tipă e blondă și danseză într-o trupă, nu înseamnă că și face lucruri nepermise.

– Mi-ai sugerat să-mi pun jacuzzi și robinete aurite la Grange.

– Și?

– Și tu ai făcut presupuneri greșite despre mine, la fel cum și eu te-am catalogat greșit.

– Dar nu te-am acuzat că ai fi o…târfă!

– Da, dar ai avut o aventură cu Luke, se agită Garson, care m-a făcut să cred că…

– Că, ce?

El se retrase, ca și cum se aventurase indiscret unde nu-i fierbea oala, și acum regreta.

– Ce știi despre prietenele lui anterioare…sau despre cele de după tine?

– Nimic.

– Atunci, să zicem să Luke nu făcea discriminări în acest sens.

– Adică?

– Nu vreau să detaliez.

– Eu, da.

– Știu că…cel puțin două dintre fete se drogau, iar una era

măritată, și cu copii. Dar toate erau niște scursuri care se dădeau la el pentru faima și banii lui. Deci, te credeam la fel. Scuze, dar…

– Înțeleg, oftă ea.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Și acum? Dacă tot ai aflat despre mine și Oliver, ce-ai de gând să faci?

– Vreau să vă prezint părinților mei.

– Du-te dracului! izbucni ea.

– Și ei, și copilul, ar fi încântați de întâlnire.

Simțea că i se strânge stomacul. Drepturile ei, relația cu Oliver deveneau din ce în ce mai nesigure.

– Ai cumpărat Grange, deci ești proprietarul locuinței mele; m-ai angajat la o treabă, deci m-ai făcut să mă îndatorez față de tine. Acum, vrei să mă și strângi cu ușa? Scuze, dar refuz să mă las călcată în picioare.

– Poftim?

– Faptul că-ți întâlnesc părinții ar putea fi o capcană. De îndată ce o să-l vadă, vor fi încântați și-o să-l ceară. Iar tu, ca reprezentant al lor, vei încerca desigur să le faci pe plac, declară ea deja văzându-se în sala de judecată.

– E absurd.

– Oare? și sări în picioare. Ieși afară!

– Vorbește mai încet, o să-l trezești pe Oliver.

– Du-te!

Garson nu se clinti.

– Nu plec până nu lămurim totul, rațional și cu mult calm, și se propti de spătar, picior peste picior, ca și cum avea să rămână acolo

o viață întreagă.

– Eu n-am ce lămuri. Mă duc să mă culc. În clipa asta. Și dacă mă urmărești sus, țip, iar Oliver se va trezi și…

– Dacă te urmăresc, o să ajungem amândoi în patul tău. Știi foarte bine, la fel cum o știu și eu.

– Da? întrebă ea însă nu-i reuși ironia, căci simțea că se prăbușește.

– Oi fi eu necuratul, dar tot tânjești după mine. Și eu după tine. Niciodată n-am crezut că o să-mi placă vreo femeie de-a lui Luke, dar…Jason a spus că ai fost în turneu cu trupa pentru…cât? Patru luni?

– Da, minți ea, căci nu știa cu exactitate.

Cam în aceeași perioadă, ea își dădea examenul de licență și era în căutarea unui post, deci fusese ocupată cu alte lucruri decât s-o monitorizeze pe sora ei.

– Și totuși, nu ți-ai amintit de Jason și văd că nici pe Luke nu l-ai cunoscut foarte bine…Iar trecutul lui e o nebuloasă pentru tine, se încruntă Garson. Tot timpul i-ai spus Lucan Cesari de ce? Chiar dacă nu v-a mers bine, ați fost amanți un timp.

Anya simți că roșește. Ce putea spune? Nu știa să mintă, mai ales când interlocutorul era atât de insistent. Văzând că ea nu răspunde, Garson se ridică și veni spre ea.

– Ați fost amanți? Oliver e fiul lui?

– Da.

– Dar?

Anya își umezi gâtlejul. Avea nevoie să gândească rezultatul noilor circumstanțe. Să calculeze pericolul și cum e mai bine să-l

evite, iar până atunci, era de dorit să mențină secretul, nu? Trebuia să înfrunte orice riscuri. Apoi trebuia doar ca Oliver să capete încredere în noul "prieten" și…

– Ai o soră, murmură Garson lent.

Ea tresări. Era prea inteligent.

– Aveam o soră geamănă.

– Aveai?

– Jennie a fost mama lui Oliver, dar a murit la o săptămână de la naștere, și de-atunci a fost doar în grija mea.

– Dumnezeule…Înseamnă că pe sora ta am văzut-o în videoclip?

– Da, și tot ea a fost cea care s-a tuns și…pe ea ai considerat-o o târfă.

– Dar tu ai fost cea care m-a indus în eroare, adăugă el după o clipă de gândire. Deci, suntem chit. Și avem același statut față de Oliver – eu ca unchi, tu ca mătușă.

Anya ezită. Oare legătura care se formase mai devreme între el și băiat să fi avut vreo explicație de rudenie?

– Sunt de acord cu prima parte a frazei, nu și cu a doua, zise ea. Tu m-ai atras într-un joc de-a șoarecele și pisica în mod deliberat, în timp ce tot jocul meu a fost spre binele lui Oliver.

– Crede că ești mama lui?

– Nu, știe că mama lui e Jennie, și-i explică modul cum îi povestise totul copilului. Dar din câte știu, n-a spus nimănui până acum. Și s-ar putea să rămână așa, deși pentru el această tăcere echivalează cu o siguranță emoțională. Le-am spus prietenilor, lui Kirsten de exemplu, dar până când Oliver nu consideră de cuviință

să facă totul public, sunt hotărâtă să tac.

– M-ai păcălit…

– Sigur că da! Adică tu, timp de trei luni, ai tot dat pe-aici, ai făcut pe amabilul, apoi ai plecat bine mersi, deveni ea intrigată din nou. Iar acum vii și crezi că mă poți duce la o întrunire de familie, așa cum m-ai atras și-n alte chestii, nu? Poate că ai reușit să-mi intri în grații și-n suflet, fără pic de rușine sau de compasiune, dar n-o să ajungi să mă mai conduci, sub nicio formă!

– Ai terminat?

– Da, îl înfruntă ea, roșie de furie.

– Deși nu te învinuiesc pentru varianta ta, pot spune că-n aceste trei luni mi-am dat seama că ești o persoană responsabilă, și vreau să știi că și eu sunt la fel, și de încredere.

– Și vrei să-ți cânt osanale?

– Parcă ziceai că ai terminat.

– Pardon!

– Și chiar trebuia să fac aceste cercetări înainte să pun totul cap la cap, atât pentru liniștea mea, cât și a ta. Dacă a ajuns să-mi placă Oliver, văd că și lui îi place de mine. E un copil extraordinar și l-ai crescut foarte bine.

– Ce drăguț… îl ironiză ea, deși complimentul o înmuiase toată.

– L-ai adoptat?

– De ce vrei să știi? Ce contează? Chiar dacă nu sunt mama lui biologică, sunt tot ce are el pe lume și timp ce cinci ani…

– Gata, gata! ordonă el. Fie că l-ai adoptat sau nu, n-o să ți-l ia nimeni. Nici eu, nici ai mei, nici altcineva, și se reașeză pe canapea.

Haide, stai jos.

Temătoare, Anya păși spre canapea, dar se așeză cât mai departe de el.

– Nu, nu l-am adoptat. Când era copil mi-am pus acestă problemă, dar aveam doar douăzeci și trei de ani, fără casă, fără un buget acceptabil și nu eram sigură dacă autoritățile au să mă considere îndeajuns de responsabilă.

– Te temeai de un refuz?

Ea confirmă din cap.

– Așa că m-am decis ca până mă pun ca lumea pe picioare, adică după ceva ani o să ... încerc și o adopție.

– Dacă ai s-o faci vreodată, nu cred că vei întâmpina nicio piedică.

– De ce crezi asta?

– Dumnezeu mi-e martor că nu încerc să fiu lingușitor, reveni el la afirmația ei de mai devreme, și niciodată n-aș întreprinde ceva împotriva voinței tale. Îmi doresc doar ca Oliver să aibă ocazia de a-i întâlni pe-ai mei; dar nu încerc să te manipulez.

Anya reflectă mai adânc refuzul ei în ce privește întâlnirea, precum și la modul în care-l alungase pe Garson – acționase impulsiv, din instinct de autoapărare. Acum, însă, parcă teama i se mai potoloise.

– I-ai anunțat deja pe-ai tăi să se aștepte la o vizită?

– Nu. Habar n-au de existența lui Oliver. Deși i-ar unge pe suflet să afle că au un nepot, nu le spun până n-am permisiunea ta.

– Și nici n-o s-o ai.

– Treaba ta, și dădu amplu din mâini.

– Chiar dacă Oliver n-are parte de o familie normală, e fericit și-așa, se apără ea.

– Nu neg, deși dorința lui de a avea un unchi îmi indică aproape contrariul. Iar părinții mei simt și ei acut lipsa unui nepot. Am fost căsătorit…

– Cu Isobel Dewing, pezentatoarea TV; știu deja, îl întrerupse.

– Și cum n-am avut copii, ai mei și-au pus toate speranțele în Luke; iar moartea lui face ca Oliver să devină cu atât mai important. Pierderea suferită i-a îndurerat teribil și iremediabil, dar dacă-l vor vedea, au să-și revină complet.

– Mi se pare un șantaj de natură emoțională, protestă ea, cu amărăciune.

– Este.

– Nu te dai în lături de la nimic, nu?

– Nu, mai ales când sunt îndreptățit să-mi doresc ceva foarte mult. La naiba, Anya, e clar că ții la Oliver – la fericirea lui și la sentimentul de înrădăcinare – de ce vrei totuși să-l lipsești de bunicii săi? Ai mei stau în Wincester, adică la mai puțin de o oră distanță. Pot să-i sun să le explic situația, și să-l ducem pe Oliver la masa de duminică.

– De-aia te-ai decis să-ți iei patru zile libere?

– Pe drum încoace, mi-am adus aminte că vorbisem cu mama la telefon, și și-a exprimat dorința ca Luke să fi lăsat vreun moștenitor; atunci, mi-am zis că nu mai pot aștepta. Trebuia să acționez cumva. Fie ce-o fi! și trânti cu pumnul în masă cu-atâta putere, încât paharele săltară.

– Nici nu știu cum de-ți poți suporta ipocrizia, zise ea pe un ton

mai degrabă sec decât agresiv.

– Mă descurc.

– Și casa? Toată munca a fost doar un mijloc de a intra în legătură cu noi sau intenționezi să o păstrezi?

– La început a fost doar un motiv în plus, dar acum…abia aștept să scap de toată bătaia de cap și să mă mut în Dorset. Ideea de a-mi petrece sfârșiturile de săptămână la țară îmi surâde extrem de mult, și o fixă intens. La fel cum îmi surâde și planul de a vă duce pe tine și pe Oliver la Winchester.

– Chiar nu vrei să renunți?

– Nu. Cred în perseverență.

– Înainte ca Oliver să-i vadă pe-ai tăi…dacă-i va vedea, își mușcă ea buzele meditând, ar trebui să-i spun cine e tatăl lui.

– Nu știe?

– Știe doar că a fost cântăreț, dar nu după nume, statut, și aș prefera să rămână așa deocamdată. Ca să nu afle și altcineva, să nu devenim subiect de bârfă. Ba chiar cred că presa ar specula teribil pe această temă.

– Nu văd care ar fi problema. Putem să-i spunem că tatăl lui se numește Luke Deverill și le voi cere părinților să nu sufle o vorbă despre faima lui.

– Va trebui și să-i explic că a murit, se îngrijoră Anya; asta îl poate supăra.

– Dacă i-o spui cu mult suflet, o să treacă peste, și am putea să i-o spunem amândoi.

– Dar fără a-i menționa că Lucan…Luke a refuzat să-și recunoască paternitatea. Chiar știind că Jennie era virgină când s-a

culcat cu ea.

Garson blestemă în barbă.

– Nu încerc să-l scuz pe fratele meu…suntem de acord că a fost un ticălos – dar era tânăr, și probabil că perspectiva de a deveni tată nu-i surâdea.. În plus, fanilor nu le pasă de familiile starurilor pop, deci poate că vedea acceptarea lui Oliver ca un final al carierei.

– Ced și eu…

– Sora ta nu și-a dat seama că Luke nu e cea mai bună alegere?

– Se pare că nu; a fost complet fermecată de persoana lui.

– Cu toții greșim câteodată.

– Dar l-a întâlnit la puțină vreme de la moartea părinților noștri, fiind încă vulnerabilă și pierdută în spațiu, îi sări ea în apărare. Din păcate, tocmai în acea perioadă, banca la care Jennie își făcea stagiul de pregătire s-a gândit să reducă din personal, și la momentul în care a rămas însărcinată, a fost dată afară. Având mult timp de gândire, a stat în casă de una singură, amintindu-și de ai mei, căzând într-o depresie fără scăpare.

– Tu erai la facultate?

Anya confirmă din cap.

– Și pe mine m-a afectat moartea lor, dar cu examenele care băteau la ușă am fost nevoită să învăț, ceea ce nu-mi dădea prea multă vreme de bocit. În plus, eu lipsisem de-acasă trei ani, pe când Jennnie trăise cu părinții toată viața, deci le duce lipsa și mai acut, asta înrăutățind lucrurile.

– Și cum l-a întâlnit pe Luke?

– Fiul unui vecin care lucra ca tehnician și era tot timpul pe drum cu trupe de rock, a luat-o și pe ea la un concert, ca s-o mai

înveselească. După, i l-a prezentat. Era chiar înainte ca grupul să pornească în turneu, și tocmai le plecase o dansatoare. Când a văzut-o, Luke i-a oferit locul lui Jennie.

– Avea cursuri?

– Nu, ceea ce a și mirat-o. Însă Luke a insistat, fiindcă i se părea sexy, și știa să dea din șolduri, iar ea a acceptat. Oricum nu avea alte planuri, și ideea de a umbla prin țară o atrăgea mai mult decât să curețe pe jos prin casă, zâmbi ea sec. Așa că nu după mult timp, și-a descoperit vocația pentru zbenguială, plus plăcerea de a fi într-un turneu. Zicea că tot ce se făcea "la grămadă" creea un sentiment de colegialitate, ceea ce-i dădea și senzația de a aparține unei noi familii. Se pare că Luke îi inoculase această idee, de aceea-l vedea ca pe un salvator și cred că asta a determinat-o să se îndrăgostească de el.

– Până când au…comis-o.

– Am impresia că nu o dată. Lui Luke îi plăcea modul ăsta de viață, observă ea incisiv. Deși întotdeuna a susținut că n-are ce să se întâmple, și cum Jennie se temea să nu distrugă relația cu el sau să aducă prejudicii trupei, l-a crezut. Cu toate astea, n-a fost nici superficială, și nicio femeie ușoară. N-a făcut parte din generația pierdută, deși agreea stilul libertin.

– Nu e cazul s-o aperi cu atâta înverșunare, se încruntă Garson. Unchiul și mătușa ta o vedeau ca o libertină?

– Da…Nu înțelegeau că ea tânjește după afecțiune. Am încercat să le explic, dar întotdeauna o criticau pentru lipsa de responsabilitate, și o învinuiau pentru consecințele propriilor greșeli.

– Înțeleg…

Oare chiar înțelegea? gândi Anya iritată. O compătimea?

– După trei luni, Jennie și-a dat seama că e însărcinată, dar când i-a spus lui Luke, el a negat paternitatea copilului, apoi a refuzat tranșant să discute problema. Apoi a început s-o ignore.

– Ce porcărie!

– Da, nici lui Jennie nu i-a venit să creadă. Convinsă fiind că, în timp, el va accepta situația, a rămas cu trupa, dar el n-a dat semne de bunăvoință. Așa că i-a părăsit, în cele din urmă.

– Și a hotărât să păstreze copilul?

– A insistat să-l păstreze. Îl iubea pe Luke și nu voia sub nicio formă să renunțe la el. L-a iubit pe fratele tău până în ceasul morții…Aiurea, nu?

– Indiferent cât de mult te-ar răni cineva, îl mai poți iubi, nu crezi? o privi el. Pentru totdeauna.

– Poate. La naștere, a fost nevoie de cezariană, dar a făcut hemoragie internă, continuă Anya copleșită de durere, cu ochii în lacrimi. Doctorii ziceau că se întâmpla o dată la o mie de cazuri, dar ea a murit.

El îi lua mâinile într-ale sale ca s-o liniștească.

– Mai întâi părinții, apoi sora ta…Chiar ai avut de suferit.

– Da…Dar Oliver era o speranță pentru viitor și l-am iubit încă din prima clipă…iar restul știi.

Garson o ținu strâns până își reveni, apoi se așeză la loc pe canapea.

– Cred că ți-ai dorit ca părinții tăi să-l cunoască pe Oliver, și invers.

– De multe ori.

– Deci? Mergem la Winchester?

– Da, zise ea cu mâinile atârnându-i în poală, dar numai dacă accepți că e o vizită de probă, și că nu se va mai repeta. Îmi pare rău dacă părinților tăi o să le cadă greu, dar fericirea lui Oliver e pe primul loc pentru mine. Da?

– Bine, dar ai încredere în mine că o să-i priască.

Capitolul 6

– E una din cele mai fericite zile din viața mea, se bucura Dulcie Deverill, admirând băiatul care se juca pe peluză cu bunicul său. Să știm că dragul nostru Luke rămâne viu prin copilul acesta minunat…E ca un vis devenit realitate.

După prânzul ușor, gazda îi invită pe toți în sufrageria confortabilă. Se servi cafeaua, după care Edwin Deverill sugeră ca el și băiatul să meargă în grădină să se joace cu mingea cumpărată special pentru această ocazie. Bătrânul zicea că astfel micuțul nu se va plictisi, deși adevăratul motiv era, normal, ca el să petreacă un timp singur cu nepotul.

La un moment dat, Garson se ridică și ieși spre terasă, sprijinindu-se de geam, uitându-se la joc.

– Parcă tata suferea de artrită, zis el râzând și arătând spre bătrânul care lovea stângaci în minge. Se pare că Oliver l-a vindecat.

– A vindecat multe, zise Dulcie oftând a nu știu câta oară. Te superi dacă-i arăt niște poze cu Luke, la vârsta lui? o întrebă pe

Anya. Nu vreau să-l deranjez emoțional dar…

– Cred că i-ar face plăcere să le vadă, remarcă ea, văzând că pe Oliver nu-l deranjează cu nimic situația.

Într-adevăr, la aflarea sorții tatălui său plânsese. Însă nu pentru mult timp, fiindcă Garson îl anunțase că el e fratele tatălui, și deci unchiul lui real.

– Unchiul meu? se luminase Oliver, privindu-l pe Garson ca pe un erou. Deci, pot să-ți spun unchiul Garson?

– Da, și eu o să-ți spun nepoate Oliver.

– Aiurea, chicotise copilul. Nimeni nu se numește așa.

– Nu, dar îi poți numi bunică și bunic, încercase bărbatul, privind-o pe Anya.

– Iar mâine mergem să-i vezi pe bunicul și pe bunica ta, continuase tânăra, după care îi explicaseră situația.

La rândul lor, Dulcie și Edwin Deverill vărsaseră câteva lacrimi, pe ascuns. Chiar și Anyei îi dăduseră lacrimile asistând la bucuria bătrânilor că-l văd pe Oliver. Acesta din urmă fusese singurul care nu-și arătase emoțiile, căci privirea lui Garson, ca niciodată, se umezise și ea.

Deloc rușinos, copilul se arătă doar fascinat de elegantul domn exuberant, cu mustață căruntă și de sensibila doamnă cu păr argintiu. În câteva minute, Oliver se și lipise de genunchii bătrânului, pe care-l numea bunic, povestindu-i că mai avea un alt bunic, pe nume Bert.

– Dar nu e unul adevărat ca tine, explicase tot el, fericit.

Dulcie aduse albumul de poze din birou.

– Mai am și poze de la nunta lui Garson, o anunță pe Anya cu

glas scăzut, privind temătoare spre fiul ei. Era atât de chipeș în costumul de ginere, la fel ca Isobel.

– Îmi dau seama, zâmbi Anya, însă imaginându-și scenele de nuntă se posomorî.

Cu un chip perfect, triunghiular și un păr arămiu, Isobel Dewing nu numai că arătase bine, ci extraordinar de bine. Ca o prințesă – un gând care-i trezea sentimente de gelozie sfâșietoare.

Tânăra mai bău o gură de cafea. De ce să fie geloasă, la urma urmei? Nunta lui Garson cu o femeie necunoscută ei se petrecuse de mult și totul se terminase. În plus, n-avea niciun drept asupra lui…și nici nu-și dorea să aibă. Deși se doreau fizic, nu era o senzație credibilă, și nici pe departe nu era vorba de dragoste.

– Isobel are mult bun-gust în alegerea hainelor, continuă bătrâna pe același ton confidențial. Știu că rochia de mireasă a costat o avere, dar a fost elegantă. Vreau să spun că pe Isobel orice haină arată scumpă.

Anya puse jos cana și farfurioara. Brusc, o izbi imaginea cămășii ei albe și a pantalonilor uzați, pe care le cumpărase dintr-un magazin universal și care probabil că-și arătau calitatea. Nu mai conta că, asemenea lui Garson care purta un tricou și blugi, voise a fi comod îmbrăcată; se simțea ternă și comună.

– Știu că nu l-ai cunoscut pe Luke, mai zise Dulcie, dar poate vrei și tu să vezi pozele de când era copil?

Anya zâmbi forțat. N-avea chef să vadă pe nimeni și nimic. Dar cum să refuze? Căutând o scuză în minte, Garson o salvă, întorcându-se.

– Hai să facem o plimbare cât timp mama îi arată lui Oliver

pozele. E în siguranță.

– Da, Edwin va fi încântat să stea cu el.

– Ce idee excelentă, sări Anya.

Îl lăsară pe Oliver instalat pe canapea, alături de bunicii care-i povesteau din amintirile lor.

– Ai zis că n-ai mai fost pe-aici, zise Garson luând-o pe-o stradă din oraș, așa că am să te duc la o catedrală.

Îi arătă turnul care străjuia peste acoperișurile caselor.

– Apoi la Primărie.

Anya dădu din cap și păstrară tăcere câteva minute. Era o zi plăcută, iar soarele scălda pâlcurile de case de la baza dealurilor.

– Cât timp ai fost căsătorit? se interesă ea.

Înainte n-o preocupase acest amănunt, dar remarcele lui Dulcie îi stârniseră curiozitatea.

– Patru ani, tresări el. Mamei îi plăcea foarte mult de Isobel și speră într-o reîmpăcare, deși i-am spus că asta nu se va întâmpla niciodată.

– Isobel n-are o altă relație?

– Se tot dă pe lângă un tehnician, zise Garson strâmbându-se spre soare. Cel puțin atât mi-a spus ultima oară când am vorbit.

– Țineți legătura?

– Cred că nu ne-am mai întâlnit de trei ani, dar la despărțire ea a preluat casa în care locuiam cu chirie, și mă sună ocazional pentru plată.

Conștientă că devine prea indiscretă și totuși avidă după mai multe detalii, Anya îl privi pe furiș.

– Ce n-a mers?

– Nepotrivire de caractere.

Tânăra strâmbă din nas – acesta era motivul pe care-l invoca majoritatea când de fapt nu spuneau nimic. Însă un singur lucru era cert – tipul nu agreea noile relații ale fostei soții. Să fi regretat faptul că nu-și dedicase mai mult timp pentru ea – în cazul în care acesta fusese motivul despărțirii? Dacă la vremea respectivă i se deschideau ochii, oare s-ar fi luptat pentru căsnicia lui? se întrebă Anya, pășind în continuare alături de el; poate că spera la o împăcare, la fel ca mama lui.

O rodea să afle mai multe, dar expresia rigidă a chipului, indicând o indispoziție, prevestea alte răspunsuri evazive, așa că nu mai insistă.

Plimbarea le oferi ocazia să admire mai multe obiective turistice ale orașului, toate fascinante. Garson avea câte o explicație istorică pentru toate. Cel mai mult însă o atrase o masă rotundă, din incinta primăriei vechi. În stil Tudor, masa avea inscripționate de jur-împrejur numele a douăzeci și patru de cavaleri.

– E masa Cavalerilor Mesei Rotunde? întrebă ea, curioasă. Nici nu știam că există cu adevărat.

– Nu se știe dacă este chiar acea masă, dar e aici de cinci sute de ani. Uită-te la cel de-al unsprezecelea nume.

– Lucan…De aici venea numele fratelui tău?

– În copilărie era foarte mândru de asta, chiar dacă el n-a fost chiar un cavaler împlătoșat.

– Cu siguranță. Și tu? Nu ți-ai dorit niciodată să ai un nume cu rezonanță?

– Nu, râse Garson. Sunt mulțumit cu al meu, care, apropo, e un

nume foarte vechi din tradiția familiei noastre. Sora ta de ce a ales tocmai Vashti ca nume de scenă?

– Nu ea l-a ales, ci Luke. Se pare că vine din vechea persană, și înseamnă "frumoasă".

– Ca tine.

Anya surâse. Probabil că nu arăta chiar așa de ștearsă în hainele ei ieftine, până la urmă.

– Jennie a ales numele de Oliver pentru că înseamnă "simbol de pace". Ce le-ai spus alor tăi despre sora mea și Luke?

– Ce mi-ai spus și tu. Despre moartea părinților tăi, cum ea era distrusă și…

– Au înțeles?

– Nu o consideră o flușturatică, dacă la asta te referi. Deși le-a venit greu să creadă în iresponsabilitatea lui Luke. Să fiu sincer, cred că mama încă n-a acceptat-o; tinde să audă doar ce vrea ea să audă. Iar tata…de mult l-a tot criticat pe Luke.

Se uită la ceas.

– Mai bine ne întoarcem.

– E cea mai frumoasă zi din viața mea, decretă Oliver, trântindu-se pe perna lui cea mai bună.

Anya zâmbi. Deși micuțul repeta o frază pe care o auzise de la bunica lui, o spunea cu toată sinceritatea. Niciodată nu-l văzuse mai degajat sau mai vioi. Ea însăși se simțea mai calmă, realiză tânăra, învelindu-l. Îi plăcuse mai ales drumul de întoarcere când, cu Oliver pe jumătate adormit în spate, reușise a concluziona rezultatele acelei zile împreună cu Garson. Oricine i-ar fi văzut așa, ar fi zis că sunt o familie care se întoarce acasă.

Însă nu erau o familie, în realitate, se întunecă ea la gândul care o îndurera. Compania lui o făcuse să-și dea seama că își dorește cu adevărat să-și împartă viața cu el. Simțea nevoia s-o facă. Avea nevoie și tânjea după apropierea, după sentimentul de uniune care-i adusese împreună în acea zi. La fel și Oliver. Acum că amândoi prinseseră gustul elementului lipsă, nu-i mai satisfăcea familia mononucleară.

– Vreau să mă sărute și unchiul Garson zise micuțul, înfofolit.

– Da, domnule! și Anya ieși.

În loc să se întoarcă la hotel așa cum era normal, Garson îi sugerase Anyei o ceașcă de cafea, pe care el le pregătise cât timp ea îl culcase pe copil.

– Dacă se poate, monstrul ar vrea un pupic de noapte bună, strigă ea.

– Se poate, răspunse Garson sărind câte două trepte odată.

După ce-i făcură pe plac, îl lăsară cu ursuleț cu tot să adoarmă.

– Când mai mergem la bunicul și bunica?

– În curând, zise Anya.

Firește, considerând că totul ținea de Garson, nici ea și nici bătrânii nu mai sugeraseră nimic, dar cum micuțul solicita o lămurire, o primise. Dulcie și Edwin nu mai puteau de fericire, și hotărâră ca bărbatul să-și verifice programul și să-i anunțe. Apoi vor fixa o dată, fie pentru ca ei să revină la Winchester, fie ca bătrânii să viziteze Lidden Magnor.

– Noapte bună, căscă Oliver, mulțumit de răspuns.

Adulții coborâră, iar Anya se scuză o clipă pentru a-și schimba pantofii.

Intră în camera ei, se descălță, apoi dezbrăcă pantalonii și rămase în dresuri. Prinse cu coada ochiului o umbră. Încremeni. Garson apăru de pe terasă, admirându-i picioarele goale și finețea șoldurilor.

– Parcă aveai grijă de cafea.

– Prefer să te privesc pe tine.

Tânăra se întinse să arunce ciorapii în coșul de rufe. Probabil că Isobel avusese doza ei de eleganță și de farmec, dar interesul pe care-l stârnise în persoana lui Garson îi demonstra că nici ea nu e mai prejos.

– E uimitor că Oliver și ai tăi s-au atras reciproc, remarcă ea.

Garson intră în cameră, cu mâinile în buzunare. Din nou o impresiona statura lui impunătoare, și trupul său puternic. Oare mergea la sală? se întrebă ea. Cu siguranță.

– La fel cum și noi suntem atrași unul de altul, zise el.

Anya își aminti discuțiile lejere din mașină, depre Grange, despre gusturile comune pe care le aveau, despre lucrurile pe care le apreciau la același nivel.

– Probabil…

– Și ne-am potrivi și în pat, o fixă, el.

Ea tresări; mintea i-o lua razna. Una era să fie privită cu insistență de Garson, alta să se găsească în același pat cu el. Trebuie că unele fete pur și simplu profitau de o asemenea ocazie; dar în ce o privea, o astfel de ocazie presupunea ceva mai mult. Într-adevăr, nu dorea să rămână singură toată viața sau să tânjească după puțină candoare, dar nu știa sigur dacă totul trebuia să vină de la acet personaj. Pentru care relația lor nu era decât o aventură.

– În pat?

Garson se așeză alături, înclinând patul sub greutatea lui.

– Anya, știi foarte bine că odată și odată tot o să ajungem să facem dragoste.

– Nu știu…

Aerul devenise insuportabil de apăsător.

– Ba da, știi, și se plecă spre ea.

Un sărut leneș aproape, dar foarte tandru. Anya își înfipse degetele în palme. Era hotărâtă să nu reacționeze. Nu trebuia să reacționeze. Indiferentă față de vulcanul nestins din sufletul ei, față de mișcările lui deosebit de incitante, refuza să fie sedusă. Însă după câteva clipe, când el se depărtă, simți o mare neîmplinire.

– Recunoște, murmură el.

– Nu recunosc nimic.

El coborî din nou spre buzele ei, de data asta însă mâinile lui se strecurară cu mare rapiditate sub bluza ei, ca să-i desfacă sutienul. Apoi dezmierdă pielea fină a sânilor dezvăluiți, iar Anya gemu ușor. Ea se retrase, însă Garson o urmă, sărutând-o în continuare mai sălbatic, anihilând orice formă de împotrivire. Gurile lor împletite, mângâierile lui tandre o deposedau de orice formă de autostăpânire, înrobind-o.

Desfăcându-i nasturii, Garson îndepărtă materialul, apoi sutienul cu mișcări line, apoi o cuprinse după umeri și o așeză în toată splendoarea ei pe pat. Se delectă cu această imagine din plin, explorând din priviri pielea sidefie, sfârcurile rozalii. Anya temura de dorință și de plăcere în același timp.

– Garson… murmură ea, ca o chemare față de dorința ei

neîmplinită.

El o îmbrățișă și o sărută din nou. Însă buzele lui începură a coborî tot mai jos, mai întâi în curbura gâtului, apoi în adâncitura sânilor. Tânăra se lipi mai tare de el, înfigându-și degetele în părul său bogat în timp ce buzele lui se jucau cu sfârcurile arcuite ale sânilor ei. Mâinile sale explorau formele feminine ale umerilor și ale șoldurilor ei. La un moment dat, fata simți o oarecare frustrare. Dorea să-l poată atinge și ea, să-i simtă goliciunea. Să-i atingă pielea cu buzele ei.

El se ridică în pat, iar Anya îl privi intens. Probabil că-i simțise dorința și voia să-și scoată tricoul. În gând, îl implora să se grăbească.

– Acum, mă crezi?

Rămase ca trăsnită. Deși el rostise vorbele cum nu se poate mai calm, ea parcă se dezmembra în mii de bucățele.

– Poftim?

– Mă crezi că destinul nostru să facem dragoste?

Anya dădu din cap, prostită. Ce mai putea spune acum, când dorea să-l vadă întins lângă ea, când trupul ei striga după o satisfacție erotică de care fusese lipsit atâta vreme? Cum el nu dădea semne că ar vrea să continue, se ridică în coate.

– Încercai doar să-mi dovedești asta?

– Nu chiar…dar, da.

Fata îngheță – îi căzuse victimă

– Una caldă, una rece – așa lucrezi? se răsti ea, păstrând totuși un ton moderat, pentru a nu-l trezi pe Oliver.

– Poftim?

Ea se dădu jos din pat, căutându-și hainele.

– Ți-am spus că n-am făcut dragoste de doi ani…Și acum…

– Acum ești vulnerabilă, iar eu profit? Cred că n-ai înțeles.

– Am înțeles doar că ești un dobitoc! Își luă restul hainelor ieșind pe terasă, apoi pe scări în jos.

Garson o urmă, câteva minute mai târziu.

– Fac eu cafeaua, zise bărbatul.

– Nu e nevoie; poți să-ți iei tălpășița! îl înfruntă furioasă.

– Să-mi iau tălpășița? Nu e chiar literar. Dar trebuie să discutăm, ordonă el pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Deci, ar fi bine să bem și o cafea. O vrei cu lapte și zahăr, nu?

– Da.

El dispăru în bucătărie, timp în care ea termină să se îmbrace și să-și revină. Cât de ușor se lăsase învăluită de farmecul lui și cât de rece se retrăsese el. Aparent, nu trebuia decât s-o țină de mâini, și ea se aprindea toată.

Se prăbuși pe canapea. Cum să-i reziste? Nu avea cum. Nu o încânta ideea de a-i deveni amantă, și nici nu s-ar fi împăcat cu așa ceva, dar dorințele trupului ei o conduceau fără scăpare.

– O s-o verși pe mine? apăru Garson cu două cești mari cu lichid fierbinte.

– Nu, surâse ea sec, deși asta meriți. Mi-ai dovedit că nu-ți rezist…deci dacă vrei să avem o aventură…

– Nu vreau.

Ea tresări, nervoasă. După ce că-i dovedise în ce stare de inconștiență o aducea în pat, acum să-i spună că n-o mai vrea. Cum să nu fie umilită? Cât tupeu! și totuși, în ciuda reticenței pe care el

o afișa, încordarea trupului său îi arătase, foarte clar, că se stârnise și el .

– Nu?

– Nu; deși ai accepta-o, nici tu nu ești de acord.

– Corect, sorbi ea din cafea. Nu m-aș împăca pentru exemplul pe care i l-aș oferi lui Oliver, nu neapărat că-mi pasă de ce cred alți localnici de pe-aici. Poate crezi că sunt de modă veche, dar nu mă încântă să calc pe urmele…unei anumite doamne. Și dacă nu vrei o aventură…ce vrei de fapt?

– Vreau să ne căsătorim.

Urmă o lungă tăcere, după care Anya, șocată, izbucni într-un râs forțat.

– O idee...neobișnuită.

– Și totuși logică. M-am săturat să ajung în apartamentul meu gol, să stau singur mai tot timpul; cred că și tu te-ai cam plictisit de stilul tău de viață. Dar, dacă ne căsătorim, o să stăm în casa mare pentru început, deci ne vom ține companie unul altuia.

– "Pentru început…". Înseamnă că ai și alte planuri.

– Da.

– Trebuia să ghicesc, remarcă ea indignată. Deci asta e un fel de propunere, ca aceea de a mă ocupa de renovare.

– Poți să-i spui și așa, dar se încruntă. Aș vrea să-l apropii pe Oliver de familia Deverill, și doar așa am ocazia. În plus, și el va avea doar de câștigat. Manualele de educație insistă pe un mediu instructiv, un model de urmat care să-l conducă.

– Ți-ai făcut temele.

– Dacă ne căsătorim, o să mă ocup și de partea financiară,

continuă el. Așa cum și tu vei avea partea ta.

– Nu, mulțumesc, nu mă las cumpărată.

– Nu intenționez să te cumpăr. Dar ar fi ridicol ca, în calitate de soție a mea, să continui să te muncești pentru niște câștiguri minuscule. Sugestia mea e să primești o anumită sumă, lunar.

– Pe care o s-o lași în bancnote, în dormitor? întrebă ea glacial.

– Nu, pentru că nu-ți cumpăr nici favorurile sexuale. Nu e nevoie să le cumpăr, și întinse o palmă până la ea. Trebuie doar să te ating și ai să fii de acord. Da?

– Da… bâigui ea, rușinată de adevăr.

– Deci? și-și retrase palma.

– Dacă ne punem de acord…dacă…o să accept doar banii necesari pentru întreținerea casei. Nimic pentru mine.

– Chiar trebuie să fii atât de independentă?

– Da!

– Bine; deși, dacă Oliver are nevoie de ceva…

– Cum ar fi un clovn de ziua lui?

– Clovni, skateboard-uri, educație privată dacă vrei – orice – o să plătesc eu. N-om fi noi îndrăgostiți peste cap, medită el o vreme, dar dragostea adevărată nu apare peste noapte. Oricum, ne înțelegem bine – pe toate planurile.

Emfaza o determină să ridice ochii spre privirea lui albastră, și inima începu a-i bate cu putere. Chiar și-acum, când discutau "afaceri", plana o tensiune de natură erotică asupra lor.

– Posibil…

– Vrei să-i asiguri lui Oliver siguranță emoțională, la fel ca și mine, continuă Garson, de aceea intenționez ca această căsătorie să

fie una permanentă.

– Până ce moartea ne va despărți?

– Amin.

– Și dacă, de exemplu, după câțiva ani, întâlnești pe altcineva și te îndrăgostești până peste cap?

– N-o să se întâmple.

– De unde știi?

– Știu, decretă el răspicat. Dar dacă tu, în schimb…

– Cu siguranță, nu.

– Deci, mai gândește-te. Acum.

– Vrei răspunsul în seara asta?

– Da.

Anya sorbi din cafea. Pe de o parte, o atrăgea nespus de mult idea de a forma o familie, de a scăpa de nesiguranța zilei de mâine – plus că vei împărți patul cu Garson, îi dictă o voce vicleană din sufletul ei – însă prima opțiune era Oliver. Voia să-l protejeze, să-i asigure un mediu stabil, să-i ofere ce e mai bun în viață, iar propunerea lui Garson îi garanta toate acestea. Băiatul va deveni parte din familie, iar ziua ce trecuse îi dovedise cât de important este pentru el acest aspect.

– Se presupune ca eu să-l duc pe Oliver la bunici când tu ești plecat, sau să-i primesc pe ei aici?

– Te rog.

– Dar ei sau altcineva din familie, ar considera pasul ăsta unul adecvat?

– Da. Din punctul meu de vedere, este o căsătorie binevenită.

Anya încă mai punea în balanță neajunsurile și avantajele

acestui mariaj. I se oferea marea cu sarea și totuși…Propunerea lui Garson nu fusese o cerere în căsătorie. Poate că-și dorea ca ei doi să trăiască împreună ca soț și soție, însă doar fiindcă îi conferea o oarecare siguranță în anumite privințe, nu însemna că nu poate trăi fără ea. I se strânse inima doar la acest gând. Deși logică, sugestia lui n-avea nimic sentimental, era prea calculată. Nu satisfăcea romantismul din ea. Ceva dinlăuntrul ei striga după o decizie.

– Am nevoie de mai mult timp, zise ea mândră.

– Acum ori niciodată, refuză el. Vreau astăzi un răspuns, dacă nu, abandonăm totul, și-mi iau tălpășița.

– De tot?

– De tot.

– Și dacă refuz?

– Asemenea.

– Vinzi Grange și căsuțele?

– Da. Și nu mă mai întorc la Lidden Magnor niciodată.

Anya îl scrută nervoasă. Dacă vindea, viitorul ei și al lui Oliver erau din nou aruncate într-o nebuloasă.

– Deci e fie ca tine, fie nu mai e deloc?

– Exact.

– L-ai lipsi pe Oliver de bunici…și pe ei de el?

– Tu ce crezi? își încrucișă bărbatul picioarele.

Anya făcu ochii mari. După părerea ei, deși vestea le-ar frânge sufletul celor doi bătrâni, Dulcie și Edwin vor juca după cum le va cere Garson. Ea însă putea ajunge la un anagajament secret cu ei, dacă tot venise vorba, însă vârsta lor înaintată și fragilitatea fizică probabil că-i va împiedica să iasă din vorba fiului.

– Joci riscant, îl acuză ea.

– Poate, dar de obicei reușesc să mă țin de cuvânt.

Era clar. O analiză mai atentă îi demonstra că balanța înclină în defavoarea ei, deci, de ce să nu riște și să accepte? Pentru că tipul te joacă după bunul lui plac, îi dictă aceeași voce interioară. Pentru că nu este o căsnicie în toată regula. Anya lăsă jos cana, reanalizând totul de la capăt. Problema spinoasă era că Oliver ar fi avut doar de câștigat din toată acea afacere.

– Răspunsul este "da".

– Nu-ți face griji, zâmbi el. O să fie bine.

Veni mai aproape și-i luă mâna într-a sa.

– Dar vreau să ne căsătorim repede, la primărie, și fără hărmălaie, continuă Anya, hotărâtă a cere și niște drepturi. Nu vreau ca presa să speculeze.

– Sunt de acord. Am putea să mergem în luna de miere în afară. Poate pe insula Mauriții…

– Nu, mulțumesc.

– Nu vrei să pleci de lângă Oliver prea mult timp? Bine, dar sunt sigur că ar fi fericit cu părinții mei.

Fără îndoială, dar așa cum ea se va simți aiurea în biserică, la fel se va simți și în luna de miere. Nu-i surâdea deloc ideea de a se da drept o mireasă fericită de dragul altora.

– Dar câteva zile în apartamentul meu din Londra? sugeră el. Am putea face plimbări prin parcuri, să mergem la teatru...să cinăm la restaurante scumpe, să ne bucurăm de viața de noapte?

Conștientă că o tachinează cu vremuri demult apuse, Anya încuviință.

Apoi, făcură un timp planuri de nuntă, care trebuia să aibă loc cât de curând. Deși unchiul și mătușa ei nu se puteau întoarce într-o așa scurtă perioadă, aveau să-i invite pe părinții lui, pe Bert și pe Kirsten cu familia. Și bineînțeles, Oliver. Aranjară ca a doua zi de dimineață să meargă la cel mai apropiat oficiu ca să înceapă demersurile.

– Eu o să plec, se ridică el la un moment dat.

Anya sări și ea gata să-l conducă, oarecum tristă. Se întreba dacă garanția legăturii pe care aveau s-o pecetluiască îl va mai motiva să facă dragoste cu ea. La ușă, el o trase aproape și o sărută prelung.

– Oricât de mult mi-aș dori să fac dragoste cu tine, prefer să văd relația noastră legalizată. Bine?

Anya ezită. Deși ea nu avea să fie o mireasă virgină, abstinența lui învăluia căsătoria într-o aură pură totuși.

– Bine…când suntem căsătoriți, vrei să ai copii?

– Fără copii.

– Dar…

– Am terminat discuția, și plecă.

Capitolul 7

Anya intră în mare vervă în cafenea, ocoli toate mesele până ajunse în separeu.

– Vor douăzeci de cutii de felicitări, douăsprezece pălăriuțe cu flori și șase colaje, anunță ea plictisită, trântind o mână de mostre pe masă. Și asta cât mai repede!

– Deși urăsc s-o spun, ți-am zis eu, râse Garson.

– Bun, dar n-am crezut că vor fi interesați de oferta mea.

– De ce nu? Deși e un magazin de marcă, dacă produsele tale sunt de calitate, poți concura cu cele mai bune firme. Mai vrei un capuccino?

Mai băuseră unul împreună, și-l lăsase pe soțul ei acolo, citind ziarul de dimineață, comandându-și altul.

– Nu.

– Și nu numai că produsele tale sunt de cea mai bună calitate, dar și cea care le face…e tentantă, adăugă el.

Anya râse, și-i aranjă două fire rebele.

– Crezi?

– O știu, și-i luă mâna într-a sa. Și sunt sigur că farmecul tău a influențat demersurile.

– Dar și tu ai partea ta, fiindcă tu m-ai îndrumat aici.

Garson îi sugerase ca pe perioada lunii de miere, să intre într-un magazin important și să le arate modelele ei de aranajmente florale. Deși nesigură și oarecum temătoare, Anya solicitase o întrevedere și primise comanda numaidecât.

– Deci acum, pe lângă spațiile obișnuite de desfacere, le poți spune că ai marfă și într-un magazin de elită din Londra.

– Asta mulțumită ție, și-i duse două degete la buze. Te sărut și mă înclin ție, stăpâne.

– Aha, murmură Garson.

– Poftim?

– M-ai stârnit din nou, șopti el înfierbântând-o.

Erau căsătoriți de patru zile, iar primele trei le petrecuseră în pat. Făcuseră pauze pentru a bea vin, sau a degusta somonul afumat sau alte delicatese pe care Garson le considera "hrana iubirii" – dar renunțau repede pentru a se deda din nou dragostei.

– Vrei altceva decât să-ți sărut palma? întrebă ea.

– Aș vrea să primesc și eu ceva, o privi el adânc. Ce zici să luăm un taxi și să mergem acasă?

– Acum?

– Acum, rosti el mieros.

– Dar credeam că o să mâncăm într-un restaurant luxos, obiectă ea.

– Putem cina, sau s-o lăsăm pe mâine, și se ridică. Grăbește-te.

Ieșiră în plină aglomerație în centrul orașului. Trotuare înțesate de vânzători, mașini și autobuze mișunând pe străzi.

– La naiba! se agită Garson după câteva minute. Toate taxiurile sunt ocupate.

– Ai răbdare…

– Dar vreau să fac dragoste cu tine. Acum. Uite, avem noroc! exclamă el când un taxi trase ceva mai jos.

Garson o prinse de mână pe Anya, purtând-o cu el.

Prin geamul fumuriu, se vedea cum șoferul primește banii, apoi o blondă cam de treizeci de ani iese, face câțiva pași pe niște tocuri imense și se oprește ca trăsnită.

– Garson. Dragule! se lumină femeia.

– Isobel, tresări bărbatul, prudent.

Atenționată, Anya o privi pe cealaltă. Avea părul vopsit puternic, dar aranjat cu discreție, purta un costum negru de calitate care se mula perfect pe formele ei. Faimoasa prezentatoare era deosebit de elegantă și neîndoielnic de sigură pe farmecele sale. Ea una n-ar fi avut nicio tresărire se impună în fața unui vânzător, gândi Anya, deși o persoană sofisticată ca Isobel nu s-ar fi pretat la vânzarea unor produse lucrate manual.

– Anya, ea e Isobel Dewing. Isobel, Anya, le prezentă Garson.

– Salut, zâmbi femeia dulceag, încât era imposibil să nu-i întorci gestul. Am înțeles că v-ați căsătorit săptămâna trecută, în Dorset?

– Așa e, zise Anya.

De unde aflase? Oare de la Dulcie, sau chiar Garson o anunțase? Deși, a-ți anunța fosta soție că urma să te căsătorești din nou era o simplă formalitate, gândul o neliniștea, totuși.

– Presupun că totul a mers bine?

Garson dădu drumul mâinii ei, și Anya își ridică geanta căzută de pe umăr, îngreunată de mostre. Cealaltă avea doar o poșetă minusculă.

– Da, mulțumim.

– Mă bucur, zise fără a mai zâmbi, și sper să fiți fericiți.

Isobel îi părea foarte simpatică, realiză Anya disperată, observând felul în care Garson își plimbă privirea de la una la alta, ca și cum le-ar compara. Iar un astfel de gest o dezavantaja pe ea.

– Trebuie să mergem, zise el și deschise ușa taxiului pentru soția sa. La revedere.

– Pa, dragule, îl sărută în fugă Isobel. Mi-a părut bine să te văd, și pluti mai departe.

Niciodată Anya nu întâlnise o persoană atât de atentă cu gesturile ei. Plus că nicio cută nu-i încrețea costumul impecabil. La plecarea din Lidden Magnor, își cumpărase o jachetă verde mai de ocazie pe care o purta acum și pe care o considerase șic, însă acum…

Zâmbi apatic. Când ajunseseră în apartamentul lui Garson, tipul se grăbise a o debarasa de haine, iar, acestea rămăseseră împrăștiate pe jos, de unde și dungile pe ici, pe colo. Iar părul lui Isobel – era exact genul de podoabă capilară pe care o vedeai în reclamele la șampon: strălucitor, mlădios, flexibil, fără fire rătăcite.

– Isobel e perfectă, murmură Anya dusă pe gânduri. Are un păr perfect, haine perfecte…

– Bine, te dă pe spate, o întrerupse Garson. Nu trebuie să faci mare caz din asta.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care tânăra se pierdu în traficul de dincolo de geamurile mașinii. Și-o închipuise pe cealaltă în postura de mireasă a lui Garson, însă acum gelozia o rodea și mai pătrunzător, sufocând-o.

– Anya, și Garson îi puse o mână pe genunchi, femeia e trecut. Acum suntem doar eu și cu tine. Și în scurt timp o să… și-ncepu să-și plimbe degetele pe coapsa ei.

Până acasă continuă să-i descrie ce are de gând să facă din ea, într-o manieră atât de incitantă încât până să ajungă în casă, deja i se încrețise pielea iar pulsul i-o luase razna.

– Crezi că din cauza descendenței tale italiene ești așa? îl tachină ea în timp ce bărbatul o purta spre dormitor, dezvelindu-i întreg trupul în mare grabă.

– E o scuză pentru excesele sexuale din ultimele zile, surâse el. A ta care e?

– Nu am una, și amândoi râseră.

Garson o sărută, pornind într-o expediție de-a lungul corpului ei; mai întâi gâtul apoi sânii, abdomenul, și tot mai jos. Atingerea lui o făcu să geamă de plăcere, arcuindu-se sub el. Apoi el reveni sus, o sărută încă o dată și o ridică deasupra sa. Ea își mușcă buzele. Garson era un amant extraordinar, dar de fiecare dată se preocupa și de plăcerea ei.

– E minunat, șopti ea, balansându-se peste el.

Doar buzele lui care descriau minuni pe tot trupul ei, gura aceea languroasă i se păreau un festin și o excitau la maximum. Apoi simți cum el o apucă de coapse, intensificând mișcarea. Arcuirea lui, căldura, transpirația și convulsiunile propriului corp.

– Încă, încă, strigă el.

– Nu mai pot, murmură ea, cu nervii întinși la culme.

Plăcerea creștea în valuri imense, pentru ca apoi să explodeze. Amândoi se prăbușiră sfârșiți în același moment.

Isobel Dewing nu însemna nimic pentru Garson, își zise Anya lungită lângă bărbatul care dormea alături. Într-adevăr, el fusese cam tensionat la întâlnirea neașteptată, dar așa se întâmpla de fiecare dată cât actuala și fosta se întâlneau. Și totuși, de ce trebuia să fie cealaltă atât de strălucitoare, de imaculată și al naibii de frumoasă?

– Se pare că afacerile tale înfloresc, se auzi o voce din spate și Anya se întoarse.

Era Kirsten, care tocmai intra într-o încăpere care servea drept băcănie, agenție de publicitate și oficiu poștal în același timp pentru orașul lor.

Zâmbind, Anya lipi un timbru pe ultima cutie pe care avea s-o expedieze.

– Și-ncă cum!

După șase săptămâni, magazinul londonez nu doar că repetase de câteva ori comanda, dar se pare că numele ei devenise destul de cunoscut și pentru cei mai vechi. Acum, cu toții își măriseră cererea. În plus, apăruseră noi clienți dispuși să-i acorde o șansă, deci i se măriseră și punctele de vânzare.

– Știi că Roger s-a decis să-ți urmeze exemplul și să-și pună pirostriile? o întrebă Kirsten.

– Cu Fiona? se miră cealaltă.

– Da, biata de ea.

– Și pe când nunta? intră în discuție vânzătoarea.

– În primăvară.

Cele două femei începură să discute posibile planuri despre restaurante, meniuri, invitați, în vreme ce Anya își aminti seara în care fermierul apăruse la ușa ei, cu iluzia de a reface o relație inexistentă. Nedorind a-l face de râs, păstrase tăcerea cu privire la acel episod și acum , ori de câte ori se întâlneau, Roger se arăta amabil, ba chiar ceva mai retras. Însă împăcarea cu Fiona trebuie că se petrecuse în grabă, căci îi văzuse brat la brat la doar câteva zile de la scena cu pricina.

– Te duc acasă? o întrebă pe prietena ei.

– Te rog, și o așteptă să-și ia pachetele. Văd că reparația acoperișurilor de la căsuțe avansează repede, comentă ea în drum spre casă.

– Da, ar trebui să finalizăm săptămâna viitoare dacă nu plouă, și privi cerul senin de septembrie. Până acum, vremea a ținut cu noi.

– Când o termină pe-a voastră, Bert se mută la voi ca s-o facă pe-a lui?

– Da. Ne tot mutăm așa fiindcă șura e plină de lucruri de-ale mele de când mi-am crescut producția. Chiar discutam despre asta cu Garson aseară, când m-a sunat și am zis să folosesc casa mea ca spațiu adițional.

– Bună idee. Frumosul tău speră să apară în seara asta?

Anya dădu din cap.

– A avut o întâlnire de dimineață, dar cred că deja a plecat de la birou. Stă o săptămână.

– Credeam că programul nu-i va permite să te viziteze prea

mult, dar văd că și-a lungit ședințele tot la două săptămâni.

– Păi, râse tânăra, s-a descurcat și de data asta.

– Și a făcut-o fericită pe soția lui, declară Kirsten luându-și pungile din mașină. Dacă vreți să fiți singuri câteva seri, stau eu cu Oliver.

– Mulțumesc, poate, dar te anunț oricum.

Într-adevăr, era fericită, medită ea ajungând acasă. Îi salută din mers pe muncitori și pe Bert, care lucra în grădină. Toate dubiile cu privire la motivele pentru care el o ceruse în căsătorie se evaporaseră. Toată frustrarea că acceptase forțat se risipise în miracolul nunții în sine, care se desfășurase în cea mai mare discreție, și cel al lunii de miere, care fusese o minunăție.

Intră în bucătărie cu gura până la urechi. Pe zi ce trecea, era tot mai veselă. Garson se arăta foarte atent și drăgăstos, încât mai tot timpul uita că practic își aranjaseră legământul. Era clar, însă, că nimeni nu bănuia asta.

Meditând mai departe, realiză bucuroasă că ceea cea majoritatea bănuia, și era de fapt evident, era atacția fizică dintre ei. Felul în care el simțea în permanență nevoia de a o atinge; de a o lipi de el, ca un magnet. Modul în care schimbau priviri vulcanice prevestitoare de clipe pasionale. Iar după consumarea acelor clipe, Anya încă mai simțea gustul lui pe degete și mireasma lui în părul ei. Și cădea în visare.

Deschise dulapul și scoase făina și zahărul. Nu mai avea timp de visare acum, fiindcă soțul ei trebuia să apară curând; în seara aceea avea s-o ridice din nou spre stele. Înainte de asta, mai avea de făcut mâncare.

O oră mai târziu, auzind claxonul mașinii lui, Anya se spălă în grabă pe mâini și se uscă repede. Ieși în prag și-l zări venind spre ea. Avea sacoul pe mână și-și cobora mânecile cămășii albe. Pe măsură ce se apropia, tânăra simțea un val de clădură inundând-o, se încordă și înghiți în sec. Era tot ce putea face pentru a se stăpâni să nu-i sară în brațe și să smulgă hainele de pe el.

– Salut; ai venit mai devreme, zise ea cât mai normal. Ai venit bine?

– Da, era liber și am putut accelera, răspunse el, însă în priviri se citeau gândurile ascunse, mult mai intime. Mi-a fost așa de dor de tine, și o sărută.

– Și mie.

– Te simți bine? o studie.

Cu două săptămâni în urmă, cinaseră în oraș, iar Anya mâncase ceva stricat. Zăcuse până în lunea când el plecase, dar se refăcuse complet a doua zi.

– Ți-am zis că sunt bine. De mii de ori.

– Nu vreau să-ți fie rău, protestă el. Am bagaje. Mă ajuți?

– Sigur.

Deschise portbagajul; avea acolo servieta, o valiză plină și o serie de geamantane la fel de pline.

– Ai cumpărat haine?

– O grămadă.

Transportară totul înăuntru. Sus, Garson rămase surprins de noile achiziții din casă, fiindcă tot mobilierul venise în lipsa lui. Și se arătă încântat de ce vedea. Anya rămase să desfacă pachetele. Găsi foarte multe obiecte de lenjerie intimă; în primul rând un

neglijeu, dar și sutiene sau altele asemenea.

Cum nu mai dădea banii pe mâncare, tânăra descoperise de curând că are sume mari de bani pe care le poate folosi după bunul ei plac. Astfel că decise a-și înnoi garderoba și-și cumpărase diverse obiecte vestimentare. Și totuși, nu considera că venise timpul să-și înnoiască lenjeria, cel puțin nu la inițiativa lui Garson. Dacă neglijeul îl vedea ca pe un fel de glumă, restul articolelor nu-i mai păreau la fel de binevenite. Încă de când o întâlnise pe Isobel, imaginea ei îi revenise în minte zile de-a rândul, iar acum păli la ideea că tocmai acest tip de lenjerie elegantă ar purta femeia.

La momentul întâlnirii, Garson păruse a le compara din priviri; oare continuase a le compara și după? Vizualizându-și propria lenjerie uzată, Anyei îi veni să intre în pământ. Din acest punct de vedere, nu putea exista nicio comparație. Deși n-o criticase, probabil că bărbatul decisese a o înnoi tacit. Poate chiar obișnuia a-i cumpăra astfel de articole lui Isobel; poate le alesese identic. Strâmbă din nas, dezgustată.

– Tu ai cumpărat totul? N-ai trimis-o pe secretată?

– Eu le-am luat, rânji el. E prima oară și trebuie să mărturisesc că mi-a trebuit ceva curaj s-o abordez pe vânzătoare.

Bun; deci nu cumpărase în prealabil, dar trebuie că știa unde se duce Isobel, și intrase în aceleași magazine. Nici asta nu-i convenea.

– Totul e pe măsura ta.

– Știu…

– Nu-ți place?

– Ba da, foarte mult.

– Nu pot să cred, oftă el indignat. Anya, nu e un act filantropic

și nici nu încerc să-ți cumpăr independența, o îmbrățișă Garson. Ești o femeie extraordinară, cu o piele deosebit de fină care se cere înmpodobită cu tot ce e mai de preț și aș considera un privilegiu dacă mi-ai permite mie – care sunt soțul tău, pentru Dumnezeu! – să-ți dăruiesc tot ce-i aici. Se poate? și o privi furios.

Anya îi zâmbi. Era o fraieră. Probabil că în clipa în care achiziționase totul, Garson și-o închipuise numai pe ea; dorea s-o răsfețe, să arate bine. Isobel n-avea nimic a face cu imaginația lui. După cum decretase chiar el, tipa era trecut, istorie.

– Nu doar că se poate, dar se și acceptă, îl sărută ea. Mulțumesc.

– Se poate și să-ți dai jos pantalonii, să-mi hrănești fanteziile și să porți dres? și scoase dintre amabalaje o curea neagră, legănând-o pe un deget. Tot tacâmul – nu doar că e mai sexy, dar asta îmi permite ca atunci când sunt plecat să-mi închipui picioarele tale lungi, și coapsele tale superbe defilând în ciorapi fini, negri.

– Te excită?

– Tu mă exciți. Indiferent ce porți, chiar dacă nu porți nimic. Tu însuți, și o întoarse, desfăcându-i coada bogată, eliberând masa de păr mătăsos.

– Trebuie să-l iau pe Oliver la trei, protestă ea.

– Avem o oră întreagă…ar trebui să porți și neglijeul, dar lăsăm asta pe altă dată, și începu să-i descheie bluza.

Preț de o clipă, Anya rămase inertă, cu vaga senzație că dorința lui de a face dragoste în așa scurt timp de la sosire echivalează cu folosirea ei pe post de obiect sexual; însă buzele lui suave îndepărtară orice dubiu. N-o folosea, ci plăcerea era una reciprocă.

Ea însăși își dorea să facă dragoste cu el; fiecare por, fiecare particulă din ea își cerea partea.

Degetele lui dezveliră trupul ei, pentru ca apoi, împreună cu ale ei, să-l dezvelească și pe-al lui. Unul în fața celuilalt, Anya amuți. Deși în luna de miere ajunsese a-i cunoaște fiecare linie, fiecare adâncitură a acelui corp, se minuna de fiecare dată când îl revedea în toată splendoarea sa.

Garson dezmierdă un timp pielea ei sidefie, hrănindu-i plăcerea, apoi îndepărtă cuvertura de pe pat și o trase după el în așternutul moale.

– Cearșafuri de mătase precum pielea ta, murmură el, apoi se ridică într-un cot și-i răsfiră șuvițele într-o formă circulară.

– Satisfăcut? râse ea.

– Încă nu, dar voi, fi, și tu de asemenea.

Lipiți unul de altul rămaseră așa un timp, apoi mâna coborî din nou, de la umeri spre sâni, spre abdomen, spre coapse, ca și cum dorea să citească din nou trupul ei, pe care-l cunoscuse atât de intim cu doar două săptămâni în urmă.

– Când sunt departe, nu-mi pot lua gândul de la tine; cum te simt sub mine, cum mă simt în tine, rosti el ridicându-și ochii, în care Anya întrevăzu o foame deosebit de intensă.

Săruturile reîncepură mai ardente, în aceeași mișcare descendentă. Apăsarea buzelor sale, atingerie lui îi provocau un val de plăcere vulcanică ce-i împurpura pielea. Ea își arcui șoldurile, tot mai înfometată. Niciodată nu-și dăduse seama cât de sălbatice și de obsesive pot deveni jocurile erotice, în care se străduia din toată ființa ei să-și înfrâneze explozia ce creștea în ea.

De-a lungul momentelor lor pasionale, tânăra descoperise satisfacțiile abandonului sexual, și învățase a-i oferi la rândul ei plăcere prin mângâieri la fel de tandre. Preț de câteva momente, Garson se lăsă învăluit, după care se ridică desupra ei, încolăcind-o, posedând-o. Rămase nemișcat o clipă pentru ca ea să-i simtă presiunea, după care, recunoscându-i setea nestinsă, începu să se miște încet. Apoi tot mai ardent până când amândoi se înălțară și Anya păru că întrevede, prin pleoapele închise, un șuvoi de lumină albă. Odată cu geamătul ei, întreg trupul păru că-i explodează, că se deschide și se topește împreună cu fizicul lui masiv.

Anya căută ceasul. Nu se făcuse încă șapte și nici nu sunase alarma. Surâse. După o săptămână în care făcuseră dragoste cu regularitate – adesea în timpul zilei, întotdeuna seara și câteodată căutându-se unul pe celălalt în toiul nopții – ar fi trebuit să se simtă extenuată, însă tot tânjea după el. Se întoarse, privindu-l pe cel care dormea alături. Cu părul peste ochii închiși, aducea cu un om într-o dezordine și o neajutorare incitantă. O dată îl văzuse ca un simbol al nenorocului, gândi ea indignată, dar se dovedise a fi cel mai bun mesager al păcii ei interioare.

La un moment dat, pleoapele lui se dezlipiră, și el zâmbi.

– Bună dimineața, și se trase mai aproape, întinzându-și un picior peste ale ei. Simțindu-i apăsarea, pulsul ei o luă razna.

– Din nou? încercă ea să-l păcălească, deși înlăuntrul ei se formase deja o tornadă.

– Ar trebui să știi deja ce urmează când mă trezesc alături de tine, și o îmbrățișă. Și cred că mai avem timp de…

Se auzi sirena unei mașinuțe din camera lui Oliver.

– Sau nu.

– Când bate la ușă și vrea să intre…

– Așa am decis , nu cumva să ne prindă în flagrant delict, zise Garson.

– …am putea mima că celălalt doarme.

– Și să-l dăm afară? Rușine să-ți fie, râse el și se îmbărbătă imediat. Nu. E o experiență nouă faptul că trebuie să te împart, și nu vreau ca el să mă privească drept un intrus, sau să mă respingă.

– Nu cred că se va întâmpla asta, râse tânăra.

Copilul se urca tot timpul în brațele lui Garson, cerea să fie dus pe umerii lui, insista ca bărbatul să se joace cu mașina de poliție pe care acesta din urmă i-o adusese din America, un dar pe care acum îl regreta. O oră mai târziu, în timpul mesei, Oliver trânti brusc lingura cu care mânca cereale.

– Henry Collins zice că nu ești unchiul, ci tatăl meu vitreg, zise el.

– Sunt câte puțin din amândouă. Mai mult sau mai puțin.

– Deci, în loc să-ți zic unchiul Garson, aș putea să-ți spun tati?

– Poate, zâmbi celălalt mulțumit, uitându-se la Anya. Dacă vrei.

– Vreau. Și tu îmi poți zice "fiu".

– Ce bine. Și, dacă tot am să fiu plecat pe când te întorci tu de la școală, n-ai vrea să te duc cu mașina…fiule?

– Ba da, te rog, se lumină băiatul. O să-i spun lui Henry că am un tată și două mame.

– Da? sări Anya.

– Astăzi.

După plecarea lor, Anya puse vasele la spălat și scoase masa de călcat. Garson insistase încă de la început că-i va fi greu să lucreze pentru comenzi și să se îngrijească de casă în același timp, așa că angajaseră o fată care venea de două ori pe săptămână să facă puțină curățenie. Aceasta nu era însă una din zilele ei. Puse fierul de călcat în priză – Garson pleca la Londra peste o oră, și avea nevoie de niște cămăși. Voia să și le calce el, însă ea dorea să-l ajute.

Deschise și radioul la care se difuza muzică reggae. În timp ce călca, își amiti chipul fericit al celor doi bărbați din casă, în momentul în care Garson devenise "tată", iar Oliver "fiu". Soțul ei era vădit fericit. Pe de altă parte, existase și acel "fără copii" de la începutul relației lor. Anya lua contraceptive, dar poate că după un an va reuși să-l înduplece… Fiindcă-i plăcea la nebunie melodia difuzată, începu să danseze, mișcând apetisant din șolduri. După care urmă un alt cântec îndrăgit, și încă unul. Când moderatorul intră în emisie, își reluă călcatul.

– Cred că ești mult mai sexy decât sora ta când dansezi, îl auzi pe Garson.

– M-ai urmărit?

– Și cred că ți-ar sta mai bine dacă am dansa împreună.

O prinse din spate și o lipi de el, legănând-o pe loc.

– Cât o să lipsești?

– Mult…Vreo șase săptămâni.

– Șase? tresări ea.

Crezuse că vizitele frecvente indicau necesitatea lui de a fi cu ea; deși accepta ideea ca afacerile să-i mănânce o groază de timp și să-l țină departe, o absență atât de îndelungată lăsa impresia că

dorințele lui nu coincideau cu ale ei.

– Trebuie să fac niște restructurări, și asta implică mai multe călătorii, explică el înlănțuind-o din nou. Dacă-mi aduc bine aminte, puritanii considerau valsul drept o invenție diavolească, șopti și o lipi de el.

Simțindu-l întărâtat, o cuprinse un fior cald. Legănarea lor creease o stare de surescitare reciprocă. Anya se întoarse și-l sărută, iar Garson îi ridică fusta, plimbându-și degetele pe dresul negru, apoi pe coapsele goale.

– Fină ca întotdeauna.

Întreaga ei ființă se cutremură de plăcere. Indiferent cât de des sau cât de rar avea să vină acasă, nu-i va putea rezista niciodată.

– Hai în pat.

– Câtă destrăbălare, râse el.

Fie din cauza anunțatei absențe îndelungate, fie datorită clipei despărțirii care se apropia cu pași repezi, făcură dragoste mai înfometați și mai sălbatic ca niciodată. Garson îi frământă formele mai înverșunat, motivând că de data asta nu se mai putea înfrâna, iar eliberarea veni cu atât mai vulcanică.

După, rămaseră un timp nemișcați pentru a-și reveni. Apoi, la repezeală, el își împachetă restul de cămăși necălcate și fugiră la mașină.

– O să rămân cu sechele după o asemenea despărțire, zise el, sărutând-o de plecare.

– Și eu.

– Trebuie să plec…

De partea cealaltă, Bert împingea o roabă.

– Deja pleci? strigă bătrânul. Poate data viitoare mergem la curse.

Garson îi zâmbi, însă Anya îi auzi mormăitul nemulțumit. La nunta lor, Bert îl încolțise, declarându-și din nou plăcerea pentru cursele de cai și plângându-se că nu mai ajunge deloc. Sub presiune, Garson promisese a-l duce o dată și de-atunci, bătrânul îl tot bătuse la cap.

Șoptindu-i încă o dată că se grăbește, Garson o sărută pe soția lui și urcă în mașină.

– Pe curând, iubito, și Maseratiul porni în scrâșnet de roți.

Anya se întoarse în casă cu neîmpăcată. După ce făcuseră dragoste, în amalgamul acela de senzații apăsătoare, realizase că-l iubește. Nu se punea problema să mai mediteze asupra faptului – era ceva evident.

Și tot acum realizase că nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu-l iubea de la început. De ce altfel refuzase orice posibilitate de a-și găsi între timp pe altcineva? Se așeză la masa din bucătărie. Cu toate că Garson murmurase acel "iubito", n-o iubea cu adevărat. O declarase sus și tare atunci când sugerase o căsătorie. Îi ducea dorul și-l excita, dar niciodată nu-i mai declarase acest lucru, nici măcar în cele mai pasionate clipe. Bine că n-o mințea; și totuși, tânăra femeie își dorea ca soțul ei măcar să mimeze un început de iubire.

Un gol se deschise în sufletul Anyei. Dacă nu cu multe zile în urmă căsnicia lor i se păruse o mană cerească, perspectiva unei iubiri neîmpărtășite o amenința cu o deziluzie iminentă.

Capitolul 8

Anya aștepta în holul cabinetului medical, când o doamnă bătrână o abordă cu privire la absența soțului ei.

– A fost plecat cu afaceri și s-a întors aseară.

La momentul respectiv, sperase, în disperarea ei, că lui Garson i se va face brusc dor de casă și foamea de trupul ei îl va determina să-și abandoneze toate planurile de restructurare pentru a se întoarce. Măcar pentru un sfârșit de săptămână. Dar sperase degeaba. Ca pentru a-i demonstra cât de nefondate erau astfel de speranțe, Garson lipsise nu șase, ci opt săptămâni.

– Bert mi-a spus că plănuiește să meargă cu soțul tău la curse, reveni femeia.

– Se duc astăzi.

– Atunci, sper ca Bert să se îmbrace bine fiindcă eu…

În timp ce bătrâna turuia în continuare despre neajunsurile bătrâneții, gândurile Anyei reveniră la Garson. Se spune că timpul vindecă orice și așa era. După nopți nesfârște de agonie și meditație

asupra poveștii ei neîmplinite de iubire, tânăra femeie se resemnase.

Știa de la început la ce să se aștepte din partea lui, deci n-avea niciun drept să se plângă tocmai acum. Iar prin acceptarea propunerii, se făcea vinovată de propria ei soartă. Cu toate că soțul n-o iubea, reușea s-o ridice în slăvi în fiecare noapte de dragoste, era grijuliu și-i promisese devotament veșnic. Se mulțumea și cu atât.

Plecă ochii. Într-adevăr, durerea nu-i trecea cu un pansament, dar era suportabilă. Plus că, de data asta, exista posibilitatea ca odată și odată Garson să se îndrăgostească și el. Zâmbi de una singură, retrăind clipele de intimitate din noaptea care trecuse. Oare nu exista o speranță?

– Numărul dumneavoastră, doamnă, strigă asistenta.

– Da, mulțumesc.

– Mami, nu mă asculți, oftă Oliver.

– Cum? se opri ea din curățat ciuperci.

– Ți-am zis că e cinci, și n-au ajuns încă… dar se opri imediat, auzind roțile mașinii. Au ajuns! și o zbughi afară din bucătărie.

Anya îl lăsă, surâzând. Alte griji o preocupau acum, pe lângă iubirea negrăită ce i-o purta lui Garson. Își puse o palmă pe abdomen. O nouă viață creștea într-însa.

Dar n-ar fi trebuit să-i dea atâtea bătăi de cap. Deși Garson se împotrivise unei familii, era convinsă că pus în fața faptului împlinit, va fi fericit. Adora copiii. Nu doar că-și făcea timp pentru Oliver, dar și pentru prietenii care veneau să se joace cu el. Va fi un tată dedicat.

Deși sarcina o luase pe nepregătite și destul de devreme, o bucura. Lui Oliver îi va prii compania unui alt copil dar – cel mai important – ea își dorea un copil cu Garson. Era o necesitate absolută. Voia să poarte pruncul celui pe care-l iubea, ca o ultimă dovadă a atașamentului ei.

Bărbații intrară în casă, iar Bert întrebă dacă-l poate lua pe Oliver cu el să-i cumpere ceva – în semn de recunoștință. Anya încuviință și-l îmbrăcă gros.

– Te-ai distrat? se interesă ea întoarsă în casă.

– Da, deși aș fi preferat să stau cu tine, și o sărută apăsat. Mai târziu…

– Mai târziu… murmură ea înfierbântată.

– Vrei un pahar de vin?

Cu toate că de obicei nu refuza, acum ezita. Doctorul îi expusese toate interdicțiile pe perioada sarcinii.

– Mai bine nu.

– Cum adică? se miră el.

Cu toate că intenționa să-i dea vestea mai târziu, când Oliver era în pat, simți că nu mai poate aștepta. Trebuia să-i spună acum.

– O să am un copil.

Garson rămase prostit, cu o mină ridicolă, cu palma lipită de frunte, încât Anyei îi veni să râdă.

– Un copil? Ești sigură?

– Foarte; doctorul mi-a confirmat astăzi. Știu că e șocant, și pentru mine a fost la fel. Și cu toate că m-am ținut să iau pilula după program…

– Luai pilule?

Acum venise rândul ei să se mire. De ce mai întreba?

Garson nu folosise niciun fel de protecție, deci la ce se aștepta?

– Da, dar se pare că a avut efecte secundare în timpul infecției alimentare. Iar doctorul zice că amândoi suntem fertili. Știu că nu-ți doreai copii -încă – și am vrut să-ți fac pe plac, dar…

– Nu poate fi al meu.

Preț de o clipă, cuvintele lui rămaseră suspendate, pentru ca apoi să lovească din plin, precum o grenadă. Anya se dădu câțiva pași înapoi. Exact cum fratele său refuzase paternitatea copilului, și Garson o nega în cazul ei!

Fără glas, îl fixă neclintită până când, cuprinsă de o emoție tulburătoare, fugi din bucătărie. Înșfăcă cheile mașinii ei și țâșni pe ușă. Abia reuși să le bage în contact din cauza lacrimilor ce-i șiroiau pe obraji.

– Anya! o strigă bărbatul, și-l văzu prin oglinda retrovizoare ieșind din casă.

– Nenorocitule! rosti ea pentru sine.

Porni în viteză lăsând un nor de praf în urmă. Volanul vira singur stânga, nu știa unde merge și nici nu-i păsa. Doar lacrimile fierbinți erau reale și dorința de a fugi unde vedea cu ochii.

Ieșind din oraș, îi veni în minte ideea că Garson s-ar putea s-o urmărească, și nu-i va fi greu s– o prindă. Călcă pe accelerație și merse un timp cu viteză maximă, privind constant în oglinda retrovizoare, însă nimeni nu o urmărea.

Ce făcea? Plânsă și agitată cum era nici măcar nu trebuia să gonească prin noaptea întunecată, la viteză maximă. Era un pericol pentru alți șoferi și pentru ea însăși. Pentru copilul ei! Reduse

viteza și trase pe un platou verde, unde parcau rulotele pe timp de vară. Își puse brațele pe volan și-și rezemă capul.

Nu era copilul lui – dar al cui? Râse isteric – habar n-avea. Poate cu timpul, își va veni în fire și va realiza absurdul vorbelor lui. Va recunoaște că ea trăia exclusiv pentru el și nu exista posibilitatea ca ea să se aventureze cu alți bărbați. Refuzul lui fusese unul de moment.

Se șterse, buimacă. Cu sau fără intenție, reacția lui Garson dovedea lipsă de încredere, chiar dacă se căsătoriseră și-i dorea trupul. Mai devreme, crezuse în posibilitatea ca el să se îndrăgostească odată și odată, dar dragostea adevărată se baza pe încredere.

Își ridică privirea, ascultând tăcerea nopții. Niciun Maserati negru n-o urmărise. Toate dovezile lui de afecțiune fuseseră doar mimate; ea însăși mimase…Mimase o căsnicie perfectă, deși niciodată n-avea să fie astfel.

Își șterse nasul cu o batistă din buzunar. Căsătorindu-se cu ea fără a o iubi, Garson reușise a-i smulge o parte din suflet. O parte imposibil de recuperat; de care acum își bătuse joc. Îl ura; și-l iubea în același timp, cu tot paradoxul unei asemena afirmații!

Porni motorul din nou. Fugise de-acasă din instinct, dar trebuia să-l înfrunte. Se va întoarce și-i va spune că trebuie să se termine cu gluma și că vrea să divorțeze. O cuprinse disperarea. Oliver va suferi enorm, dar nu exista altă soluție. Un trai alături de Garson i se părea catastrofal pentru sufletul și bunăstarea ei emoțională. Asta cu toate că, rămânând însărcinată, ea însăși comisese marea greșeală de a-i încălca prevederile, deci poate că el înaintase deja

un divorț.

Câteva minute mai târziu, cu ochii umflați, Anya parcă în fața casei. Mașina lui nu era acolo. Deci o urmărise? Sau pur și simplu dusese mașina în garaj? Dar dacă plecase în hainele acelea subțiri, se va întoarce curând.

– M-am întors, anunță ea pășind înăuntru.

O întâmpină Oliver, cu un nou joc Lego.

– Uite ce mi-a luat bunicul Bert.

– Frumos…

– Și dulciuri. Hai să-ți arăt.

Târâtă de mână spre salonaș, Anya simți că o iau toate căldurile, dar când intră îl găsi doar pe Bert.

– Bună seara.

Ea dădu din cap fără a zice nimic, însă realiză că se cerea o explicație a atitudinii ei.

– M-am certat cu Garson…

– Tati nu e aici, anunță Oliver.

– Aha…Era când v-ați întors?

– A stat puțin, zise bătrânul.

– Și a plecat după mine?

– A plecat la Londra.

– La Londra? La apartamentul lui?

– S-a dus s-o vadă pe Isobel Dewing.

– Mami, vrei o bomboană?

– Nu, mulțumesc. Pe Isobel?

– Zicea ceva de genul că dacă nu e acasă o caută la studiourile televiziunii, și Bert se ridică. M-a rugat să rămân cu Oliver până te

întorci , iar acum că ai venit, mă duc să îmbuc ceva și să plec la birt. Nu-ți face griji, o bătu el pe umăr; orice căsnicie își are suișurile și coborâșurile ei. Gândește-te ce bine o să vă simțiți când vă veți împăca.

Anya răspunse printr-un surâs apatic.

Din fericire, Oliver era prea absorbit de jocul lui pentru a-i observa îngrijorarea pe tot parcursul cinei, și apoi al îmbăierii. Ba chiar se mulțumi să creadă că Garson se întoarce de la Londra a doua zi.

Anya rămase până mai târziu, răsfoind mecanic paginile unei reviste. Ea nu împărtășea aceleași gânduri ca și copilul. Într-adevăr, Garson va trebui să se întoarcă pentru a-și lua din lucruri; dar nu în acea seară. I se strânse inima știind că într-un moment de criză n-o căutase, ci se repezise la fosta. Fapt ce duce la o singură concluzie: încă o iubea. Retrăind anumite clipe alături de el, tânăra femeie caută dovezi pe care le trecuse cu vederea în momentele cu pricina.

De exemplu, declarase că distanțele îngreunau o relație, dar încă simțind ceva pentru Isobel, nu-i mai păsase de aceste distanțe, și nici n-avea de ce. Până să apară domnișoara Prescott, care, bineînțeles, îi oferise un pachet promoțional foarte convenabil – casă, masă și sex la discreție!

Apoi, discutaseră că dragostea adevărată nu apare peste noapte, și abia acum el își găsise perechea. Dar refuzul lui categoric de a-și găsi o altă iubită pe durata căsniciei? Dacă ea se referise la viitor, el avea o certitudine, fiindcă deja o iubea pe Isobel. Acum înțelegea reținerea lui în a discuta despre primul său mariaj – dragostea ce i-o purta celeilalte făcea discuția cu atât mai dureroasă.

Și totuși, se grăbise să alerge la o femeie necunoscută lui timp de trei ani, pe când o călătorie de afaceri părea mult mai credibilă, dacă tot voia să reia anumite legături. Oare Isobel îl ademenise în acest joc? În care Garson bineînțeles că se lăsase atras. Oare acesta să fi fost motivul absenței lui în ultimele două luni?

Dacă era așa, cum de se întorsese acasă și cum de-i oferise o noapte atât de pasională? Mda…Sau nu. Poate. Atât de multe contradicții și întrebări fără răspuns. Pe de altă parte, ce liniștită se simțea că nu-i dezvăluise lui Garson – marea ei dezamăgire – faptul că-l iubește. Din fericire, numai ea știa cum, cu o noapte în urmă, unirea trupurilor lor o adusese la doar un pas de a-și striga iubirea în gura mare. Apoi, veghea ei plină de candoare, pe întuneric, în timp ce el dormea. Însă Garson o adora pe Isobel, se ridică Anya furioasă, și plecase la ea. Deci, ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să meargă de una singură la culcare.

Își făcu toaleta, apoi urcă în pat și trase perna peste urechi. Nu voia să stea trează toată noaptea, ciulind urechile după roțile unui Maserati, muncită încontinuu de gânduri. Trebuia să adormă chiar dacă avea să recurgă la vechiul truc de a număra oi.

Ajunse cu multă ambiție la o sută douăzeci, când auzi ușa dormitorului deschizându-se. Își dădu perna de pe urechi așteptându-se a-l vedea pe Oliver, ca un somnambul cerând apă, sau o altă pătură. În schimb, o umbră înaltă, cu haină de blană și pantaloni de culoare închisă apăru lângă pat. Ea se ridică dintr-o mișcare sigură, șocată că-l vede întors.

– Măi să fie, uite cine s-a hotărât să revină. N-ai găsit-o pe fermecătoarea Isobel?

Garson se apropie și aprinse lampa de pe noptieră.

– Ba da…Și știu că-mi porți copilul.

– Deci, n-ai de gând să revii la persoana lui Roger, să sugerezi că el ar fi tatăl?

– Normal că nu.

– De ce "normal"? Să fim serioși, Garson; niciodată nu ți-ai șters din minte prima impresie despre mine – și despre sora mea.

– Te înșeli, scrâșni el. Când ți-am spus că am înțeles motivele relației dintre Luke și Jennie, am vorbit foarte serios. Iar în ce te privește…știu că nu obișnuiești să te culci cu oricine, la naiba!

– Corect. Doar doi au fost înaintea ta.

– Dirk și…cine? deveni el curios.

– Un tip de la facultate. Dar pe-atunci ne jucam amândoi. Și totuși, nici el și nici Dirk nu s-au folosit de mine!

– Nici eu!

– A, nu? Înțeleg; din ce-am trăit eu, am fost un fel de port în care tu ți-ai depozitat toate frustrările; sau , cu alte cuvinte, mi-ai exploatat dorințele. În oricare dintre ipostaze, am fost un substitut pentru Isobel.

– Te înșeli din nou.

– Dar ți l-am oferit pe Oliver și el a jucat un rol major. Dacă nu exista băiatul, nu apărea nici manevra ta de a te căsători cu mine. Acum însă, eu voi fi cea care va decide, îl fulgeră. Și indiferent ce vrei sau ce trucuri vei mai folosi, nu voi renunța la acest copil!

– Chiar crezi că-mi doresc asta? urlă el înfuriat.

– Nu vrei?

– Pentru Dumnezeu, nu!

– Dar copilul ăsta o să fie o pată neagră în derularea relației tale cu Isobel.

– Nu există o astfel de relație, rosti el apăsat.

Nemișcată, cu lumina gălbuie drept în față, Anya așteptă o continuare. Care întârzia să vină. Garson, la rândul lui, stătea în picioare, urmărind-o. Trecu un minut. Și încă unul. Apoi ochii lui coborâră încet, măsurând-o apreciativ și ea realiză că așa cum arăta, cu părul răvășit, cu o cămașă de mătase atârnându-i pe un umăr, reprezenta o imagine seducătoare.

Îi căută ochii și găsi confirmarea dorinței negrăite. Inima începu a-i bate cu putere. Ce nesăbuită putea fi dragostea fiindcă, în ciuda faptului că el fugise la Isobel, și ea-l dorea. Să-și dezgolească și celălalt umăr pentru a lăsa cămașa să alunece până spre talie?

Indignată pe propria-i gândire, Anya își ridică bretelele. Trebuia să-și vină în fire. Garson o dorea, dar n-o iubea și refuza să fie exploatată din nou.

– Cred că a venit timpul să discutăm față în față, zise ea. Vreau să știu de ce-ai fugit la Isobel; vreau adevărul.

– Ți-l spun, își reveni el. Dar dacă rămânem aici, o să-l deranjăm pe Oliver, deci hai să mergem jos. Vreau să beau un gin, la care mă gândesc de mult. Tu vrei ceva?

– …O cană de ciocolată fierbinte.

– Nu bei așa ceva de obicei.

– Nu, dar sunt însărcinată, mai știi? zâmbi ea ironic.

– Cum să uit…

Tânăra se ridică din pat pentru a pune ceva pe ea. Nu voia nici în ruptul capului să poarte neglijeul cumpărat de Garson. Găsi un

halat roz, vechi și deșirat, dar care o acoperea în totalitate. Măcar așa nu-l mai seducea – nu voia , de fapt, să seducă.

Se așezară în sufragerie, cu băuturile în mână.

– Nu m-am dus la Isobel pentru că așa am vrut, declară el, ci pentru că a trebuit.

– Și de câte ori a mai trebuit s-o vezi în ultimele luni?

– Poftim?

– Cât ai stat la Londra?

– Doar vreo două zile, când am trecut pe la birou, dar deja știai asta. Știi bine că de câte ori te-am sunat, a fost din altă țară.

– Știu doar că-mi spuneai asta, dar de fapt erai la Londra, cu ea, declară ea aprinsă, dorindu-și a-și vărsa tot necazul pe femeia vinovată. Nu pretind că arăt ca ea, dar când mi-ai cumpărat lenjerie intimă, nu era oare ca să recreezi imaginea ei?

– Ai înnebunit, gesticulă Garson.

– Și când făceai dragoste cu mine....nu-ți închipuiai că sunt ea?

Garson trânti paharul pe masă, aproape vărsând conținutul.

– Asta e chiar obscen și nici nu mă obosesc să-ți răspund! Nu m-am mai văzut cu Isobel...

– Ai fost în seara asta.

– Anya, trebuia să discut cu ea urgent!

– Despre?

– Înainte să încep, și studie un timp modelul de pe tapiseria canapelei, ar trebui să-mi cer scuze pentru reacția mea de mai devreme, și pentru faptul că te-am rănit. N-am vrut s-o fac. Dar am rămas atât de șocat de veste, încât...m-am pierdut. Complet. Când ai fugit, mi-a luat câteva minute să-mi dau seama de ce, fiindcă nu

mi-am dat seama că am gândit cu voce tare. Și nu am zis că acest copil nu e al meu, ci că nu poate fi al meu.

– Care e diferența?

– Diferența e că…eu credeam că sunt steril, se întunecă el.

– Steril?

Trecură câteva secunde până când ea să înregistreze informația.

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Pentru că….mi se părea rușinos și mă deranja atât de tare, încât nu reușeam să aduc subiectul în discuție.

– Nu trebuia să-ți fie jenă, protestă ea, sterilitatea e ceva biologic…

– Știu, știu, interveni el. Și recunosc că din prea multă mândrie ți-am spus că n-o să avem o familie, și n-am menționat nimic despre protecție. Speram doar că dacă nu apare nimic, ai să-ți dai seama de situație, să te mulțumești cu Oliver… și plecă ochii. Și să mă ierți în adâncul sufletului tău.

– Ah, Garson…

– Cred că doar o minte sclipitoare își închipuie că rezolvările de acest gen vin de la sine. Nici nu mi-a dat prin cap că folosești pilule.

– Dar ce te-a făcut să crezi că ești steril?

– Isobel.

Se încruntă și rămase tăcut un timp, după care se îmbărbătă.

– La nuntă, am hotărât să mai așteptăm câțiva ani până să întemeiem o familie. La momentul respectiv, ea era coprezentatoare la un program pentru copii, dar zicea că n-ar fi nicio problemă să împace televiziunea cu o familie. După doi ani, a încetat să mai ia pilule, cel puțin așa mi-a spus. Și…

– Încă mai făcea spectacolul pentru copii?

– Da, deși eu n-aveam habar că se agita în culise să obțină o emisiune mai importantă. Pe care a și câștigat-o, până la urmă.

– Adică, ce face acum?

– Ceva asemănător. După șase luni în care nu reușiserăm nimic, s-a dus la doctor. Mi-a spus că mai trebuie să încercăm și au trecut alte câteva luni. Din nou s-a dus la doctor, și zicea că a trecut prin nu știu ce teste și că nu e din vina ei deci…trebuie să fi fost din vina mea. Se referea, bineînțeles, la dificultățile pe care părinții mei le-au avut înainte să apară Luke, și s-a arătat foarte lingușitoare că ar fi o trăsătură genetică.

– Dar ea făcuse testele?

– N-a fost niciodată la doctor și nu încetase a lua pilule.

– Deci mințise? Ce nenorocită! Dar tu, n-ai cerut să faci testări?

– Ba da, dar ea m-a convins să nu trec prin atâtea momente neplăcute. Plus că mi-a declarat sus și tare că e gata să sacrifice ideea unui moștenitor de dragul unei cariere, zâmbi el acru. Ceea ce a făcut cu brio.

– Și de ce n-a spus de la început că nu vrea copii sau o familie normală?

– Pentru că altfel sigur nu mă căsătoream cu ea.

– Te iubea? se interesă ea, analizându-și propriile sentimente.

– Presupun că da. Dar o interesa și cariera mea, relațiile mele, care aveau s-o propulseze. Însă oricât de mult a încercat să se folosească de acestea, n-am lăsat-o.

Garson luă o gură mare de gin și continuă:

– O altă atracție era portofelul meu. Cu tine m-am căznit două

luni să-ți cumpăr ceva, în schimb ea era dependentă de cumpărături, din cele mai scumpe. La început am dat, obligat, dar mi-am dat seama că lăcomia ei e fără margini. Iar la divorț a stors până la ultimul cent.

– Ceea ce te-a dus repede cu gândul că și eu sunt o căutătoare de comori, murmură Anya.

– Poate…

– Te căsătoreai cu ea și dacă-ți spunea că nu vrea copii?

– Da, pentru că o iubeam. Repet, o iubeam. Dar m-am înșelat cu ea, la fel cum și sora ta s-a înșelat cu Luke. Cu timpul, mi-am dat seama de motivația ei materialistă, iar dragostea mea a început să pălească. De aceea m-am și lăsat dus de mânecă să nu fac testele de sterilitate. Nu mai aveam siguranța unei căsnicii fericite.

– Și ți-a mărturisit totul în seara asta?

– Am descusut-o până la ultimul detaliu, chiar în studiourile televiziunii. Eram atât de furios încât s-o fi gândit că, dacă nu-mi satisface cerințele, dau buzna înăuntru și fac un scandal monstru, în direct.

– Înseamnă că programul tău n-a afectat relația voastră?

– La început, mi-am expus clar programul și absența îndelungată. Isobel, la rândul ei, se concentra pe carieră, petrecând multe ore prin baruri, socializând. Astfel că eu am fost nevoit să-mi dedic toată energia neconsumată afacerilor. Și aici mă refer la viața sexuală nesatisfăcătoare.

– Poftim? Dar noi…

– Nu era vorba de noi. La un moment dat ți-am spus că nu ne potriveam la caracter și…nici în pat. Isobel se culca cu oricine îi

putea oferi o șansă de promovare, dar nici că-i păsa, se încruntă el, cu privirea în pahar. După ce facem dragoste, noi rămânem în așternuturi, îmbrățișați, dar ea se ridica imediat și se ducea la duș. Nu agreea dezordinea.

– Voia perfecțiune?

– Da, zâmbi Garson. Deși m-aș fi căsătorit cu ea știind că nu vrea copii, întotdeauna mi-am dorit unul. Când l-am văzut pe Oliver, am realizat imediat că e fiul fratelui meu și nici nu știi cât de indignat și de invidios am fost pe el… Anyei i se păru că-l vede lăcrimând.

– Anya, o să ai un copil…copilul nostru. E minunat și sunt extrem de fericit.

– Și eu. Garson goli paharul.

– Deci, încheiem seara într-o baie caldă, înainte să intrăm în pat?

Fericirea ei păli brusc. Deși liniștită că soțul ei nu simțea nimic pentru Isobel, tot lipsea ceva în relația lor. Încrederea reciprocă și bucuria unui viitor membru existau, nu însă și iubirea. Și dacă nu clarifica totul pe loc, va rămâne din nou cu un gol interior.

– Ți-e teamă că Oliver va da sfoară-n țară la școală? ezită Garson. Eu nu suflu nimic, promit.

– Știu…Știu că te ții de cuvânt și că mariajul nostru e unul pe viață…

Trebuia să mai adauge ceva.

– Ești deosebit de generos și nu vreau să mă crezi nerecunoscătoare. M-ai avetizat de la început. Ești un prieten deosebit și o companie plăcută, dar…Vreau să divorțăm.

Capitolul 9

– Să divorțăm? rămase el cu gura căscată. Dar ești însărcinată!

– Da, și recunosc că ai fi un tată minunat. La fel cum eu sunt puțin cam idealistă și…

– Te referi la Dirk?

– La Dirk?

– Încă mai ții la el?

– Nu cred că am ținut vreodată. Cel puțin, n-a fost ceva profund.

– Credeam că v-ați iubit.

Anya tresări, mirată.

– Când spuneai că dragostea nu se arată peste noapte, la el te refereai?

– Da…La fel și atunci când am spus că poți iubi pe cineva indiferent cât de mult te-a rănit.

– De data asta, tu n-ai înțeles corect, zise Anya.

– Dar ziceai că relația cu el te-a distrus.

– Așa e, însă din cauza lui Oliver – atitudinea lui față de băiat.

– Adică?

– Mi-a cerut să-l dau pe Oliver spre adopție.

– Dumnezeule! sări Garson.

– Încă de la începu s-a purtat foarte rece și n-a încercat niciodată să devină mai apropiat. Ba chiar îl ignora pe Oliver pe cât posibil. Am tot sperat ca situația să se remedieze…

– Pentru că țineai la el?

– Da, destul de mult. Dar când a venit cu propunerea asta, mi-am dat seama că habar n-are ce simt. Iar eu am realizat că nu-l cunosc deloc. Și că nu-l iubesc, de fapt.

– Și atunci, de ce naiba vrei să divorțăm?

– Pentru că…n-am crezut că o să conteze așa de mult. Cel puțin din punctul tău de vedere, se bâlbâi ea. Și dacă intervenea o a treia persoană, era mai bine. Adică ziceai că divorțul e o nimica toată și că multe căsătorii din Occident sunt aranjate…

– Vrei să treci la subiect?

– Ce? A, da. Nu mă iubești… rosti ea slab.

– Te iubesc mai presus decât orice, declară el.

– Dar nu mi-ai spus-o niciodată, îl cercetă ea suspicioasă.

– Pentru că te credeam interesată de persoana lui Dirk, răspunse el prompt. De ce crezi că am ținut neapărat să ne căsătorim?

– Ai ținut neapărat? Tu ziceai că e o cerere, dar mie mi s-a părut o idee de moment!

– Anya, am nevoie de tine, insistă el pe un ton imperios. Am nevoie de tine pentru că te iubesc enorm.

– Adevărat? se emoționă ea.

– Adevărat, cu toată ființa mea, pentru totdeauna, spuse el izbucnind în lacrimi, spre surprinderea ei.

Ea îi împărtăși starea.

– Nu plânge…Vreau să fii fericită.

– Sunt…dar te-ai purtat groaznic, se șterse ea imediat. Dacă refuzam propunerea ta, ai fi plecat definitiv?

– Nu. Nu puteam sta departe de tine. Mi-ar fi fost imposibil. Și nici n-aveai cum să-i ții pe-ai mei departe de Oliver. Dar a trebuit să…

– Să mă încolțești?

– Anya, dacă meditai asupra propunerii mele cu mintea odihnită, o puteai refuza din start, și dacă fugeai, nu te-aș mai fi găsit niciodată. Însă…totul e permis în dragoste și în război, și m-am hotărât ca atunci când vom fi soț și soție, să te fac să te îndrăgostești de mine.

– S-a întâmplat înainte de asta, îl îmbrățișă ea.

– Mă iubești?

– Nu mă crezi?

– Ba da…dar nu mi-ai spus niciodată, surâse el șăgalnic.

– Pentru că nu te-ai exprimat tu primul. Oi fi eu o fire independentă, însă nu într-atâta încât să mă avânt în declarații serioase.

– Spune-mi-o acum.

– Te iubesc, te iubesc, de mii de ori te iubesc.

Garson o sărută.

– Știi când te-am sărutat pe întuneric? întrebă el. Nu intenționam s-o fac, dar eram atât de nervos, iar buzele tale

ademenitoare și ochii aceia mari au fost fatali.

– Dacă nu mă opream în seara aceea, când mi-ai lins șampania de pe degete, continuă Anya firul amintirilor, făceai dragoste cu mine?

– Cu siguranță, deși după aceea m-am felicitat că m-am abținut până să-ți spun că sunt fratele lui Luke.

– Și vestea a fost o bombă pentru mine. La fel și lipsa ta, în ultimele două luni.

– Dar a fost cu un rost, protestă el. Nu voiam să-ți dezvălui până nu sunt sigur, adică peste alte câteva săptămâni; dar cred că voi reuși să-mi transfer munca aici. Mă gândeam că dacă tot folosești tu căsuța ta drept studio de lucru, eu să-mi instalez un birou într-unul din dormitoarele de sus.

– Sunt de acord, sări ea.

– Am tras din greu prea mult timp, așa că vreau s-o las mai moale. Reorganizarea a fost mai complicată decât mi-am închipuit, dar de-acum înainte am pus pe cineva responsabil, care să preia toate călătoriile, și-i dezmierdă fața, fericit. În timp ce eu stau cu frumoasa mea soție.

– Deci, o să fii aici când se naște copilul?

– Încearcă numai să mă dai la o parte! și-și puse mâna pe pântecul ei. Înainte însă, cred că ar trebui să-l adoptăm pe Oliver.

– Foarte bine.

– Și, se ridică el, ca să revenim, cred că e timpul să facem băiță.

Câteva minute mai târziu, Garson intră în apă și Anya îl urmă, rezemându-se de el, lăsându-se înconjurați de spuma parfumată pe care o amestecaseră în apă.

Garson începu să-i săpunească pielea, oprindu-se la sâni.

– Îmi place, șopti el.

– Și mie…. se arcui ea.

– Dar asta? și o lipi mai tare de el.

– E și mai plăcut…impresionant de-a dreptul.

– Mă simt flatat, și râseră, luând niște prosoape.

Ajunseră în pat încă uzi, însă focul pasiunii îi secă repede de orice putere; de data asta însă totul era diferit, realiză Anya conducându-l spre momentul culminant. Fiindcă își împărtășiseră iubirea.

– Cred că e cam târziu pentru o cerere ca la carte, zise el după consumarea clipelor de plăcere, dar vrei să fii soția mea pentru totdeauna?

– Da, șopti ea.

Se îmbrățișară și Anya adormi în brațele bărbatului pe care odată îl considerase un simbol al nenorocului, pentru ca acum să-l vadă ca astrul iubirii nețărmurite.

Sfârșit